

NR 4 okt 2003

Sverige: 60:-
Norge & Danmark: 68:-
Finland: EUR 8,5

Flugfiske i Norden

Havsöringen & temperaturen Abborre på fluga
Polybagge Fjällröding Brownies

Presenttips från FiN

– Naturen är den största av gåvor och en evig källa till glädje –

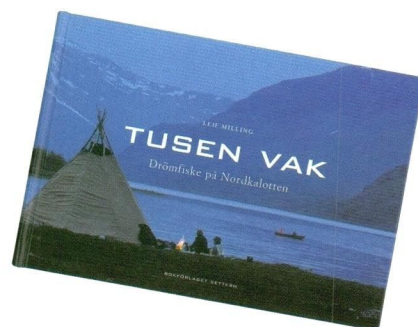
Så skriver författaren och fotografen **Leif Milling** i sin nya bok **Tusen vak – Drömfiske på Nordkalotten**.

Vi får möta kända och okända flugfiskeprofiler och då och då avslöjas både egenheter och svagheter med glimten i ögat. Kort sagt en underhållande bok från – kill eat and relax till catch and release –. 134 sid, inbunden, 245x175 mm.

Pris: SEK 250:–

270:– till icke FiN-prenumeranter

NYHET!

FiNs Tygmärke m gyllene slända, oliv

Kr 20:–

FiNs Dekaler

gul (fästes utanpå spötub el bil)

Kr 10:–

rund (fästes på insidan av rutan)

Kr 10:–

FiNs Brevmärken sign Gunnar Johnson

1 ark om 20 märken

Kr 15:–

3 ark

Kr 40:–

FiNs emaljmarke nål

Kr 35:–

Vykort

5 dubbla kort m kuvert

(Öring av T Gustavsson)

Kr 20:–

9 olika motiv m kuvert

(av G Johnson / A Forsling)

Kr 25:–

ark om 16 flugor

Kr 40:–

Boken: Dagsländor i öringvatten av Boström/Bengtsson i fickformat och skinnomslag 3:dje uppl

Kr 220:–

FiNs Pärmor vinröda m guldskriften "Flugfiske i Norden" på ryggen, ej årtal

Kr 40:–

FiNs årgångar äldre/år

Kr 175:–

2 årgångar, best samtidigt

Kr 300:–

3 årgångar, dito

Kr 405:–

FiNs årgångar äldre inbundna/år

Kr 400:–

2 el fler, best samtidigt

Kr 370:–

FiNs Självhäftande vykortsetiketter

20 st/förpackning

Kr 25:–

FiNs Lösnummer äldre årgångar/nr enkel

Kr 35:–

Dubbelnummer gäller ej 79–81 dubbel

Kr 50:–

Mörrums alla Pooler Poolförteckning och beskrivning av Domänverkets fiske i Mörrum FiN-pris

Kr 60:–

FiNs 15-års Index en innehållsförteckning över samtliga nummer av FiN 1979–1993

Kr 40:–

Ang beställningar till: FLUGFISKE I NORDEN, Södra Parkgatan 8, 343 31 ÄLMHULT.

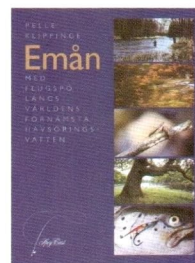
Varorna sänds mot postförskott. Porto tillkommer.

Har Du några frågor är Du Välkommen att ringa på

tel 0476-160 90 el fax 0476-160 64.

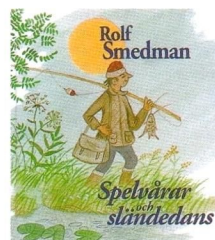
e-post: order@flugfiskeinorden.se

www.flugfiskeinorden.se

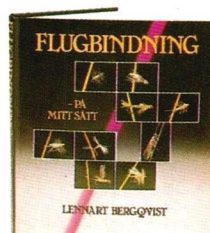
Pelle Klippinge: "EMÅN – med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvattnen". Behandlar det mesta om havsöringsfiske, kastteknik, flugor m.m. 208 sidor fullspäckad med färgbilder och illustrationer av Thommy Gustavsson.

Pris: SEK 300:–

Rolf Smedman: "Spelvävar och sländedans". En skildring, postumt utgiven, där författaren och konstnären beskriver naturen och en svunnen tid på sitt karaktäristiska sätt. 72 sidor rikt illustrerad.

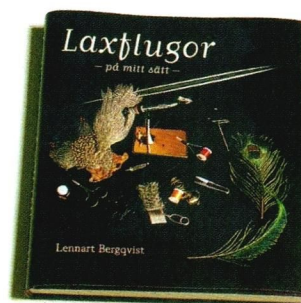
Pris: SEK 145:–

Lennart Bergqvist: "Flugbindning på Mitt Sätt". - flugbindarnas "Bibel". Den klassiska boken med färgbilder som visar flugbindning - steg för steg-. En ny uppdatering som innehåller fyra nya flugmönster samt det senaste på materialsidan. Utökad till 240 sidor totalt.

Pris: SEK 430:–

450:– till icke FiN-prenumeranter

Lennart Bergqvist: "Laxflugor – på mitt sätt". 24 olika typer av laxflugor, bundna och steg-för-steg fotograferade i 300 färgbilder. Ytterligare ca 800 mönsterbeskrivningar. 285 sidor totalt.

Pris: SEK 410:–

430:– till icke FiN-prenumeranter

Flugfiske i Norden

NR 4 okt 2003

Innehåll i detta nummer:	Sid
Ledaren: Friluftsbingo!	5
Fjällröding	6
Flugor med "utriggare"	12
Næsten ingenting	14
Nytt fra Norge	16
Flugbindarhörnan: En polybagge för regnbågen	17
Havsöringen & temperaturen	20
Fiske i fjälltjärnar	24
Min flugask för fjällfisket	29
Nytt från Sverige	31
"Brownies" til laks og sjøørret	32
Bokbiten	38
Återanvändning: Tradition och nytänkande	40
Marknadsnytt	44
Nötskrikan hör hösten till	48
Nyt fra Danmark	50
Kardborreband	51
Tankar kring en flugask	52
Søppel	53
Köp, sälj & byt	56
Den glömda tjärnen	58
Abborren hugger – på fluga!	60

Omslagsbilden:
Fluga & foto: Erling Olsen

Kurt Danielsson THE ORIGINAL LARGE ARBOR FLY REEL

Hos Kurt Danielsson och Danielsson Innovation i Smedjebacken har man utvecklat och tillverkat flugrullar i snart tjugo år. Lugnt och metodiskt har man renodlat sina idéer utan att snegla på trender. Tvärtom har man skapat dem. Looprullen är idag den mest kopierade flugrullen på marknaden. Inte så konstigt tycker vi. Välkommen in till din Loop Dealer och se varför.

DEVELOPED AND MANUFACTURED BY DANIELSSON INNOVATION, SWEDEN

TRADITIONAL SERIES : MIDGE #0-4 / NYMPH WIDE #3-5 / DRY FLY #4-6 / 2 W #6-10 / 3 W #8-12

EVOTEC LW SERIES : 2FIVE #2-5 / 4SEVEN #4-7 / 6NINE #6-9 / 8TWELVE #8-12

EVOTEC HD SERIES : 7TEN #7-10 / 9THIRTEEN #9-13 / 11FOURTEEN #11-14

LOOP

DEALERS

SVERIGE

Arvika Arvika Sportfiskecenter 0570-101 66 Boden Bodens Trapshop 0921-542 20 Bollnäs Sportfiskecentrum 0278-358 30 Bollstabruk Crilles Flugfiske 0612-207 52 Borlänge Capricorn Fly 0243-23 23 70 Vestlis Flugfiske o Fritid 0243-23 74 86 Delsbo Dels Vapen 0653-104 25 Eskilstuna Görans Sportfiske 016-13 07 70 Tuna Sportfiske AB 016-13 00 70 Fagersta Intersport Fagersta 0223-108 16 Falun Jakt o Fiskecenter 023-218 55 Gnesta Gnesta Fiskeredskap 0158-102 50 Gällivare Roho Sportfiske 0970-125 Gävle Gävle Fiskeredskap 026-51 05 00 Göteborg MMPD Sweden AB 031-13 85 20 Stjärnås Sportfiske 031-19 78 48 Strömvals Sportfiske 031-707 40 07 Halmstad Wittlocks 035-21 21 91 Haparanda Kungsfiskaren 0922-101 71 Helsingborg Fiskedepån i H 042-24 21 10 Hudiksvall Fritidsvaruhuset 0650-160 02 Härnösand Rambiten 0611-263 85 Höganäs Dan-Tackel Sweden 042-34 06 01 Insjön Vestlis Flugfiske o Fritid 0247-405 40 Kalmar Sportfiske Center 0480-222 40 Karlshamn Fiskeshopen 0454-197 Karlskoga Grängården 0586-362 21 Karlstad Fiske o Fritid 054-15 29 22 Kiruna Vildmarkshörnan 0980-822 15 Kristianstad Fiskeknuten Kristianstad 044-12 75 70 Köping Jormas Sportfiske 0221-102 40 Linköping Öhammar Fiske o Utliv 013-14 48 95 Lu Vildmarkshopen 0920-100 52 Malmö Ce.La. Sportfiske 040-91 61 03 Mörrum Fiskeshopen 0454-507 10 Norrtälje AB Nils Wennerstöm 0176-148 89 Nybro Jakt & Fiskespecialisten 0481-140 04 Piteå Fritid & Vildmarksliv 0911-342 03 Sandviken Sportimg 026-25 66 29 Skelleftehamn Kerts Fiske & Fritid 0910-334 44 Skellefteå Cykel & Moped 0910-77 79 40 Stenungsund Björns Fiske & Jakt 0303-843 40 Stockholm Berras Norr 08-15 84 70 Berras Söder 08-84 49 00 Fiskarnas Redskapshandel 08-556 096 Sundbybergs Sportfiske 08-28 96 23 Strängnäs JK Flugfiske 0152-133 55 Sundsvall P.O.s Fiske 060-66 63 33 Sunne Bøjda Spön Sportfiske 0565-71 16 00 Täby Sportfiskeboden 08-756 60 88 Umeå Blixt Sport 090-77 40 70 Ullared Jensen & Celander AB 03 300 68 Uppsala MÅ Fiske & Fritid 018-10 26 50 Vargön Vargöns Järnhandel 0521-27 00 72 Vimmerby AT Outdoor 0492-103 60 Västerås Berras Sportfiske 021-30 00 01 Willys Sportfiske 021-14 44 14 Älvsbyn Gårdings Järn 0929-557 50 Ängelholm Varuha Hobby 0431-143 32 Örebro Grängården 019-27 12 14 Sporting AB 019-10 30 30 Örnsköldsvik Benerus Jakt & Fiske 0660-182 22 Östersund Fiskeservice 063-10 68 22 Loop Tackle Design 08-544 101 90 info@looptackle.se

Friluftsbingo!

Min fru och jag bänkade oss förväntansfulla framför TV:n. Programtablån hade utlovat en sedan länge emottedd flugfiskefilm från ett omtalat fiskevatten långt i norr. Men vi blev mer oroade än roade av vad vi fick se...

"Friluftsbingo", karaktäriserade min fru programmet och följde upp sin förundran över allt tjoande från de medverkande flugfiskarna med frågan:

"Måste de låta som ett gäng cowboys på personalfest?"

Programmet, som sändes för några år sedan, visade sig bilda skola och skapa trender. Allt fler fiskeprogram har vigts åt samma flamsighetens evangelium. Trenderna tycks nämligen idag ha samma karaktär som en flock ungstarar; alla flyger åt samma håll på samma gång och ändrar riktning när alla andra gör det....

En gång i tiden – för inte allt för länge sedan – var flugfiske en natursport och det var en oskriven och självklar lag att sänka rösten för att störa så lite som möjligt ute i naturen. Men TV har stor genomslagskraft. Det betyder att fiskeprogrammets trender sprider sig vid våra vatten, där vi idag hör samma pubertala tjoande ackompanjera snart sagt varje krokad fisk. Det är naturligtvis inte fel att visa fångstglädje, men fenomenet tål att fundera över. Tjoandet är nämligen inte bara det synliga tecknet på en ny trend. Det visar samtidigt med all önskvärd tydlighet på en förändring i umgänget med naturen, där den senare börjar förvandlas till att enbart bli någon form av kuliss till den moderna entertainment industrin.

Det är tydligt att min egen "gammaldags" grundsyn inte delas av alla nya utövare av vår sport. Men den delas av många. Om det vittnar reaktioner från ett oräkneligt antal läsare, som liksom jag inte vill se flugfisket förvandlas och förvanskas på detta sätt.

Fiskeprogrammen har också befast andra trender med betydligt allvarigare konsekvenser. En sådan är att i tid och otid som ett självändamål – och därtill ibland tämligen klantigt – återutsätta all fångad fisk. Jag har i tidigare ledare berört hur det kan påverka den allmänna opinionens syn på oss flugfiskare. Men samtidigt är det en lömsk och på sikt farlig trend också för oss själva, eftersom det ger en bedräglig känsla av ansvarstagande i vårt fiske.

Återutsättningen fungerar nämligen lite på samma sätt som den med framgång lanserade sopsorteringen. Vi får en

känsla av att vara "duktiga" genom att ta ansvaret för att sortera våra sopor. Men samtidigt får det oss att "sitta stilla i båten"; vi sorterar istället för att med kraft reagera mot onödiga förpackningar eller vansinniga transporter av varor här och tvärs över långa sträckor. Det dövar samvetet men gör oss samtidigt medskyldiga till att ett föga miljöanpassat system kan fortleva.

På samma sätt tenderar återutsättningen att skapa en känsla av ansvarstagande hos den enskilde flugfiskaren. Man känner sig "duktig" – precis som när man sopsorterar – när man krokas loss och gör konstgjord andning på en fångad fisk. Catch and release har upphöjts till högsta trend, men samtidigt har det personliga engagemanget för de verkligt stora frågorna kommit i skymundan. Vart tog protesterna mot förurningen, älvtutbyggnaden och drivgarnen vägen hos de mest renlärliga? Återutsättningen ligger nära den enskilde flugfiskarens eget fiske och blir hans "alibi" att slippa engagera sig i andra och mer ööverskådliga frågor.

Jag är naturligtvis ingen motståndare till återutsättning av krokad fisk. I själva verket har jag öppet propagerat för det sedan flera årtionden – men då alltid mot fiskeribiologisk bakgrund – och aldrig någonsin under täckmantel av att vara den saliggörande fiskevårdsmetod som många hävdar idag.

I själva verket har jag under de senaste åren haft åtskilliga diskussioner med C&R frälsta flugfiskare som, visar det sig, inte ens vet att fiskar är växelvarma eller vad vattentemperaturen har för betydelse för en framgångsrik återutsättning. De talar om hotade fiskstammar, men kan inte avstå från att fiska på dem. Samtidigt som de öppet visar sitt förakt för flugfiskare som emellanåt behåller en fisk när förhållandena så medger. De framhåller sitt fiske som mer "etiskt", men vill inte vara med om någon fortsatt diskussion när jag lite provocerande frågar om de kan tänka sig avstå från en planerad resa till Nya Zeeland eller något annat drömfiskeland och vill egentligen inte veta vilka utsläpp de sanktionerar genom sin bokade flygbiljett.

Jag menar inte att de ska ha dåligt samvete. Men engagemanget kring fisket och fiskevården måste få sina rätta proportioner. Det går faktiskt att börja tänka själv istället för att endast haka på den senaste TV-trenden.

Gunnar Johnson

Fjällröding

Visst är den vacker – fjällrödingen? Som en färggrann fisk från tropiska vatten. Därför blir kontrasten så total när vi möter den i en liten fjälljokk långt uppe på den karga nordliga tundran

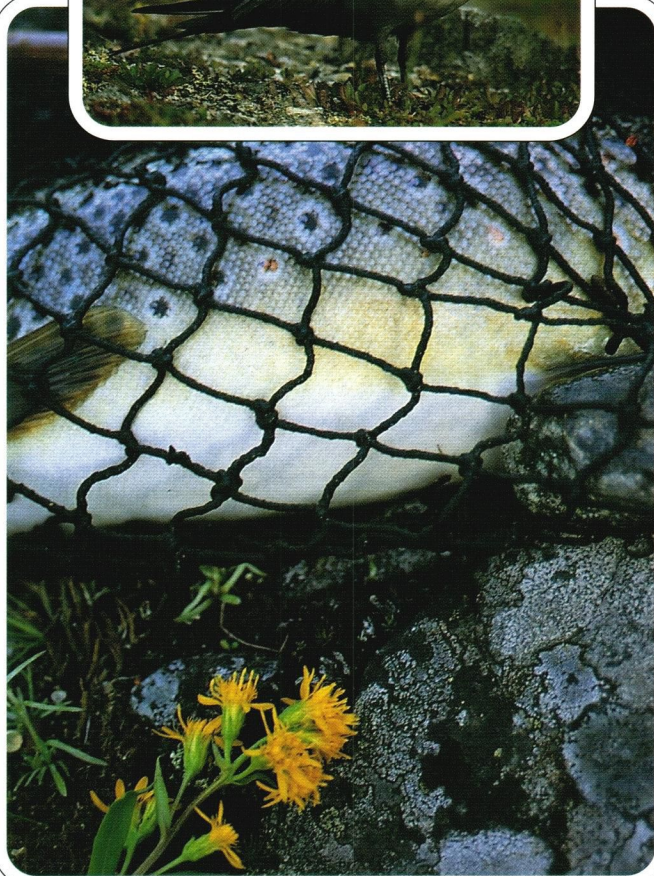
forts på nästa uppslag

Text & foto: Fredrik Ludvigsson

Den oskygga fjällabben kom på besök till vår lägerplats vid den lilla jokken, som bjöd på så fint öringfiske innan regnet tvingade in oss i tältet medan vattnet i strömmen utanför steg långt upp i strandvidet...

*Fjällvärlden runt Kiruna har flera i sportfiskevärlden välkända vatten.
Men därutöver finns mängder av mindre tjärnar och jokkar med fint
fiske efter både öring, harr och röding.
Vi valde att slå upp vårt tält vid en fin liten hölja.
Det var främst rödingen
som lockade oss. Men var fanns den?
Först efter flera dagar, när det nästan var dags att åka hem igen,
fick vi svaret...*

Några mil nordväst om Kiruna rinner en jokk som hyser ett spännande flugfiske efter harr och öring, men också röding. Och det var just rödingen som gjorde att vi bestämde oss för att lägga en veckas fiske vid denna fjällback, eftersom vi tidigare aldrig fiskat efter röding i ett mindre strömvatten.

Fördröjda en hel dag av låga moln och tät dimma fick Peter och jag till slut klartecken från piloten på Kiruna flygplats att snabbt ta oss till helikopterbasen. Dimman hade lättat en smula, men enligt väderrapporten lovades det mer av samma vara...

På låg höjd lyckades piloten orientera sig fram över de sammanlänkade vattendragen i riktning mot vårt mål, och snart kunde vi se biflödet nedanför oss och hur det vek av upp från björklandskapet i älvdalen. Att från ovan blicka ned på vattendraget medan vi följde dess lugnare lopp ovanför trädgränsen ingav förhoppningar om vårt kommande fiske. Peter och jag nickade i tyst samförstånd mot varandra; det här skulle kunna bli spännande!

Femton minuter senare stod vi ensamma mitt uppe på fjället och såg helikoptern försvinna i fjärran. Känslan var som alltid överklig; det går lite för fort när transporten sker med flyg istället för att man vandrar in till fots. Man behöver egentligen lite tid för att gradvis ställa om sig till den nya miljön och komma i takt med sitt fiske.

Tältet kom på plats och vi var inte sena att rigga våra flugspön. Den lilla jokken såg verkligen inbjudande ut och Peter hade redan fått syn på en vakande fisk i ett sel strax uppströms vår lägerplats. Iförda vadarmundering beslöt vi oss för att starta vårt fiske i det lilla selet. Jag tog mig över en grund forsnacke till andra sidan, medan Peter smög i kastposition där han sett fisken vaka. Flugvalet blev en ljus nattsländekreation i storlek 12 och redan i första kastet steg fisken och tog hans fluga i ett lugnt vak. Vilken start på vårt fiske!

Snart kunde Peter varsamt lyfta upp en öring i kilosklassen, som efter fotografering snabbt återfick friheten.

Även jag lyckades kort stund senare lura upp en vacker öring till min nattsländeimitation. Fisken var som stöpt i samma form, exakt lika stor som den Peter just fångat, vackert tecknad med gyllengul buk och oräkneliga prickar. Jag höll upp den för min kompis på andra sidan jokken. Han nickade samtycke; vi behöll den till middag.

Vi hade som sagt inte kunnat få en bättre start på vårt fiske, så det var med en känsla av lättnad och tillfredsställelse jag satte mig på en stor sten vid strandkanten och knöt om tafsens, eftersom flugan lossnat då jag landade fisken. Myggen attackerade mig vilt, så ansikte och händer fick ännu ett lager bäckolja. Doften från denna i kombination med tyst-

naden, som endast bröts av ljungpiparens ensliga läte strax bakom mig, gav mig en total känsla av lycka.

Vi fångade ytterligare ett par fina öringar denna minnesvärda sommarkväll. Luften hade legat stilla och varm hela dagen, men när vi traskade tillbaka till lägret kom så nordvästan uppifrån dalgången och varslade om ett väderomslag. Regnet hann ifatt oss innan vi kom fram till tältet, så öringen fick kokas på stormköket inne i tältabsiden.

Snart kom också ett våldsamt skyfall och åskan mullrade ovanför oss. Det kommande dygnet skulle mer än väl kompensera den hittills så torra sommaren...

Det tunga dundrandet mot tältduken, som fortsatte hela natten, gjorde oss dock inte särskilt oroliga över att regnet skulle ställa till med problem för fisket. Istället intalade vi oss att regnet säkert skulle sätta fart på både fisken och de hittills så sparsamma insektskläckningarna.

Följande dag övergick skyfallet fram på eftermiddagen äntligen till ett mer beskedligt duggregn. Men när vi med värkande ryggar klev ur tältet, så växte inte direkt vår optimism. Den tidigare så fina bäcken vi fiskat i föregående dag hade nu förvandlats till en enda lång fors, och ölburkarna som jag placerat för kylning i strandbrinken var nu omöjliga att nå. Deras placering avslöjade att vattennivån stigit med nästan en meter!

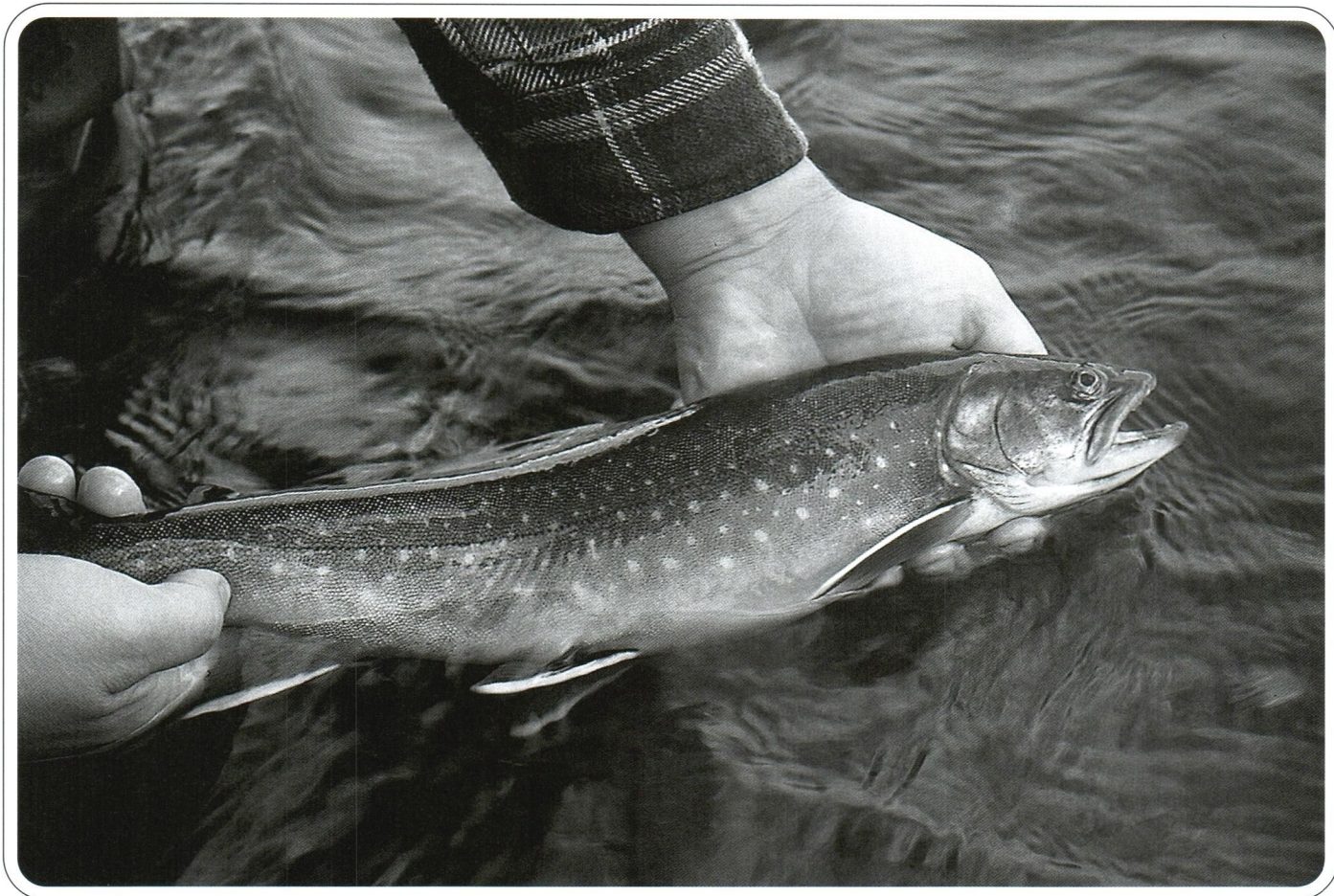
Våra glada förhoppningar från den så goda inledningen på vårt fiske föregående dag byttes nu mot ett starkt tvivel och vemod. Men efter att nästan ett dygn ha legat instängda i tältet beslöt vi oss ändå för att gå uppströms längs bäcken, klafsande på de vattensjuka hedarna. Vi gjorde också några tappra försök till fiske med extra tunga nymfer och sjunktafs, men vi insåg snart att det var mer slit än nöje i det rasande tempo vattenmassorna nu forsade fram.

På kvällen hade dock regnet upphört helt och vi hade våra aningar om att denna 3,5 mil långa fjällback, som har ett brant avrinningsområde i sitt övre lopp och dessutom saknar källsjö, skulle kunna sjunka till normalt vattenstånd igen lika snabbt som den stigit.

Följande dag kunde vi också mycket riktigt åter se en del stenar som legat ovan vattenytan den första dagen. De omkringliggande myrarna hade också avtagit i sin avrinning, vilket gjorde strömmens vatten klart igen. Solen sken dessutom och hoppet om ett torrflugfiske återvände.

Förändringen var mycket glädjande. Frukosten intogs nu på fjällheden utanför tältet, och lockad av skramlet från våra kastruller kom herr fjällabb flygande farligt nära våra huvuden och landade strax intill oss. Han stod en stund

forts på nästa sida

Äntligen landade vi den första rödingen av lite storlek!

forts från föreg sida

och stirrade avundsjukt på oss, där vi låg utsträckta med svällande grötmagar i solskenet, innan han flög vidare...

Snart skulle det visa sig att också andra hade sena frukostvanor. I det lilla glittrande selet nedanför oss, och alldeles nära land, hade en riktigt stor öring parkerat. Jag var först att se den enorma ryggen på denna fisk, när den långsamt bröt ytan likt en delfin.

Jag hojtade till. Peter, som drömmande låg och plockade i sin flugask, satte sig raskt upp. Som i givakt!

Det dröjde inte länge förrän öringen på nytt vakade på samma plats, och skådespelet fortsatte sedan så länge vi själva satt kvar utan att störa fisken.

Vi gjorde naturligtvis många försök att lura denna jätte till fisk, som – skulle det visa sig – återkom till samma grunda lilla stryk för att äta frukost varje morgon vi var kvar vid jokken. Men lika säkert slutade den helt att äta varje gång någon av oss närmade sig platsen, även om vi kröp eller ålade mot den bakifrån, där den rimligtvis inte skulle kunna se oss...

Så här i efterhand är jag ändå glad att vi aldrig lyckades fånga denna skygga öring, som bjöd oss på samma återkommande utmaning varje morgon – men framför allt ett fantastiskt och spännande skådespel, där den stod och vakade lugnt och metodiskt och bröt vattenytan med sin breda rygg följt av en rejält stor stjärtfena.

De resterande dagarna bjöd på ett härligt högsommarväder och vi slapp det hårda regnet resten av veckan – med

undantag för några enstaka skurar. Vattennivån sjönk också tillbaka redan efter två dagar och vi hade ett fantastiskt flugfiske. Speciellt roligt var det att en del mindre röding vakade friskt i ett av de små selen. Men var fanns de stora?

En kväll vandrade vi ganska högt upp i dalgången för att sedan fiska oss tillbaka ned mot tältplatsen. Både jag och Peter hade vid flera tillfällen haft rejäla påslag av stor fisk när vi tagit hem flugan snabbt för att lyfta för nytt kast. En snabbt infiskad fluga kunde därför kanske vara den rätta medicinen, tänkte jag och beslöt att viga kvällen för streamerfiske.

En egenkomponerad variant av muddler och kaninhårsonker blev mitt första val i en av höljorna som ännu låg helt ofiskad, medan Peter var kvar en bit längre uppströms, där han lyckats fånga ett par fina harrar.

Kanske var jag den förste som stod med ett flugspö vid denna hölja på mycket länge. Inga vak syntes visserligen till, men en härlig känsla av iver kom ändå över mig där jag satt på huk vid strandkanten. Efter att bakkastet hade fastnat ett par gånger i det höga videt bakom mig, fick jag till slut ut den något förtyngda streamern rakt över mot den andra stranden, där den landade med ett plopp. Sedan lät jag flugan dragga in mot mitten av höljan med små knykliga rörelser för att ge min fiskimitation en mer levande gång i vattnet.

Ingenting hände i det första kastet.

Jag la ut flugan på nytt på samma ställe. Denna gång gav jag ut mer löslina och lät flugan drifva fritt några meter längs strandkanten på andra sidan höljan. Strax ovanför

nacken sträckte jag upp linan för att få kontakt med flugan.

Det resulterade direkt i en stor virvel och ett tungt sug i spöet. Men det var också allt jag fick vara med om innan fluglinan och tafsen kom farande genom luften och landade i slingor vid mina fötter!

Det var inga tvivel om att en stor fisk hade tagit min fluga, men tafsen hade förmodligen blivit skadad när jag tidigare fastnat i videt vid bakkastet. Jag svor en tyst ramsa och förbannade mig själv för att jag inte hade kontrollerat tafsen en extra gång – en läxa man aldrig tycks lära sig...

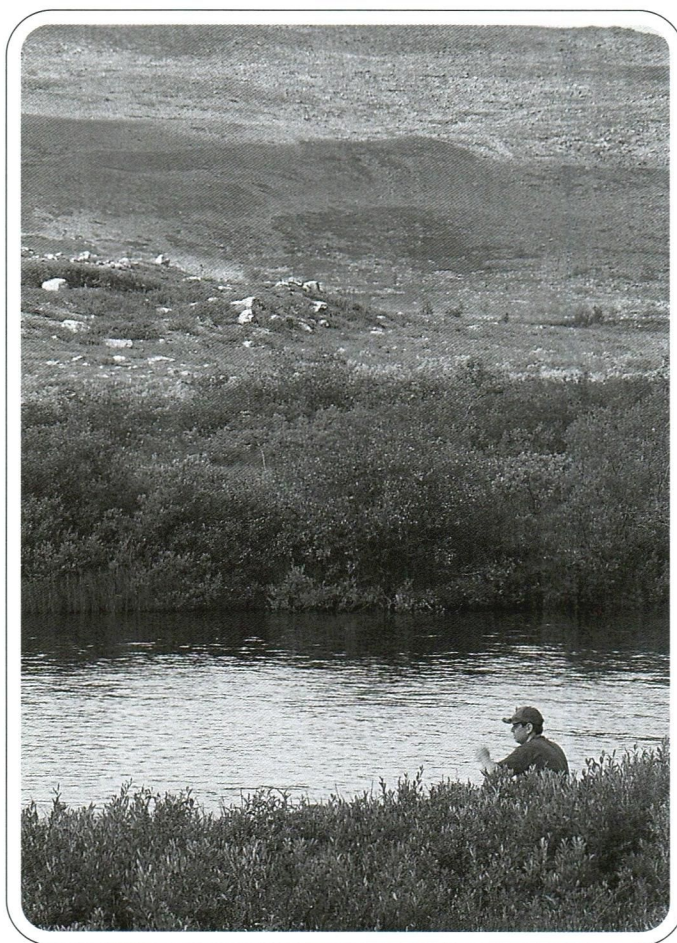
Nere vid nästa sel strålade vi samman och gjorde upp en brasa i en gammal eldstad. Peter fick höra berättelsen om min tappade fisk som slitit av tafsen, kanske i en något färgad och överdriven version. Men vad som förundrade oss mest var frånvaron av större röding. Det var ju främst den som lockat oss till detta vatten. Men kanske var det de speciella förhållandena efter regnvädret som hade fått den att söka sig till de djupare selen.

Stärkta av det svarta kaffet och ytterligare några fiskehistorier – samt alla rykten vi hört om denna lilla jokk – fortsatte vi fisket i höljan som vi suttit och spanat ut över under vår kafferast. Jag fiskade med min sista streamer fastknuten vid en betydligt kraftigare tafsspets. Peter fiskade vidare med sin torrfluga.

Båda flugorna skulle fiska bra. Efter bara en kort stund stod vi båda med böjda spön. Vad vi däremot inte visste när vi gladdes oss åt våra samtidiga hugg var att vi faktiskt – som det strax skulle visa sig – stod och drillade var sin riktigt stor och fin röding!

Den fanns där trots allt!

Så kan det vara; även en liten och till synes oansenlig fjällbäck kan bjuda på stora överraskningar!

Fiske i det lilla selet utanför vår tältplats.

Information om fisket i Kiruna kommun

Kiruna är Sveriges nordligaste och till ytan största kommun med sina nästan 20 000 kvadratkilometer. Många känner säkert till några av de mest namnkunniga fiskeområdena, till exempel sjön Råstojaure och det sågenomspunna "Sandåslandet" i den nordligaste delen av kommunen. Men totalt finns här cirka 6 000 sjöar, varav många saknar namn – men för den skull inte fisk! Sex fritt rinnande älvar har också sin början i kommunen och därtill en mängd större och mindre biflöden. Det skulle ta mer än en mansålder att utforska alla, vilket lämnar mycket att välja på för den som vill ut på upptäcktsfärd för att finna sitt " eget" vatten.

Det finns också gott om markerade vandringsleder, men även helt stiglösa områden. Men tänk på att detta är vildmark; en markerad hängbro över en jokk kan vara bortspolad av vårfloden – även om den finns markerad på fjällkartan – och där det gick att vada över ett ström-

vatten på utvägen kan det vara omöjligt att ta sig över igen på hemvägen en vecka senare.

Ha respekt för landskapet och se till att du har ett stormsäkert fjälltält och en bra sovsäck. Lämna också alltid en färdplan och berätta hur länge du beräknar att vara borta.

Nedan följer telefonnummer till några flygbolag, som även säljer fiskekort och ger dagsaktuella upplysningar om rådande förhållanden inom området:

Polarhelikopter 0980-830 55

Norrlandsflyg 0980-810 00

Kiruna Flyg/Kallax Flyg 0980-202 50

Länsstyrelsen i Norrbotten informerar om kvoterade vatten på www.bd.lst.se/livsmiljo/fiske

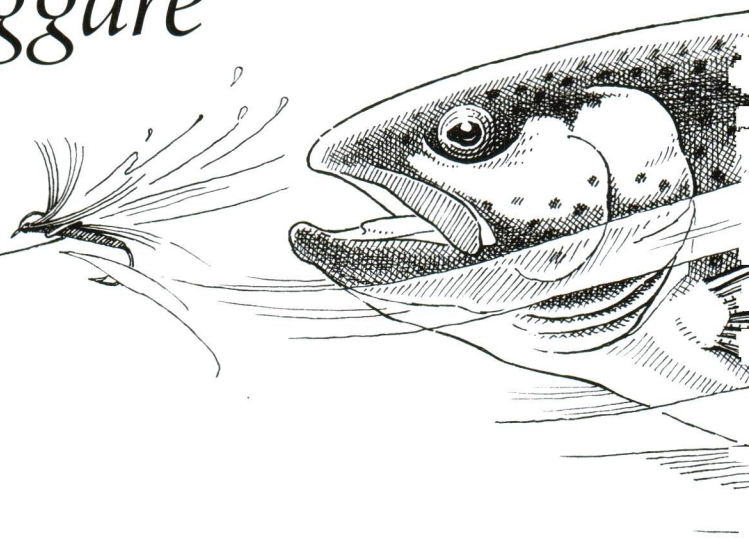
Information kan också erhållas från turistbyrån i Kiruna på telefon 0980-188 80.

Flugor med "utriggerare"

I en plog av vatten jagade regnbågen ifatt och högg min fluga. Ett misstag, då tafsens snodde sig runt flugan under mörkerfiske, fick mig att fundera på om jag kunde tillföra mina flugor egenrörelse redan vid bindstället. Det resulterade – via vägen över små minipoppers – i torrflugor försedda med "utriggerare"

Text: Peter Svensson

Teckningar: Gunnar Johnson

Redan i kastet hörde jag på det brummande ljudet från flugan att något var fel. Den lät som en stor humla i luften, varför jag la ner linan på vattnet framför mig och tog in den i snabb takt för att kontrollera flugan. I halvskymningen såg jag hur den bildade en bubblande silverplog på den mörkt spegelblanka vattenytan, samtidigt som den för varje intagning skar ut lite i sidled.

Då kom hugget!

En stor regnbåge hade jagat ifatt min fluga. Ögonblicket före tillslaget såg jag fisken höja sig i en plog av vatten och hela huvudet befann sig fritt ovanför ytan med det vita gapet lysande i bjärt kontrast mot det mörka vattnet.

Det här hände för flera år sedan, men bilden kom för mig igen när jag läste om Christer Larssons smågrodor i FiN:s juninumner. Jag drog visserligen på den tiden inte slutsatsen att regnbågen gick på "grod diet", utan mer att det var flugans streamande rörelse uppe på vattenytan som hade utlöst regnbågens jaktinstinkt. Här gällde det att hinna ifatt ett flyende bete!

Men faktum kvarstår; regnbågen kunde knappast ha uppfattat min fluga som en stor insekt, för det var rörelsen allt för kraftig, utan den måste i fiskens ögon ha väckt tanken på ett be-

tydligt större bytesdjur. Kanske en simmande groda eller ett skadat fiskyngel som plaskande försökte fly undan i ytan.

Det brummande ljudet och flugans våldsamma stripande på ytan berodde naturligtvis på att tafsens snodde sig runt kroppen, så att flugan plogade i sidled vid intagningen. Den här tekniken att fiska en fluga används ju för övrigt emellanåt vid laxfiske med små ytgående flugor, då man låter tafsens bilda en åtdragen ögla runt flugans huvud, så att den sticker ut åt sidan – höger eller vänster – beroende på vilken sida av älven man fiskar från. Numera finns till och med små plasttuber med ett hål i sidan, där tafsens sticks ut, för att ge samma "tvärstripande" gång i ytan.

Utriggerare

Min slutsats den gången blev emellertid en annan; jag sneglade mer mot att låna egenskaperna från Poppers parade med en Muddler, som då låg mer i tiden. Poppers tillverkades med olika typer av plogskapande balsahuvuden, medan jag valde ett huvud av trimmat hjorthår till mina experimentflugor.

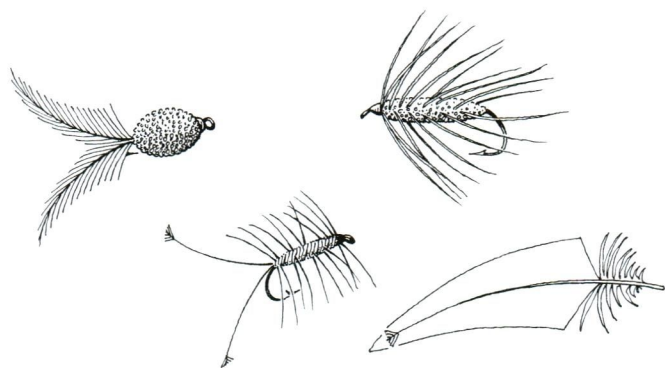
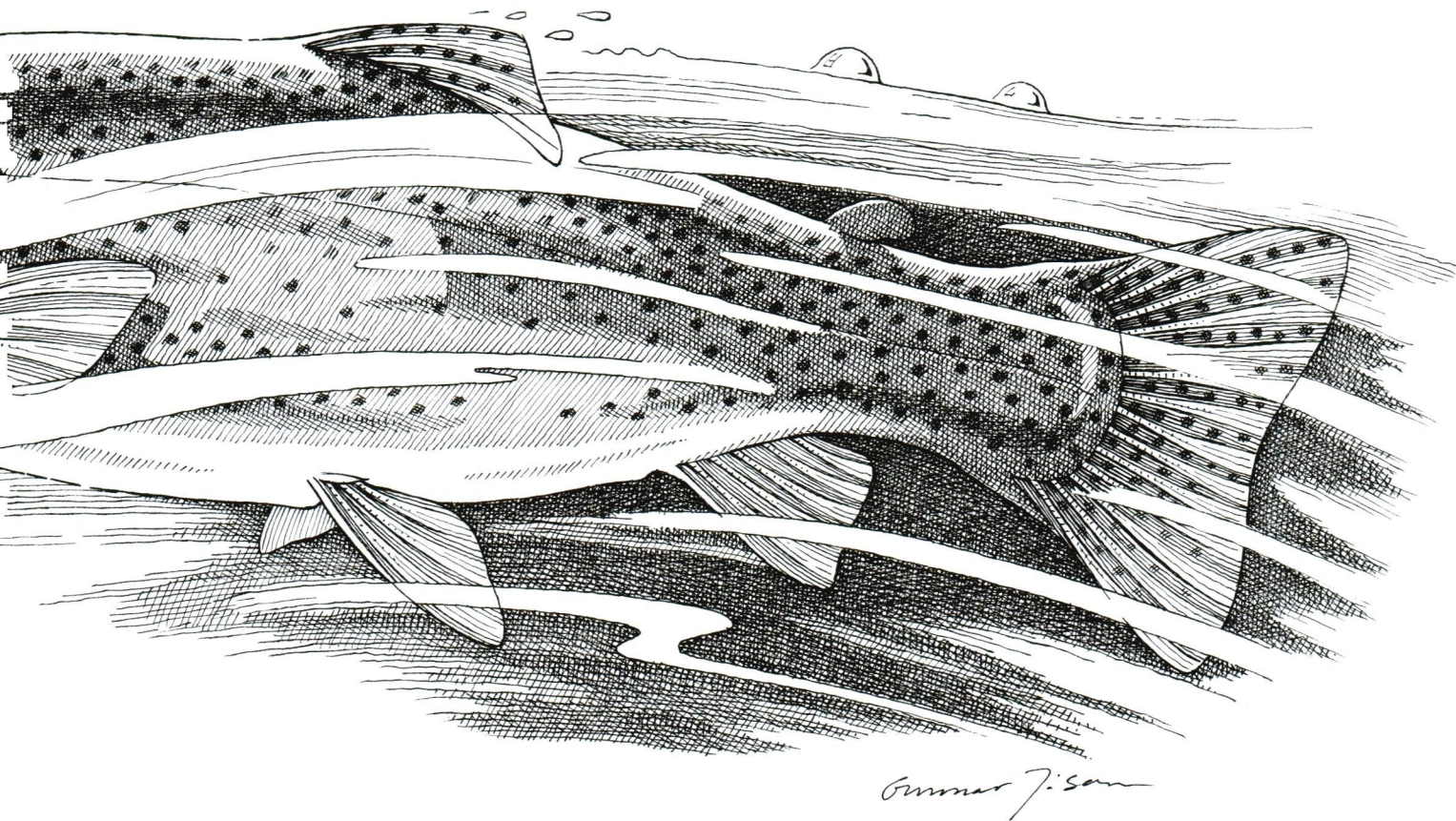
Dessutom provade jag olika typer av "utriggerare" för att skapa den önskade turbulensen på vattenytan.

Hela tiden hade jag bara regnbågsfisket för ögonen – och då främst det sena kvällsfisket då mörkret sänkt sig över vattnet. Men jag vet att en god vän med stor framgång gick vidare med större flugor för gäddfisket på samma tema – och det här var långt innan gäddan hade samma status som flugfisk som idag...

Jag provade många olika material; först och främst naturligtvis styva tupphackelfjädrar, men också buntar av hår av olika karaktär och kvalitet. Men det är svårt att ge specifika råd om något enskilt material och rekommendera det ena framför det andra, helt enkelt därför att skillnaderna inom en materialgrupp kan variera lika mycket – eller mer – än mellan olika material.

Det är stor skillnad på styvheten mellan olika tupphackel och håren på rådjurets vinterpäls är helt annorlunda än det som man får från ett som fallts under augustijakten.

Istället får man leta efter material till utriggerarna som har den egenskapen att de kan bindas in i stor vinkel mot krokskaftet och att de behåller sin styvhet även efter kontakten med vatt-

Min första ytstreamande fluga var inspirerad av en popper med muddlerhuvud. Men jag har också experimenterat med hjorthårskroppar trimmade till cigarrform och försedda med långt, mjukt hönshackel som rör sig väl på vattenytan. Ett annat alternativ har varit en superpuppa med utriggare klippta ur små tupp-hackel med en liten trekant av korta bistrålar längst ut.

net under en god stunds fiske. Man kan också välja material efter *hur mycket* turbulens man vill att flugan ska skapa.

En gäddfluga eller en fluga för nattfiske efter öring och regnbåge bör ge en rejäl plog. Men man kan också välja att binda en tunn och insektslik fluga efter samma idé, men där "utriggarna" uppgift istället är att öka flytförmågan genom att förstora anläggningssytan mot vattnet.

Därtill ska de tunna "utriggarna" på en sådan fluga skapa ett insektslikt "darr" på vattenytan vid intagningen, som i detta fall naturligtvis endast sker med centimeterlånga tag. Samma

grundidé gäller; man tillför flugan "liv" – men i helt olika grad.

I det senare fallet har jag provat tunna, skalade hackelstammar, inbundna på var sin sida vid krokbojen, och där endast en liten triangelformad del av bistrålarna finns kvar vid hackelspetsarna.

Flugor med "liv"

Det talas idag allt oftare om flugor med "liv". Många menar då främst att binda med mjuka material med bra egenrörelse i vattnet. Ett exempel är laxflugor med speyhackel, andra är

våtflugor och streamers bundna med kanin- eller rävhår.

Däremot är det sällan man hör någon tala om att också tillföra torrflugan en egenrörelse, mer än möjligen att påverka den med linhanden vid infiskningen.

Men nog finns det anledning att välja material också till torrflugan och försöka konstruera den så att den får eget liv. Kanske kan ett långt och mjukt hönshackel bidra till detta, om vi inte stirrar oss blinda enbart på hacklets flytförmåga. Ett annat alternativ kan vara att på prov förse vissa av våra torrflugor med långa, darrande utriggare...

Næsten ingenting

Min flue er måske for enkel; for at fange fisk skal en flue først fange en fluefisker. Fluer kan med andre ord være for enkle til fluefiskere – men aldrig for enkle til fisk!

Text & teckningar: Mogens Espersen

Hvad fisker du med?

Han spurgte, lidt henkastet som man gør en dag ved kysten, da der ikke er sket meget. Han spurgte, vantro, som for at sikre sig, om der virkelig ikke var fluer, der duede.

Jeg var ked af at skulle svare, som jeg gjorde. Jeg tror nemlig ikke på såkaldt hemmelige fluer; slet ikke på, at jeg skulle rende over en tot et-eller-andet, som gør fluer ufejlbarlige.

"Ingenting", svarede jeg.

Det var sandheden, men han så forbavset ud, og det kan jeg godt forstå. Han havde spurgt af venlig interesse, og svaret lød både arrogant og afvisende. Men Ingenting hed fluen, fordi der er næsten ingenting på kroen. Strengt taget er det ikke et fluemønster, men en bindemetode, som giver en meget "levende" flue til kystfiskeriet.

Jeg løsnede fluen fra skydeøjlet og viste ham den. Forfanget, der er langt, lægger jeg i en blød bugt omkring hjulet, så spidsen af fluelinen er uden for topøjet. Fluen lignede et-eller-andet, der var faldet i vandet. Situationen var ikke til at redde. Fluen havde et åndssvagt navn, men det er der mange fluer, der har.

Jeg var godt klar over, at jeg ikke oven i skulle sige tingene, som de var: Den almindeligste årsag til, at en kystfisker ikke fanger havørred, er, at der ikke er nogen på akkurat det sted i det øjeblik. Har man tid nok og venter, kommer havørrederne sandsynligvis.

Han var ung og havde nok ikke tid til at vente. Når man er blevet halvgammel, går det fint med at vente. Eller også bliver man bare hurtigere træt og behøver længere pauser. Dem kan man kamuflere ved at lade, som om man venter.

For enkle fluer

Jeg har prøvet at finde på et bedre navn til den kystflue, men kan ikke, for fluen er jo netop – ingenting. Desuden

synes jeg, at det er nemmere at finde på fluer, end det er at finde på navne. Noget skal de jo hedde, kræene vi snører på kroge og søsætter med så store forhåbninger.

Somme tider har det strejft mig, at fluen måske var for enkel: For at fange fisk, skal en flue først fange en fluefisker, som kan binde den på et forfang og kaste den i vandet. Derefter er resten op til fisken.

Fluer kan med andre ord være for enkle til fluefiskere og – bindere, aldrig for enkle til fisk.

Vad mindre

Fluen bandt jeg første gang for et par år siden, fordi jeg syntes, at der bliver vadet alt for mange havørreder til havs i dansk kystfiskeri. Det syntes jeg, fordi jeg på grund af et slagtilfælde selv fik svært ved at vade.

Jeg går som en gravid han-søpepøje. Det er balancen. Jeg har med andre ord gjort en dyd af nødvendigheden, som vi siger på dansk.

Balanceproblemer eller ej: Der er jo ingen grund til at træde havørrederne over finnerne af bare iver for at kaste fluen 5–10 meter længere ud mod horisonten. Den kan vi jo ikke nå alligevel, og desuden flytter horisonten sig jo udefter, når vi går.

Jeg bliver på land, eller med fødderne akkurat i vand.

Mine fangster er færre end før, naturligvis; til gengæld fanger jeg også havørreder, som jeg før kun så trykbølgen af, fordi jeg ikke fiskede ordentligt af, før jeg vadede ud. Jeg er med andre ord kommet i tanker om noget, jeg åbenbart for mange år siden har glemt, nemlig at de fleste kystørreder bliver fanget 15–20 meter fra land, undertiden på under en halv meter vand.

Det gælder naturligvis om at finde de rette kystpladser med dybt vand helt inde under land og om sommeren desuden gerne med god strøm, som

kan ilte og friske vandet. De betingelser er ikke svære at opfylde i Danmark og Sydsverige.

Det var til det fiskeri, jeg udtænkte fluen. Kroen skulle være kraftig, så den sank meget langsomt, fluen skulle være let klædt af levende materialer, som kunne bevæge sig selv ved små nøk, og var der strøm, eller blev fluen taget hurtigt ind, skulle den have en fiskelignende profil med stadig med "liv". Marabou blev kasseret; det er ganske vist "levende", men holder ikke til mange fisk.

Valget blev polarræv, hårene, lange uldhår og længere dækhår, er levende, halebidderne er nemme at få fat på, og fluer, som bindes med hårene, holder godt.

De fylder og pulserer i vandet, og polarræv kan tilsyneladende bruges på en sådan måde, at fluen laver lidt trykbølger, når den bliver taget ind.

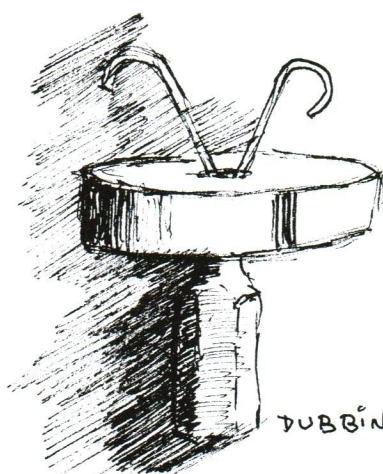
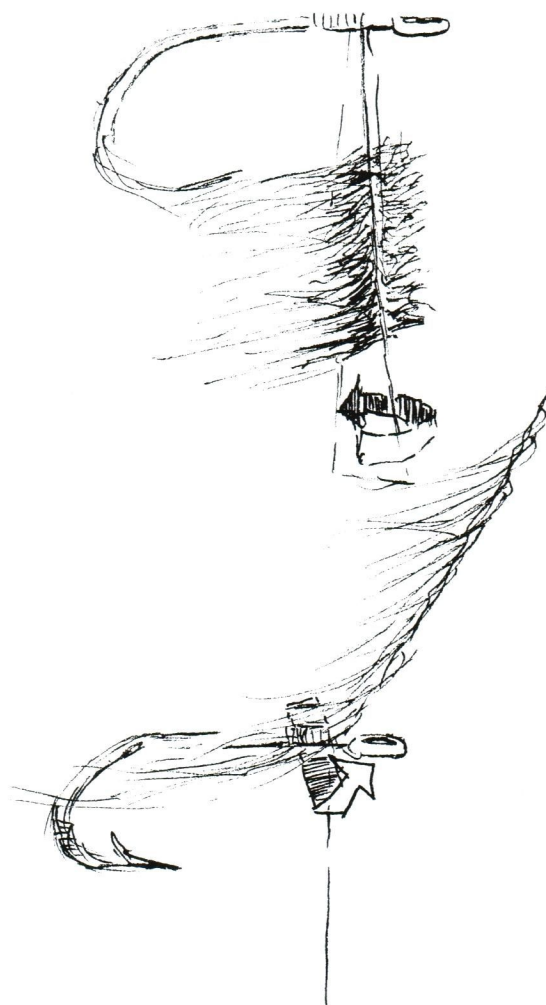
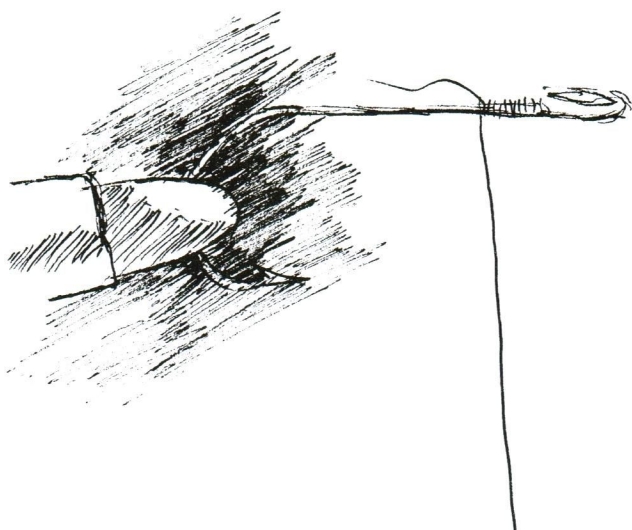
Gammel teknik

I gamle dage kunne gøglere rejse fra marked til marked og fremvise damen uden underkrop. Det var naturligvis fup og illusion; hun havde fået flere børn, men nummeret blev slugt i tider, da underholdningen var sparsomme – end nu.

Fluen uden underkrop er hverken svindel eller fup. Den er ingenting – med lidt polarræv på forhåbentlig strategiske steder. Jeg skulle jo nødt krænke nogens blufærdighed.

Teknikken med at spinde og tørne et hårhackle er velkendt, og den går langt tilbage; både Halford og Skues, et par af det "moderne" fluefiskeris ophavsmænd, har brugt den. Med dubbingsspinderen som snildt hjælpværktøj og med tyndere og stærkere bindetråd, end de kendte, kommer vi nemmere om ved det, end de gjorde med løse bindetrådsløkker og hackleklemmer.

forts på sid 54

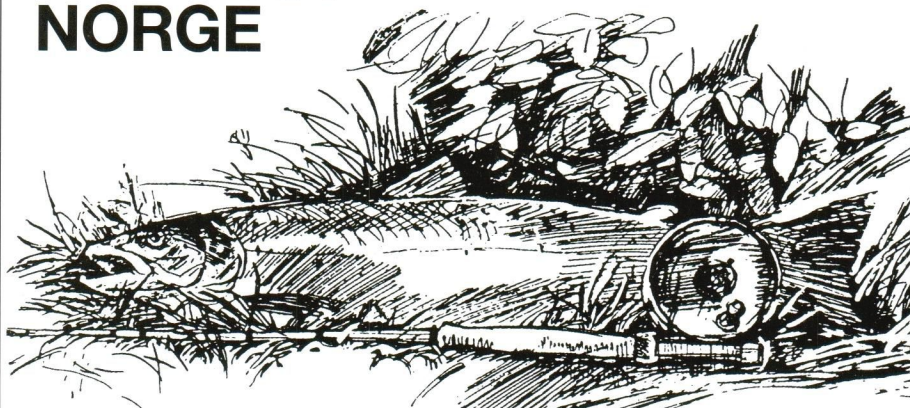
DUBBINGSPINDER

Teknikken med at spinde et hårhackle går langt tilbage; både Halford og Skues har brugt den. Med dubbingspinderen kommer vi nemmere om ved det, end de gjorde med løse bindetrådsløkker. Løkken holdes åben, og et bundt hår sniges ind og fordeles, inden løkken samles og spindes med dubbingspinderen, som hænges i løkken, før hårene sniges ind.

Polarrævhårene er levende, og fluer, som bindes med polarræv, holder godt. Hårene fylder og pulserer i vandet, og fluen laver lidt trykbølger, når den bliver taget ind.

NYTT FRA NORGE

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Kampen om Rena

De fleste nordiske fluefiskere kjenner sagnomsuste Rena, en av Sør-Norges beste harr-, sik- og ørretelver. Særlig svenske fluefiskere kommer årvisst tilbake for å friste stor harr og ørret i omgivelser som i det minste gir en illusjon av villmark. Men de gode dagene kan snart være talte:

I 1999 ga Stortinget det norske forsvaret grønt lys for å bygge ut Regionfelt Østlandet, et gigantisk skytefelt i skogsområdene øst for Rena. Fra før er kavaleriet lokalisert til Rødsmoen vest for elva og ingenørvåpenet er på flyttefot til Rena leir. Disse enhetene skal naturligvis øve i regionfeltet, og i tillegg til belastningen ved stadig kryssing av elva, ønsker de også å øve i selve Rena, planer som medfører at nær 30% av elva blir berørt av militær aktivitet.

Motstanden mot skytefeltet har hele tida vært sterk, og føres av en rekke miljøvernorganisasjoner under fellesparaplyen "Stopp Regionfelt Østlandet!" Å få omstøtt et stortingsvedtak er en nærmest umulig ambisjon, men selv om selve krigen skulle være tapt, er det ennå håp om å vinne noen slag, ikke minst når det gjelder å berge livsvilkårene for de attraktive fiskestammene i elva.

For det synes klart at Stortinget har fattet sitt vedtak på mildt sagt svikten- de grunnlag. Da kavaleriet ble flyttet fra Gardermoen til Rena ble det gjort klart i stortingsproposisjonen at det skulle etableres en vernesone langs elva. Denne ble også nedfelt i kommunedelplan og reguleringsplan for området. Sonen er tydelig markert i terrenget, og i "stående ordre" for Rena leir er

det retningslinjer for hvordan militært personell skal forholde seg til den.

Men etter at Stortinget hadde gitt sitt samtykke til etableringen av Regionfelt Østlandet, kommer det fram at forsvaret har ganske omfattende planer for bruk av elva: I tillegg til å bygge ei ny permanent bru, vil man krysse elva langs fire akser, drive øving i bruslagning og kjøre i elva med tunge kjøretøyer. Mye av denne aktiviteten vil dessuten skje i det verst tenkelige tidsrom; i mai og september/oktober – gyttetida for harr og ørret.

Siden disse planene ikke var kjent, er det ikke gjort noen konsekvensutredninger eller biologiske undersøkelser som belyser hva aktiviteten vil bety for fisken direkte eller for dens næringsgrunnlag. Et annet moment som underbygger påstanden om at utbyggingsvedtaket er fattet på feil grunnlag, er nye beregninger av forurensning til vann. Disse viser at giftutslippene vil bli betydelig større enn det som var forutsatt da Stortinget behandlet saken. Den gang var det snakk om 7 tonn bly og 10 tonn kobber og ubetydelige mengder hvitt fosfor. Nå er tallene oppjustert til 19 tonn bly, 40 tonn kobber, 3 tonn sink, 3 tonn antimon og 11,3 tonn hvitt fosfor. Særlig det siste tallet vekker bekymring, da hvitt fosfor er svært giftig og vanskelig å håndtere. Totalt handler det om en tre- til firedobling av giftutslippene, og NIVA har i en utredning fra 2002 slått fast at den eneste mulige avbøting er å legge målområdene på tørr grunn. Det blir ikke så helt enkelt når feltet for det meste består av myrlendt terreng og vann.

På bakgrunn av disse forholdene stiller miljøbevegelsen representert ved Samarbeidsrådet for Naturvernsaker, Stopp Regionfelt Østlandet og Natur og Ungdom en rekke krav hvorav tre er spesielt framhevet:

- Forutsetningene som stortingsvedtaket i 1999 bygger på er totalt endret. Vi krever derfor en ny fullstendig konsekvensutredning av Regionfelt Østlandet ut fra dagens forsvarsstruktur.
- Renaelva må skjermes for inngrep. Eventuelle inngrep i elva må behandles som et separat tiltak.
- Anleggstart må utsettes til Statens forurensningstilsyn har gitt konsesjon til utslipp av støy og annen forurensning.

Om man lykkes i å få sitt budskap fram til de folkevalgte gjenstår å se, men særlig kravet til vern av elva synes å ha en viss lokal støtte. For selv om lokalpolitikere i stor grad har ønsket militær aktivitet velkommen, kan det ikke stikkes under en stol at også fisketurismen fører penger til lokalsamfunnet.

I en konsekvensutredning i forbindelse med etableringen av Rena leir, ble det i 1993 beregnet at 2 875 sportsfiskere ga en økonomisk effekt tilsvarende 5,78 millioner 1993-kroner. Tradisjonelt står miljøvern svakt i utkantbygder som øyner arbeidsplasser og raske penger, men her kan også verneverdiene måles i kroner og ører.

Ønsker du selv å bidra med din stemme, kan du gå inn på www.glomma-guiden.com og undertegne protestskrevet som er lagt ut der. Ytterligere informasjon finner du på <http://home.online.no/~edieset/>

FLUGBINDARHÖRNAN:

Hösten är årets verkliga höjdpunkt för många regnbågsfiskare. Antalet insekter är visserligen mindre nu än under sommaren. Men i våra regnbågsvatten finner vi många olika skalbaggar – och en sådan bunden med polycelon blir oktober månads val i Flugbindarhörnan

Av Johan Klingberg

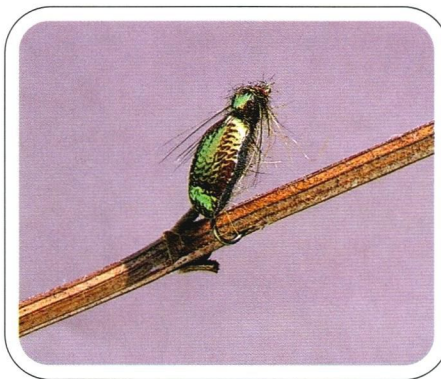
En polybagge för regnbågen

Polycelon har sedan länge använts som extra flythjälp till olika torrflugor och kläckare. Polycelonets fina flytförmåga beror på att materialet har små inneslutna luftceller. Dessa celler kan variera mellan olika polycelonkvaliteter; vissa innehåller stora luftblåsor medan andra har fler men mindre. Gemensamt för all polycelon är emellertid att det innehåller slutna celler som inte kan suga vatten. Därmed vet man att materialet är "vattentätt" och att flugor bundna med polycelon behåller sin flytförmåga.

Men denna egenskap kan vi använda också till annat än att binda flugor avsedda att flyta upp på vattnet – nämligen till flugor som är avsedda att fiskas med sjunklina "svävande" en bit ovanför botten. De idag mest kända flugmönstren speciellt skapade för denna fiskemetod är kanske de färgglada engelska reservoarflugor som går under beteckningen "boobies" och som presenterades av Bertil Ekholm-Erb i FiN:s decembernummer 1999. På dessa flugor utgörs flythjälpen av två vita cellplastkulor inbundna som ett par gigantiska "ögon" i en tunn nätstrumpa på var sida om flugans huvud. Dessvärre är bindtekniken svår att använda till rena imitationsflugor – ögonen ger nämligen flugan ett ganska onaturligt utseende.

Höstregnbågen

Trots att större delen av flugfiskesäsongen passerat är höstfisket årets höjdpunkt för många regnbågsfiskare.

Polycelonet ger baggen flytkraft och flash-filmen ger metallglansen.

Det är också för höstfisket efter regnbåge vi binder månadens skalbagge med ryggsköld av polycelon. Den är en tämligen enkel imitationsfluga, men i gengäld utgör fisketekniken en stor del skalbaggens hemlighet, eftersom vi kan få den att fiska strax ovanför botten på exakt det djup vi själva önskar genom att välja längden på vår

tafs. Så är det med många bra flugor; de består inte bara av ett specifikt mönster som är klart i och med att vi lossar flugan ur bindstället. Nej, flugan är komponerad så att den först kommer till sin rätt när vi fiskar den med en teknik där materialvalet – i det här fallet polycelonskölden – utgör förutsättningen för fiskemetoden.

Nere i vattnet är det naturligtvis mörkare än uppe vid ytan. För att få en traditionell våtfluga mer synlig för fisken brukar vi därför förse den med en ljusreflekterande guld- eller silverribbing. På polycelonbaggen går vi steget fullt ut genom att lägga en skimrande och ljusreflekterande plastfilm över hela ryggen, eftersom fiskens möjlighet att se och upptäcka flugan naturligtvis utgör den avgörande skillnaden mellan succé och fiasko i fisket.

Den glansiga filmen, till exempel Flashabou Mirage, som finns att köpa i välsorterade butiker som säljer flugbindningsmaterial, limmas fast på polycelonarket med kontaktlim. När limmet sedan torkat kan skalbaggens ryggsköld klippas ut med en vass sax. Man har nu en ryggsköld med två egenskaper; den är ljusreflekterande och imiterar väl den levande förebildens metallglänsande rygg samtidigt som den ger den flytkraft vi eftersträ-

forts på nästa sida

forts från föreg sida

var för den speciella fisketeknik vi använder för att presentera vår skalbagge för regnbågen.

Sötvattensskalbaggar finns representerade av flera familjer, där de två största utgörs av dykarbaggar och vattenbaggar. Storlek och levnadssätt varierar mellan olika arter, men de flesta lever större delen av sin livscykel nere i vattnet som ägg, larv, puppa och vuxen skalbagge. Hos vissa sker förpuppningen på land och saknar därför intresse som fiskföda. Oftast finner man den fullvuxna skalbaggen i sjöarnas växtbälten. En del är växtätare, andra är rovinsekter som jagar växtätande vatteninsekter och därför söker sig till samma biotop.

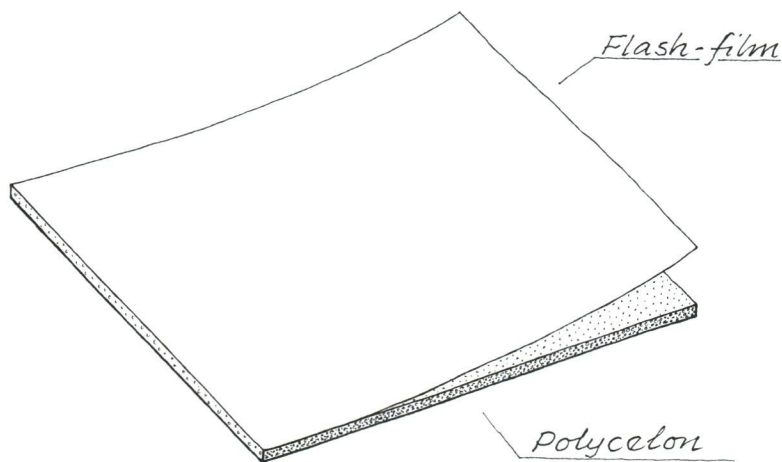
Tvärt om fiske

Tekniken för fisket med den flytande polybaggen gör att vi ställs inför ett "tvärt om tänkande". Normalt förtynger vi ju en fluga för att fiska den nere vid botten. Här förser vi den istället med flytväst och använder en sjunkande lina och kort tafs. Denna kombination gör att linan kan fiskas släpande längs botten medan flugan flyter upp och fiskar så långt ovanför som tafsspetsens längd medger. Längden på tafsspetsen är alltså avgörande för på vilket djup baggen kommer att fiska.

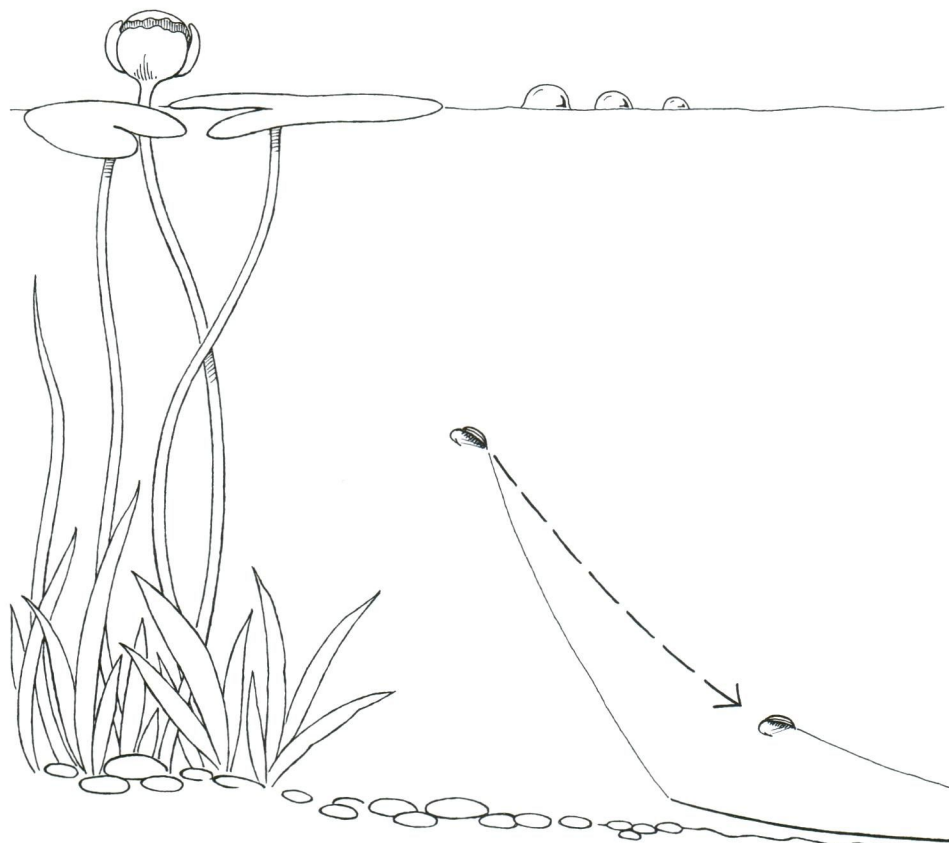
Då linan ligger still och opåverkad kommer flugan att sväva vinkelrätt ovanför linspetsen. När man sedan tar in lina dras flugan ner mot botten. Därför varierar man infiskningen; varje hemtagning avlöses av en kortare paus. Inte sällan händer det att regnbågen tar flugan just i pausläget, vilket kan vara svårt att upptäcka, eftersom den tunga sjunklinan ligger på botten och inte signalerar små rörelser i tafsen. Lyckligtvis håller fisken kvar den mjuka foamflugan något längre än vanligt, innan den upptäcker bedrägeriet, så man brukar hinna påbörja nästa hemtagning innan fisken spottar ut flugan.

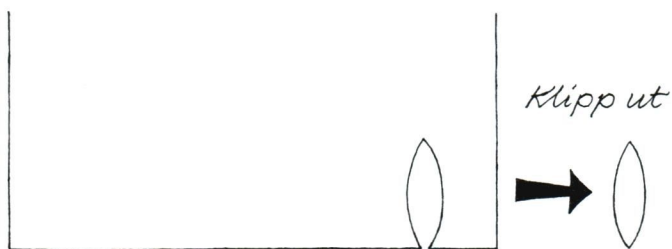
Vid denna typ av fiske spelar alltså tafsen en annan roll än vad vi är vana vid. Dess huvudsakliga uppgift är ju att hålla kvar flugan strax ovanför botten. Det betyder att en tafslängd på en halv meter vanligtvis är lämplig. Men som bekant blir en så kort tafs svår att kasta med.

Mitt val blir därför att använda en sjunktafs, som en förlängning av sjunklinan för kastandets skull, och sedan förse denna med en kort nylonspets på cirka en halv meter.

Polycelon finns i ark i olika färger och tjocklekar. Vi väljer svart polycelon i tjocklek cirka 2 millimeter för att ge en bagge bunden på krok 8–10 tillräcklig flytkraft. Med kontaktlim fäster vi sedan en "flash-film" (till exempel Marabou Mirage) på polycelonarkets ena sida. Kontaktlimmet ger en mjuk och böjlig ryggsköld. Andra lim kan bli hårda när de torkar.

1. Klipp ut ryggskölden ur polycelonarket. Anpassa storleken efter den valda kroken och bind in den i krokbojen.

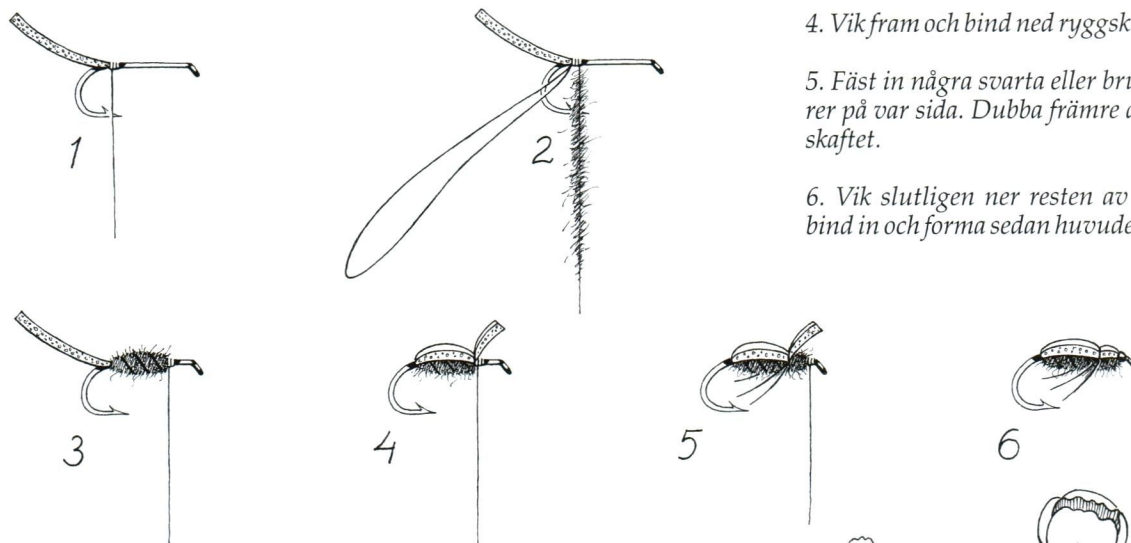
2. Gör en ribbingögla och dubba bindtråden med svart kanin, hare eller säls substitut. Tag gärna 90% svarta och 10% gula fibrer.

3. Linda tre fjärdedelar av kroppen. Tvinna ribbingöglan och linda denna åt motsatt håll.

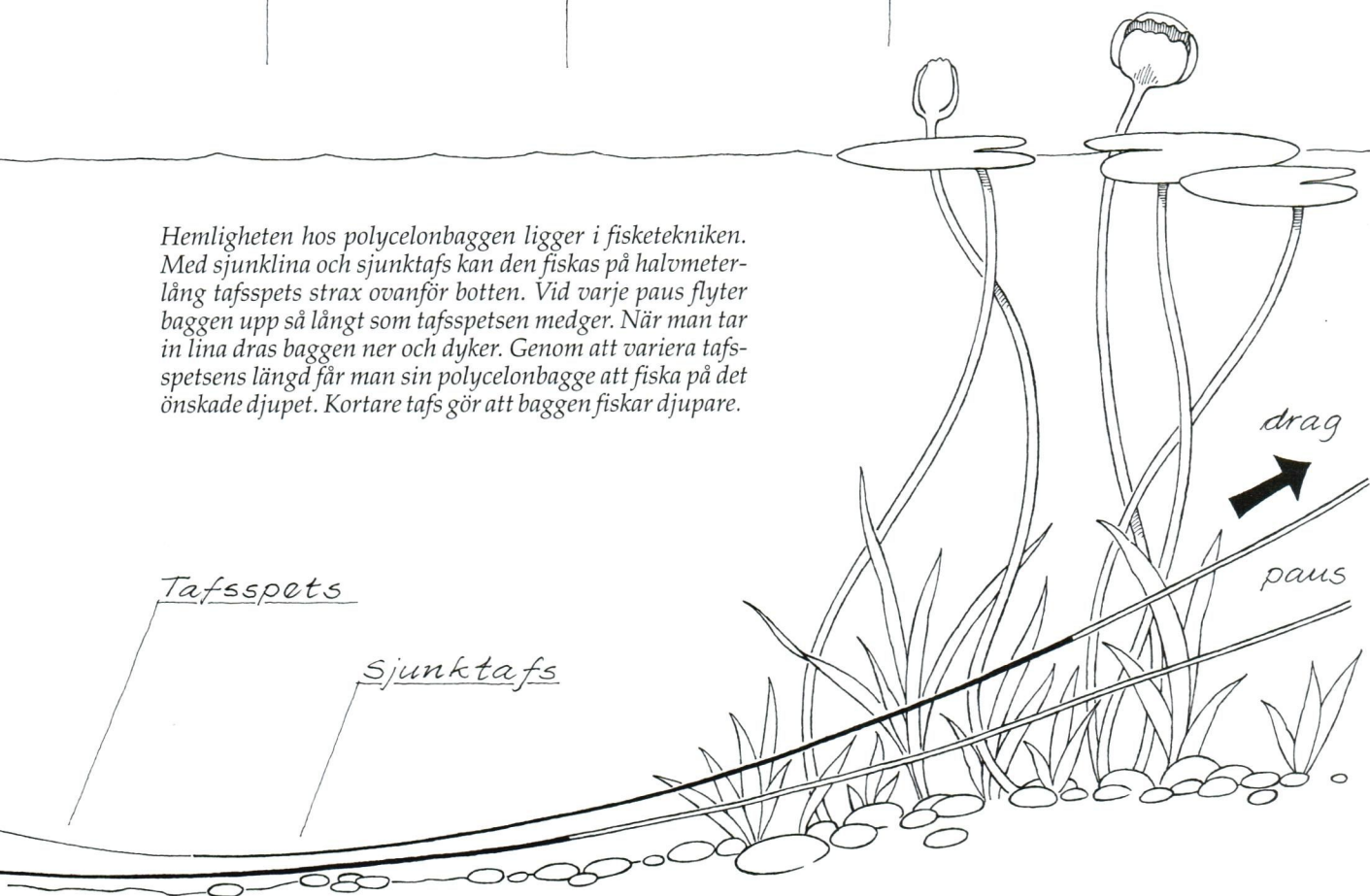
4. Vik fram och bind ned ryggskölden.

5. Fäst in några svarta eller bruna hackelfibrer på var sida. Dubba främre delen av krokskäftet.

6. Vik slutligen ner resten av ryggskölden, bind in och forma sedan huvudet.

Hemligheten hos polycelonbaggen ligger i fisketekniken. Med sjunklina och sjunktafs kan den fiskas på halvmeterlång tafsspets strax ovanför botten. Vid varje paus flyter baggen upp så långt som tafsspetsen medger. När man tar in lina dras baggen ner och dyker. Genom att variera tafsspetsens längd får man sin polycelonbagge att fiska på det önskade djupet. Kortare tafs gör att baggen fiskar djupare.

Havsöringen & temperaturen

Jag och mina vänner har tillbringat hundratals fiskedagar vid Sörmlandskusten. Det har lärt oss att låta vattentemperaturen leda oss till havsöringen

Text, teckningar & foto: Seppo Kiviniemi

Jag och mina fiskevänner har Sörmlandskusten som bas för vårt kustflugfiske. Vi har tillbringat hundratals dagar längs denna kust och låtit oss fascinerar av havsöringen – denna specialist på anpassning – och en sak är vi klara över, nämligen att låta vattentemperaturen leda oss till havsöringen.

Havsöringen är ingen utpräglad saltvattensfisk men har på ett mycket bra sätt anpassat sig till ett liv i Östersjön och vistas gärna i gränslandet mellan sött och salt vatten. Kvaliteten och storleken på de havsöringar vi fångar tyder på att tillväxtmiljön här är optimal.

Årstid och väderlek skapar de faktorer som indirekt styr ämnesomsätt-

ningen och därmed havsöringens diet. Den vill växa sig stor så fort som möjligt för att bli konkurrenskraftig då den går upp för lek i åarna. Vid kust-

I några artiklar kommer Seppo Kiviniemi att redovisa sina erfarenheter från det egna fisket efter havsöring längs Sörmlandskusten. Den första artikeln handlar om vattentemperaturens betydelse för fisket. I nästa nummer redovisar han sina underökningar av havsöringens bytesdjur under olika årstider.

flugfisket måste vi därför uppmärksamma de förhållanden som maximerar detta mål.

Havsöringens viktigaste bytesdjur är strömming, småfiskar och olika kräftdjur, och det är vattentemperaturen i havet som styr fisken till den för tillfället storleksmässigt lämpligaste födan. Fisken är selektiv endast i det avseendet. Genom att studera fjäll från havsöringen kan man se årsringar, vilka beror på det under olika delar av säsongen varierande födointaget och därmed variationen i tillväxten. De mörkare ringarna eller markeringarna på fjällen bildas under vintern då ämnesomsättningen och därmed tillväxten är låg.

Strömming står högst upp på havsöringens diet och är den föda som svarar för det mesta av tillväxten. Efter att ha jagat i strömmingsstimmen är öringen på hösten fet och behöver under vintern endast underhålla matsmältningsapparaten med småfisk och kräftdjur. Den magra dieten räcker för att hålla matsmältningen och ämnesomsättningen aktiv, så att de lagrade fettreserverna frigör energi till kroppen.

När fisken förbränner sitt maginnehåll utvecklas det värme. När blodet sedan går ut i gälarna för att syresättas, förloras värmen till det förbiströmande kalla vattnet, som ju bara är skilt från blodet i gälarna av en helt tunn vägg. Den värme som bildats vid förbränningen i kroppen avges alltså till vattnet, så att det blod som går tillbaka från gälarna till kroppen har samma temperatur som vattnet. Det betyder att fisken är växelvarm, det vill säga beroende av det omgivande vattnets temperatur. Under vintern, när vattnet är kallt, kan den inte äta mer för att öka värmen. Istället måste den anpassa aktivitetsgraden efter vattentemperaturen. Detta är en fundamental biologisk grundregel, som är helt avgörande för vårt fiske, men som många sportfiskare inte alltid tänker på.

En sänkning av vattnets temperatur med tio grader från idealtemperaturen försvagar fiskens muskelkraft mångfalt, eftersom alla de kemiska processer som pågår i en fiskkropp i anslutning till näringsupptag, muskelarbete och nervfunktioner går långsammare vid en lägre kroppstemperatur. Under den kalla årstiden lever därför fisken på sparlåga, den äter mindre, omsätter mindre energi och simmar långsammare. Januari och februari är därför de månader på året då havsöringen kan vara svår att hitta.

Solvärmen

Man kan börja fisket efter havsöring i slutet av februari om lufttemperaturen är högre än vattentemperaturen. En ökning av vattentemperaturen med en eller några tiondels grad gör att öringen blir mer aktiv. Men strålningsvärmen från solen är helt beroende av vinkeln mot vattnet och det dröjer ända in i mars månad innan solen står tillräckligt högt för att värma ytvattnet i vikar och sund.

Många sportfiskare överdriver ofta solens förmåga att värma havet. Men ett enkelt test består i att man lägger sig på marken. Då upplever man hur

obetydlig strålningsvärmen är om solen står lågt. Istället är lufttemperaturen den avgörande faktorn för att överföra värme till vattnet innan solens strålningsvärme blir tillräcklig. Ett riktigt bra fiske kan man få om det är stor skillnad mellan vattnets och luftens temperatur och en varm vind därtill blåser in i en vik och värmer upp det kallare vattnet.

Flugfiskaren bör söka efter en uppvärmd och syresatt plats där havsöringen kan påskynda sin förbränning. Jag och mina fiskekamrater har upptäckt att man hittar havsöring i de inre delarna av skärgården när vattentemperaturen är mellan två och fyra grader. Fisken är under denna tid mycket benägen att flytta sig till det varmare ytvattnet. Det gröna planktonrika vattnet är också bättre på att fånga upp solens strålningsvärme. När vattentemperaturen överskrider sju grader blir öringen så aktiv i sitt födosök att den vill ha en mer syrerik miljö. Havsöringsfiskaren får då flytta sitt fiske från den inre delen av skärgården och söka sig till den mellersta och yttre delen.

forts på nästa sida

Syre/liter	Vattentemp
15 mg	0°C
14 mg	2°C
13 mg	5°C
12 mg	9°C
11 mg	12°C
10 mg	15°C
9 mg	20°C
8 mg	25°C
7 mg	30°C
6 mg	40°C

Tabellen visar mängden syre i vatten vid syrets mättnadstryck vid olika vattentemperaturer. En förklaring till att öringen finns i skyddade fastlandsvikar under den kallaste årstiden går att finna i tabellen. Syremängden i kallt vatten är hög och fisken trivs i det mindre salta vattnet. Vid högre vattentemperatur söker öringen ståndplatser som är syresatta av vinden, eftersom mängden löst syre i vattnet då är låg.

När vårsolen står tillräckligt högt börjar den intressantaste perioden under hela fiskeåret. Havsöringarna söker nu upp det uppvärmda ytvattnet i sydvända vikar för att påskynda sin ämnesomsättning och kan stå mycket grunt. Har lufttemperaturen varit högre än vattentemperaturen ska man vara i farten tidigt på morgonen, helst före gryningen. Luften har då värmt ytvattnet under natten och det är inte ovanligt att finna vakande fisk alldeles inne vid strandlinjen. Efter en natt med varma sydvindar kan man därför få uppleva ett mycket fint havsöringsfiske – som fångsten ovan visar.

Mängden löst syre

I den här artikeln finns en tabell som visar mängden syre i vatten vid syrets mättnadstryck, det vill säga den mängd syre som är löst i vatten vid jämvikt. En förklaring till att öringen finns i de skyddade fastlandsvikarna under den kallaste årstiden går att finna i denna tabell. Syremängden i kallt vatten är hög och fisken trivs i det mindre salta vattnet. Vid högre vattentemperatur söker öringen ståndplatser som är syresatta av väder och vind, eftersom syremängden i det varmare vattnet är låg.

Sammanfattning

När man fiskar havsöring i Östersjöns brackvattenarkipelag är det viktigt att veta att det är tre faktorer som styr fiskens livscykel; vattnets temperatur, syrehalt och salthalt. Havsöringen, som inte är någon utpräglad saltvattensfisk, söker under vintern sötare vatten.

De nämnda omvärldsfaktorerna styr havsöringens ämnesomsättning – och därmed också födoalet. När vattentemperaturen stiger ökar fiskens ämnesomsättning, vilket i sin tur ökar behovet av syrerikt vatten. Sportfiskaren måste därför känna till de omständigheter som skapar mest idealiska ståndplatser.

Havsöringens bytesdjur är strömming, småfiskar och olika kräddjur. Vattentemperaturen styr havsöringen till den för ämnesomsättningen storleksmässigt lämpligaste födan, fisken är selektiv endast i det avseendet.

För det mesta fiskar man inte på havsöringens jaktområde, utan man hittar öringen i strömsatta sund och vid grynnor, där fisken endast står och påskyndar förbränningen av maginnehållet i det syrerikare vattnet. Som all annan förbränning kräver nämligen ämnesomsättningen syre för matsmältningen. Om vattnet är varmt och havsöringen äter strömming, kräver fisken en riktigt syresatt ståndplats. Under en sådan period, då havsöringen söker extremt gynnsamma ståndplatser, kan den utveckla ett starkt revirhävande.

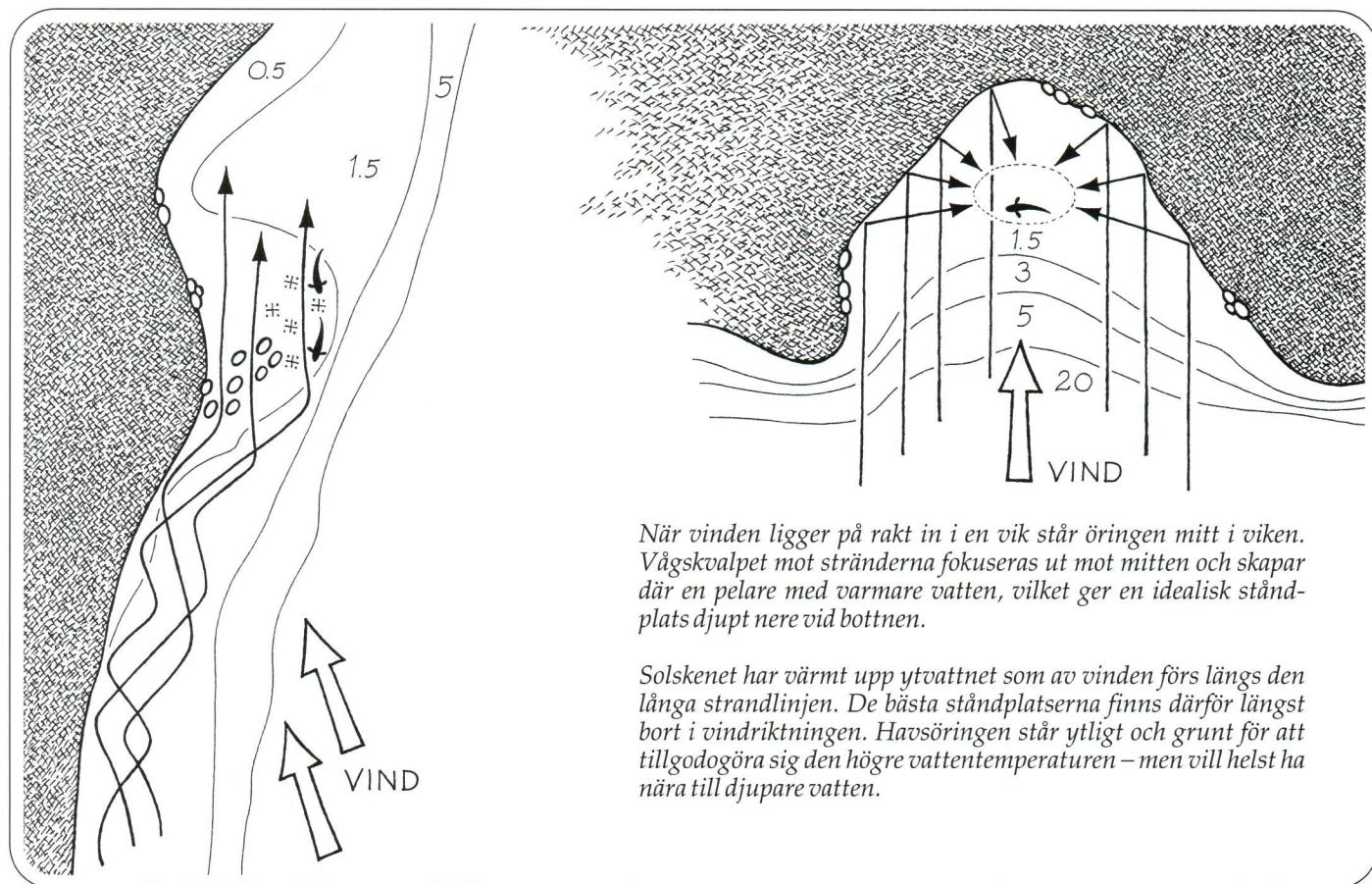
När vattentemperaturen stiger ökar fiskens ämnesomsättning, vilket i sin tur ökar behovet av syrerikt vatten. Det finner man i mer vindexponerade och strömsatta delar av skärgården.

Fiskens stora beroende av vattnets temperatur och syrehalt gör väderleksförhållandena avgörande för ett lyckat havsöringsfiske.

Det är därför viktigt att känna till många bra fiskeplatser och att därefter kunna knyta dessa till olika väderleksförhållanden. Havsöringens idealtemperatur ligger mellan sju och tretton grader.

En tumregel är därför att söka fisken i de delar av skärgården där den finner denna vattentemperatur.

När havsöringsfiskaren får tillräcklig erfarenhet och förstår omvärldsfaktorernas betydelse för fiskens livscykel, kan han lättare välja fiskeplats utifrån årstid och väderlek. Sommarens havsöring är nämligen en helt annan fisk än den som man fiskar efter under vintern.

Många fjälltjärnar håller förvånansvärt goda bestånd av öring.

Fiske i fjälltjärnar

Man kan välja att trängas vid välkända vatten eller vandra till platser där man har en hel fjällvärld för sig själv

Text: Jan Tilliander

Foto: Jan "Slake" Johansson

Detta vill jag först ha sagt; jag är strömfiskare. Det är till vitskummande forsar och strömmars brus min längtan bär då en bild, en viskning eller en doft får mig att längta mot norr. Och där hittar du mig oftast, kanske bakom en kaffesumpig kåsa och med en stor svart hatt djupt nedtryckt över huvudet. Lyssnande till den melodi som det klara vattnet slår an mot hårda stenar, bäckporl och myggors monotona surrande. Men hur det nu kommer sig, jag vet det inte helt säkert ens själv, så finner jag mig ibland långt från skogslandets drömska åar, smakande på högfjällets kallt bitande vind. Det kan ha varit min själ som snappat upp

de lockrop som de vidsträckta vidderna och den fjärran horisonten sänder ut. Vissa är känsliga för sådant, kanhända är jag en av dem.

Fjället är havets broder, båda får oss att lyfta blicken, att se världen lite vidare. Att förstå vår egen obetydlighet i det stora. Ändå känner man sig aldrig större, aldrig enklare och aldrig renare. Kanske heller aldrig lyckligare... Sådant är högfjället, och dess lockrop är svåra att stå emot.

Fältjägartjärnarna

För några år sedan, i FiN:s oktober-

nummer år 2000, skrev jag ett reportage om Kloppanån och snuddade då lite vid de många tjärnarna uppe vid Fältjägarstugan i norra Härjedalen, och dessa tjärnar – de så kallade Fältjägartjärnarna – förtjänar sannerligen att lyftas fram ytterligare. Här kan man fiska i stort sett ensam inom ett flera kilometer stort område.

Den största anledningen till att så få flugfiskare hittar dit är troligen den förhållandevis långa vandring som krävs. Från Jo-Ers bygget, strax norr om Ramundberget, är det över Klinkenstugan en cirka 17 kilometer lång vandring upp till Fältjägartjärnarna. I klok vandringstakt innebär det en tur

på ungefär 6–7 timmar. I torrt väder är vandringen i regel inget bekymmer, men i samband med häftiga regn blir den besvärligare; det finns en del å-övergångar som då kan utvecklas till mycket svåra vad, särskilt det över Mittån. I värsta fall kan man nödgas följa Mittån uppströms för att passera runt Mittsjön. Annars kommer man inte vidare. Men vanligen utgör ån inte något problem.

Väl på plats vid tjärnarna får vandra sin belöning. Utsikten är i sanning svårslagen. Det i allt förhärskande intrycket står det väldiga Helagsmassivet för. Utöver att det bär på Sveriges sydligaste glaciär, så är det med sina 1797 meter över havet också vårt lands högsta fjäll söder om polcirkeln. Men Helagsmassivet är inte ensamt, runt omkring sträcker sig norska och svenska högfjäll i en vid ring kring besökaren. Uråldriga och undrande ser de ner på oss, försöker begripa oss. Vid en av tjärnarna står vårt tält och flaxar likt en fjättrad fågel, vinden är hart när oavbrutet närvarande. Drar och sliter i byxben och kapuschonger, håller hattarna hårt nedtryckta.

Skydda ögonen!

När jag nu pratar om fjällvinden vill jag gärna, först som sist, inflika några ord av allvar. Vid inte mindre än två tillfällen har jag och mina kamrater råkat ut för allvarsamma tillbud med ögon och flugor. Bär därför alltid glasögon. Det är irrelevant hur styv du än är på att kasta. Vinden är rävaktig, den lurar dig när du minst anar det. Blåser det därför bara mer än lite, så bär glasögon!

Tjärnarna ligger i fördjupningar i landskapet med små kullar runt omkring. Uppifrån påminner landet mest om en labyrinth i relief. Och där ligger också vådan. Vinden rikoschetterar mot kullarna, skruvar sig runt dem, ändrar hela tiden riktning och styrka.

Två mil ut på fjället satte Anders för några år sedan en fluga i ögat. Lyckligtvis lossnade den efter en stund, men smärtan och den grumliga synen höll i sig länge, länge.

Under sommarens fiske var det min tur att grundligt fästa en fluga i det undre ögonlocket, bara cirka två millimeter från själva ögat, och med hulingen djupt begravd. Allt går så fort, en plötsligt smärta och man inser hur ensam man är långt uppe på fjället. Efter en timmes petande kom också den flugan loss. Men man hinner begrunda en del under en sådan timme, bland

Den verkliga fjällvandringen börjar efter Klinkenstugan.

annat att ett par glasögon är en bra försäkring för ett lyckat och säkert fjällfiske. Alltså; bär ALLTID glasögon om det blåser det allra minsta på fjället. Och det gör det i princip ALLTID!

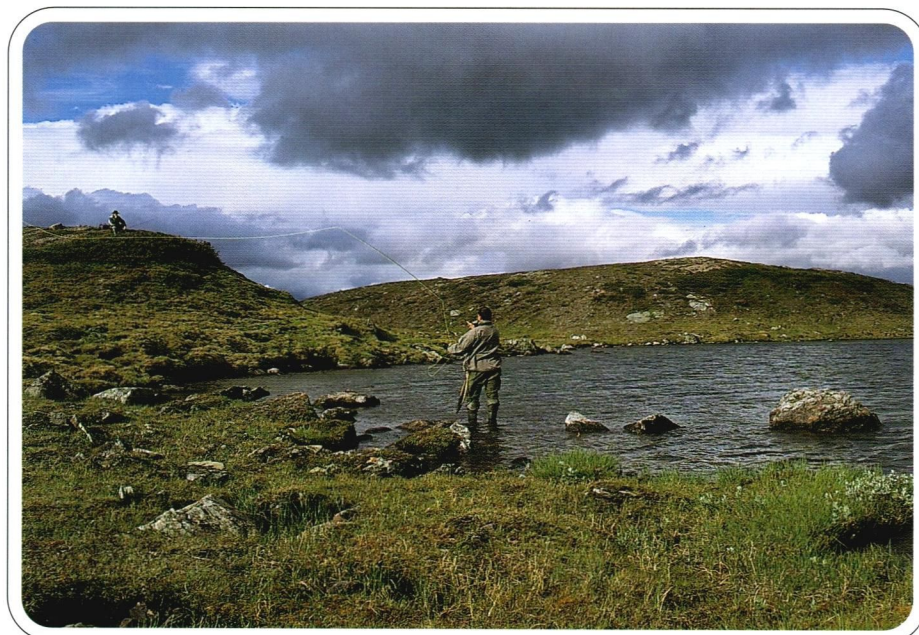
Öring och röding

Låt oss så tala om själva fisket. Tjärnarna runt Fältjägarstugan har den rätta överblickbara storleken. Är ett vatten för stort kan lätt en dyster känsla av hopplöshet infinna sig då vinden river vattenytan och man står och naggar lite i ena hörnet, medan fisken – antar man – befinner sig långt ut i det

dunkla djupet. Men här behöver det aldrig kännas tröstlöst. Man kan enkelt gå runt tjärnarna och rätta fiskeplatsen efter hur djuphålorna ligger och vinden blåser.

Kanske kan man vid ett första besök hysa tvivel om det verkligen kan existera någon fisk i dessa små pölar, och i så fall hur i hela fridens namn den tagit sig dit. Det är inte utan att man blir förbluffad över hur små de fjällbäckar är som fisken måste ha klättrat upp i och som sammanbinder de allra flesta av tjärnarna. Bäckar som man i de allra flesta fall tar ett enkelt kliv över.

Lika förundrad blir man om vinden
forts på nästa sida

Vinden tvingar ofta till trixiga kast för att nå ut med flugan.

forts från föreg sida

lägger sig och lämnar tjärnytan blank och mörk. Snart börjar då kalaset på hängande myggpupp och det är förbluffande att se hur mycket fisk som kan rymmas även i en liten tjärn.

Storleken på fisken är det heller inte något fel på; öringar mellan fem hekto och upp till ett kilo är ganska vanliga. I några av tjärnarna ska också finnas röding, men det är de vildsinta öringarna som har den största lockelsen på mig...

Flugor med gott flyt

Skillnaden mellan att fiska i strömvatten visavi fjälltjärnar är naturligtvis att i ett strömvatten står fisken och lurar i relativt lå och låter "de stekta sparrarna" komma till sig med strömmens hjälp. Också vi som fiskar låter strömmen göra jobbet att föra vår fluga till fisken, medan vi får koncentrera oss på att hitta fisken och att få flugan att uppföra sig så naturtroget som möjligt.

En fisk som på samma sätt ställer sig och väntar på att maten ska simma in i munnen på sig i en tjärn blir inte fet. Nej, här är fisken i rörelse i sin jakt på födan, och vi som fiskar har ingen ström som för flugan till ståndplatserna. Vi får göra jobbet själva.

De tjärnar som är intressanta ur fiskesynpunkt är naturligtvis de som har förbindelse utifrån genom en aldrig så liten å och som dessutom har en eller ett par djuphål för fisken att söka skydd i.

Varför inte börja fisket uppe vid ytan? Även om vinden drar upp vågor på vattnet och inga fiskar vakar kan en torrfluga vara helt rätt. Liksom vid torrflugefiske i forsar, så föredrar jag även här flugor med god flytförmåga. Främst därför att vind och vågor annars snart kommer att dränka flugan, men också för att jag tycker om att ge flugan fart uppe på ytan.

Fisken i dessa tjärnar är olika aktiv under olika tider på dagen. Ibland tycks den bara stå nere vid botten, medan den under en aktivare huggperiod rör sig i vattnets mellanskikt, redo att stoppa i sig vad som än kommer i dess väg. En fluga som fiskas liggande stilla på en vindkrusad vattenyta kommer förr eller senare att upptäckas och tas av fisken, men en fluga som rör sig, bullrar och "fårar" ytan upptäcks lättare och resulterar i fler fiskar.

En hjorthårsfluga som Streaking Caddis är inget dumt val. Den tål att fiskas lite omilt och torkas lätt med ett eller ett par luftkast om den blivit alltför genomdränkt. Vid själva fisket spe-

lar det mindre roll om den ligger djupt i vattnet, eftersom taktiken är sådan att man fiskar hem flugan med långa, snabba drag. Det blir ungefär som ett ytgående streamerfiske. Räkna med hårda, hetsiga hugg där fisken krokas sig själv – innan du ens begripit att den huggit!

På en lugnare vattenyta, där flugan syns utan att plöjas fram och tillbaka och där fisken vakar lite här och var, gillar jag att fiska med en Klinkhamer. Det är en fin fluga för fjällfisket i både tjärnar och strömmar, djupt liggande

hemtagning", där linan tas in i form av en "åtta" med den fria linhanden. Några korta intagningar, en stunds vila, några korta intagningar igen, och så vidare. Kanske kan man på detta sätt ge intrycket av en liten "kuse" mödosamt på väg genom vattnet. En fluga som bara hänger på tafsens *kan vara mat*, en fluga som strävsamt knixar sig fram *är mat*!

Innan man startar sitt fiske kan det löna sig att studera tjärnen en stund. Vakar det någonstans är det givetvis en självklar plats att kasta mot. Men

Fältjägerstugan har säkerhetsrum och hjälptelefon.

men med god flytförmåga tack vare det infettade fallskärmshacket. Jag brukar använda två olika; en lite större i klargul färg och en liten kolsvart rackare, där det enda som syns är den vita vinggen.

Nymfer, puppor och våtflugor

Hugger fisken inte vid ytan så får man börja söka sig nedåt genom vattenskikten med de nymfer, puppor och våtflugor som man föredrar. Börja med oförtynga flugor för att sedan gå över till mer förtyngda och fiska ända nere vid botten. Också här är det lönsamt att ge flugan lite extra liv, inte genom långa "nattnattsländedrag" utan med kortare, knykigare hemtagning. Försök att föreställa dig flugan där nere under vattnet och hur den påverkas av dina lindragningar.

Många använder så kallad "åtta-

till skillnad mot ett strömvatten så rör sig fisken i en tjärn. Försök därför att lura ut åt vilket håll fisken går och lägg flugan några meter framför den.

Ser man inga vak är det djuphålorna som är intressantast. Är vädret klart ser man oftast djuphålorna som stora, mörka partier i vattnet. Är vattnet järngrått och allt ser likadant ut får man läsa av landskapet runt omkring för att bilda sig en uppfattning om tjärnens bottenkaraktär. Man får helt enkelt tänka sig att det omgivande landskapet fortsätter ut i sjön. Är stranden flack och platt, så fortsätter den säkert på samma sätt ut i vattnet. Sluttar stranden däremot brant ned i vattnet, så är det troligtvis djupt rakt utanför. Ser man växter sticka upp en bit ut i tjärnen, så kan man sluta sig till att det är ett relativt grunt område, och så vidare. Det gäller att använda sin fantasi...

Börja alltså alltid med att studera tjärnen. På det sättet får du ett nytt vatten att "krympa" betydligt. Har tjär-

nen till exempel en "midja" som är hyfsat djup, så patrulleras den med största sannolikhet av fisken. Kan du se hur djupkanterna går, så fiska av dem extra noga. De är lite som strömkanterna i ett forsande vatten – en länk mellan två olika vattenkaraktärer. Kolla också hur vinden blåser; vinddrivna insekter kan fösas ihop längs ett särskilt strandparti av vågor och strömmar.

Tänk också på att även om fisken rör sig högt upp i vattnet, så håller den sig gärna över djupen, där den har nära till skydd rakt under sig och kan försvinna snabbt som blixten. Skulle den gå och stöka inne i det strandnära grundvattnet är flyktvägen lång om någon stor och bullrig flugfiskare kommer traskande och plaskande längs strandkanten.

Mygg i skymningen

En klar och ljummen sommarkväll uppe på kalfjället slår det mesta en vandrande flugfiskare kan möta. En lågt stående skymningssol, rodnande av sin egen skönhet och som får själva vinden att stanna upp, slå sig till ro och bara njuta av ljuvligheten. Med några sista suckar somnar hon in och lämnar landskapet åt lugnet och myggornas surr. De högsta fjälltopparna får ännu en stund njuta av solens mjuka kvällsstrålar, som målar de högsta snöfläckarna blodröda, men som bara lämnar vingliga, röda speglingar i en allt mer mörknande tjärn.

Nu regerar myggen. I dagsbrisen har du glömt dem, men plötsligt finns de i tusental. Lika omärkligt som vinden lade sig, lika omärkligt är de över dig. Då gäller det att ha myggmedlet nära till hands och därtill en tät anorak som skyddar handleder och nacke.

När du nu får upp en öring och kontrollerar maginnehållet kommer du att upptäcka att det till 80–90 procent består av mygglarver och myggpuppor. Utan tvekan är myggen fiskens viktigaste föda här uppe på fjället – och lika tveklöst är du som flugfiskare myggornas allra viktigaste föda. En oslagbar näringskedja, vi käkar alla varandra...

Det är nu som vakringarna börjar slå ut på allvar; först en, sedan några stycken, men snart finns de överallt och alla tycks vilja vara med. Det är det stora kvällskalaset på alla de myggpuppor, som nu dinglar i ytfilmen väl synliga för fisken då vinden lagt sig, vattenytan är blank och kvällshimlen ljus. Här duger det inte med nattslän-

forts på nästa sida

Info om fisket vid Fältjägarstugan

Beställ broschyren "Fjällfiske – Statens vatten på renbetesfjällen i Jämtlands län" för att få aktuell information om upplåtna vatten och årets priser. Landskapen Härjedalen och Jämtland utgör ett gemensamt län och samtliga vatten som administreras av länsstyrelsen finns med i sammanställningen, men det är viktigt att veta att bestämmelserna kan skifta från år till år. Några vatten kan läggas i träda eller kvoterats, andra kan tillkomma.

Broschyren kan beställas via www.z.lst.se eller per telefon 063-14 60 00. För den som vill göra skriftlig beställning är adressen: Länsstyrelsen, Renbetesenheten, 831 86 Östersund.

Från bilvägen vid Ers-Jo bygget är det cirka 3 kilometer fram till Klinken. Sedan följer en brant stigning upp till Giertebaunestugan, varefter det är relativt lättvandrat fram till Fältjägarstugan. Vid högvatten kan Mittån vara svårvadad och man tvingas gå runt Mittåsjön. Den totala vandringen är 16–17 kilometer.

Fältjägarstugan är en fjällstuga med 20 bäddar och drivs av STF. Övernattning kan ske mot en avgift av 220 kronor per dygn för Svenska Turistföreningens medlemmar. Icke medlem betalar 320 kronor per dygn. Här finns också säkerhetsutrymme och hjälptelefon.

Aktuell karta för området är den rosa fjällkartan Z8 Helags-Funäsdalen-Rogen i skala 1:100.000 eller lantmäteriets karta 182A Bruksvallarna i skala 1:50.000.

Helagsmassivet och vacker fjällöring från en av Fältjägartjärnarna.

forts från föreg sida

dor eller klinkhammare. När fisken äter myggpupor så äter den bara sådana, och det enda som är riktigt värt att fresta den med är en myggpuppe imitation fiskad just i ytfilmen.

När fisken äter sin sena middag gör den sig ingen brådska utan kryssar långsamt fram och äter medan den försiktigt plockar i sig av godsakerna. Det kan vara ett nog så tålmodskrävande och påfrestande fiske, eftersom din lilla läckerbit långt ifrån är det enda rusinet i kakan. Antingen försöker man följa en viss fisk, försöker se hur den rör sig runt i vattnet och plockar mygg med ett par meters mellanrum. Så här på kvällskvisten och i skydd av mörkret rör den sig gärna in på grundvattnet i födojakten, och sedan ut igen, hit och dit.

Ja, antingen försöker man då genskjuta den genom att försöka lista ut hur den kommer att röra sig, eller så kastar man helt enkelt ut och hoppas att just den egna godsaken ska bli utvald. Allt medan myggsvärmarna surrar runt huvudet, studsar mot kinder och panna i jakt på en aldrig så liten oskyddad fläck hud...

Vild och vacker

Öringarna som du möter här uppe är inga duvungar. De är en samling råbarkade råskinn som aldrig, aldrig ger sig utan en stenhård, och jag menar stenhård, dust. De är samtidigt också de grannaste av fiskar med sin målande teckning och djupgula buk.

En enda av de här fiskarna gör med lätthet hela vandringen värd sitt pris, varje kamp blir till ett oförglömligt minne. Ett akrobatiskt gyckelspel som utspelar sig mer ovanför än under vattnet. Och just när du tror att fisken börjar tröttna, så har den i själva verket bara kommit in i andra andningen. Och så går den lustiga dansen vidare...

Mittådalens sameby

För att fiska uppe vid Fältjägarstugan och de närliggande tjärnarna måste du lösa länsstyrelsens fiskekort för Mittådalens sameby. Det kostade förra året 100 kronor för tre dagar och 175 kronor för en vecka. Det är naturligtvis en löjligt låg summa för fiske i så fina vatten.

Dessutom får du utöver Fältjägartjärnarna då fiska i ett flertal andra spännande och sällan besökta vatten; såsom Kloppanån, Biskopsån, Västra Helagsån med flera vatten. Alla ligger de på ett sådant avstånd från bilväg att inte särskilt många vandrar dit utan väljer ett mer närliggande och bekvämare fiske under sin korta fiskevecka. Men så mycket större blir belöningen för den som tar sig upp på fjället, så mycket storslagnare blir känslan om den delas med några få vänner – allt medan viderna i övrigt ligger öde. Men här finns områden så vidsträckta att många flugfiskare kan samsas utan att springa i vägen eller störa för varandra.

Jag är i grunden strömfiskare. Som skogens forsar och åar, så svallar också blodet i mina ådror, och där hittar du mig som oftast, med en stor svart hatt djupt neddragen över huvudet och med en fluga dansande över forsens virvlar.

Men finner du mig inte där, så står jag någonstans i vår fjällvärld med vinden flaxande i kapuschong och byxben och med blicken höjd ut mot landskapets oändlighet. Dragen dit av något i min själ och av vindarnas lockton...

Min flugask för fjällfisket

Av Jan Tilliander

Höst igen, men redan sitter jag böjd över fjällkartan och planerar för nästa års fjällfiske. Följer de blå linjerna, fantiserar och försöker läsa ut hur vattnet kan se ut i verkligheten. Samlar en å vatten från en hel fjälldal? Är den snabb eller långsam? Rinner den genom sjöar och åar? Passerar den myrmarker som kan tänkas magasinera vårflodens nederbörd för att sedan portionera ut vattnet i lagom takt under sommaren? Eller avvattnar den bara en fjällsida och får endast vatten då det regnat? Vilka tjärnar har förbindelse med varandra? Var kan fisken tänkas hålla till? Frågorna är många, men kartan kan faktiskt också ge många svar om man förstår att läsa den med fantasi...

Nästa fråga gäller flugvalet. Vid första fjällfisketuren är frågorna många när det gäller vad man ska fylla sina flugaskar med. Lite bläddrande i tidskrifter och böcker, en stunds rotande på internet kan visserligen ge en del tips. Men risken är att man sitter med en mönsterlista med så många "måste-flugor" att man kan fylla åtskilliga hundra flugaskar. Det blir ju lite otympligt, så man tvingas sortera och välja bort.

Men vilken betydelse har då flugvalet, och hur ska man välja? Svaret kan nog bli olika beroende på vem man frågar. Har man fiskat i några år har man säkert också fastnat för en viss stil på sina favoritflugor. Några gillar kanske "rufsiga", lite allmänna flugor, som kan gälla för en rad olika insekter utan att likna eller imitera någon speciell. Andra flugfiskare föredrar exakta, snitsigt bundna imitationer av specifika insekter i olika utvecklingsstadier i sina flugaskar. En del framhårdar med gamla klassiker som fångat fisk i hundratals år och som fortfarande fungerar väl så bra idag. Ytterligare andra blandar friskt i sina askar – och alla får de fisk! De har nämligen lärt sig det viktigaste om sina flugor; när de ska knyta på vilken fluga och hur de ska fiska den.

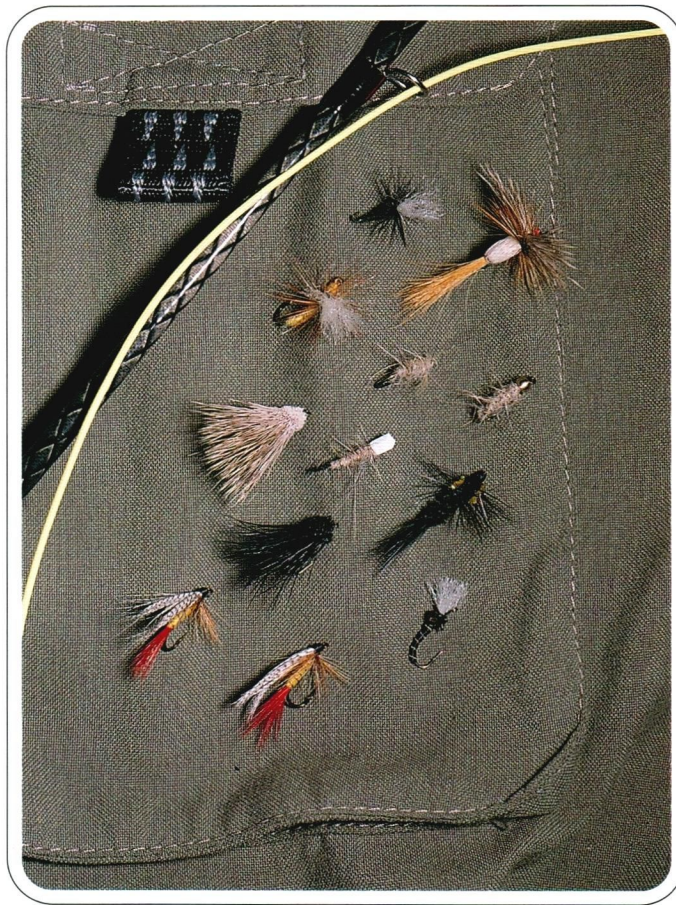
För att ytterligare förlänga, eller förhoppningsvis förkorta, listan över tänkbara flugor, ska jag här berätta om mina egna favoritflugor för fjällfisket – så som mitt val har utkristalliserats efter många års fiske i Härjedalsfjällen.

Professor

Våtflugor har fångat fisk i långliga tider och de fiskar lika bra idag som på "den gamla goda tiden". Tänk bara på sådana godbitar som March Brown flugorna med alla deras varianter, Alexandran, Butcher och många andra. Professorns röda och gula färger är en erkänt bra kombination för öringflugor. En glad och solig eftermiddag är den därför mitt förstaval vid öringströmmen.

Montana

Montananymfen lär ska imitera en bäcksländenympa av en art som inte finns i Sverige. Det visste jag inte när jag först

Flugor ur min fjällask; gul och svart Klinkhamer, Humpty, olika Haröre-varianter, naturfärgad och svart Streaking Caddis, Montana, myggpuppa och våtflugan Professor.

började fiska med den – och fisken har inte lärt sig det ännu. Skymning, kvällar och nätter är en mörk, gärna svart fluga mångas val. Jag brukar då fiska med en liten svart "antrontuss" som i den närmare vänkretsen går under namnet Ulltotten, men blir alltmer Montanan trogen. Fiska den gärna en bit ovanför fisken så att den syns i sin silhuett mot den ljusa himlen.

Humpty

När fisken tar sin föda från ytan fiskar jag med torrfluga. När fisken inte tar sin föda från ytan fiskar jag likt förbannat gärna med torrfluga, och varför inte? Det är min fiskesemester och då gör jag som jag själv vill. Och jag tycker om att fiska torrfluga. Desutom brukar det faktiskt inte vara

forts på nästa sida

*När fisken tar sin föda från ytan fiskar jag
med torrfluga. När fisken inte tar sin föda från ytan
fiskar jag likt förbannat gärna med torrfluga.
Och varför inte? Det är min fiskesemester och då gör
jag som jag själv vill.
Och jag tycker om att fiska torrfluga!*

forts från föreg sida

något dumt val. Framför allt harren – men även öringen – brukar kunna lockas upp om en frestande munsbit seglar förbi på ytan.

Humpyn imiterar inte någon särskild slända. Den imiterar en godbit. Jag har fyra anledningar till att gilla den; den är kul att binda, pyssligare flugbindarhänder än mina kan snitsa ihop den också i verkligt små storlekar. Den har den där extra förmågan att locka upp fisk till ytan. Med sin stjärt, rygg och vinge av hjort/elkhair är den osänkbar i de strömvatten jag gillar att fiska, och till sist och inte minst, jag tycker den ser fin ut och tror därför på den...

Guldribbat Haröra

Om jag var tvungen att välja endast ett flugmönster att fiska med under en hel fiskesemester, så skulle valet falla på Harörat, och det skulle inte vara något svårt val.

Harörat kan lätt varieras; en stump polygarn eller en bit foam vid huvudet får flugan att fiska uppe vid ytan, ett guldhuvud skickar ned den till botten. Den kan bindas på en lång streamerkrok med stjärtspröt och vingsäck, eller på det "skandinaviska" sättet med en tuss haröredubbing på en våtflugekrok och några varv med guldribben. En minuts arbete vid bindstället och vips har du fjällflugan nummer 1!

Nattsländor

Att vara på fisketur i fjällen och upptäcka att flugasken saknar nattsländor är som att upptäcka att man saknar byxor när man flanerar runt Stureplan.

De flesta har sina egna mer eller mindre hemliga nattsländefavoriter. Vissa flugor i den här kategorin hör emellertid närmast till god ton att ta med sig. Ytterligt få flugfiskare reser exempelvis norrut utan ett halvt eller helt dussin Européa 12:or i asken närmast hjärtat.

Själv föredrar jag nattsländor bundna med hjorthår à la Streaking Caddis. De går att variera i olika färger och kan bindas nedåt storlek 16. Jag föredrar dem för deras fina flytförmåga vid strömvattensfisket. Men också vid fiske i stilla fjälltjärnar har den här flugtypen sina förtjänster när man vill ta in sin nattslända i långa, hasande drag över ytan. Därför har jag kommit att stanna för Streaking Caddis som mitt första val.

Klinkhamer

Att även denna fluga finns i de flesta fjällfiskares flugask är ingen slump. Den har en fin fömåga att locka upp fisk till ytan och sitter inte sällan på tafsens när jag fiskar min torrfluga blint. Tack vare fallskärmshacklet flyter den fint också i strömmande vatten. Jag fiskar med två olika färgvarianter; en klargul i storlek 10–12 och en liten svart rackare bunden på krokstorlek 14–16.

Myggpupp

Ofta önskar vi livet ur alla myggor som kan göra fjällvistelsen närmast outhärdlig. Men har man bara fått gno in sig med myggmedel och knäppt till runt hals och handleder, så ser vi kanske lite annorlunda på de små surrande semestersabotörerna. De utgör nämligen en mycket viktig basföda för fisken. Dessutom är det inte alla arter som sticks...

Fjällfisken gör då sannerligen sitt för att hålla myggbestånden på en rimlig nivå, och när man undersöker maginhållet på sina fångade fiskar förstår man verkligen hur viktiga myggen är – och har kanske lättare att stå ut med ett och annat bett. När fisken kalasar på myggpupp som hänger i ytan, så är det svårt att intressera den för något

annat än just myggpupp.

Det här är naturligtvis inte de enda flugor jag tar med mig till fjällfisket. Nyfikenheten gör att jag hela tiden vill prova nya mönster, både egna kompositioner och sådana som jag läst om och som faller mig i smaken. Men de uppräknade är mina "säkra kort" – flugor som under senare år svarat för kanske nittio procent av min fångst.

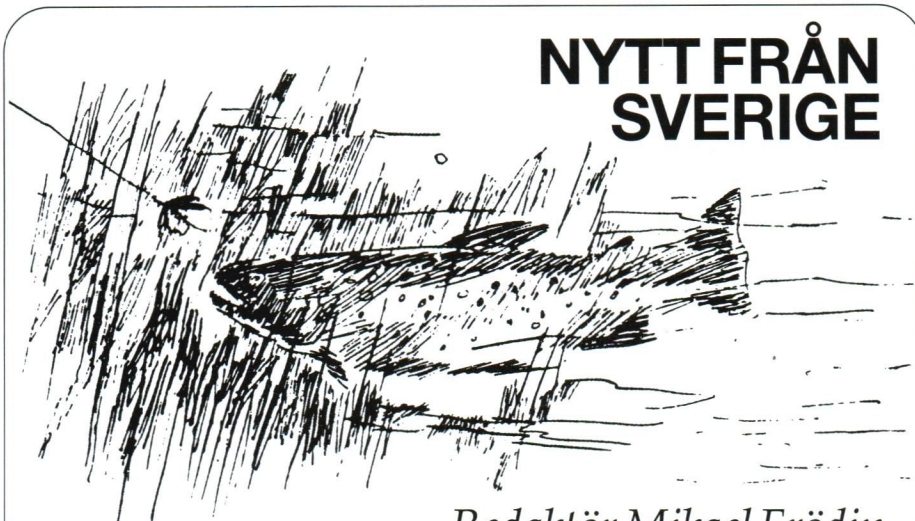
Visst händer det ibland att man står sig helt slätt, att den rätta flugan saknas i asken. Att fiskarna, och då särskilt de riktigt stora, kalasar i godan ro utan att skänka favoritflugorna så mycket som ens en kort sidoblick. Men än sen? Då kan det faktiskt kännas rätt fint att acceptera sakernas läge, erkänna att man står sig slätt och helt enkelt slå sig ned med en kåsa kaffe och bara njuta av skådespelet.

Och skulle det till äventyrs vara så att du får vänta allt för länge på hugg trots alla ansträngningar, så återstår ju alltid flugfiskarens urgamla generalknep i tre steg; kasta ut, titta bort och tänk på något annat...

Då kommer hugget med garanti!

*”Om inget annat
hjälp får man ta
till det urgamla
generalknepet;
kasta ut, titta bort
och tänk på något
annat...
Då kommer hugget
med garanti!”*

NYTT FRÅN SVERIGE

Redaktör Mikael Frödin

EU-kommissionen vildlaxens sista hopp?

Kampen för den vilda östersjölaxen börjar bli gammal och sliten. Det är många år sedan de solklara argumenten för att rädda vildlaxen presenterades för våra beslutsfattare. Turerna har varit många, men det självklara beslutet att rädda våra genuina vildlaxstammar har gång på gång uteblivit. Bristande beslutsamhet, övertro på forskning, stenhård lobbying från yrkesfiskekåren och ibland ren okunnighet har bidragit till uteblivna åtgärder. Som exempel kan nämnas att jag själv suttit med i en laxdebatt med dåvarande jordbruksminister och högsta höns för fiskefrågor Margareta Winberg, som med tyngd i stämman förklarade att hon ansåg att sälarna utgjorde ett större hot mot vildlaxen än drivgarnsfisket på blandade bestånd! Vad säger man!? Hur ska vi kunna förvänta oss kloka och verksamma beslut med så vilseledande beslutsfattare?

Helt avgörande för vildlaxstammarnas utveckling är yrkesfisket på blandade bestånd i Östersjön. Detta fiske sker främst med drivgarn, dödens barriärer. FN har sedan 1989 uppmanat sina medlemsländer att förbjuda drivgarnsfiske. Men när så småningom fisket med drivgarn minskade i världen, infördes istället efter bland annat hård lobbying från Sverige ett undantag för Östersjön. Här tilläts förödande 21 kilometer drivgarn per fiskebåt. Ja, du läste rätt, 21.000 meter!

Centralt i kampen för att rädda den vilda östersjölaxen har varit försöken att få bort drivgarnen. Yrkesfiskarna har naturligtvis motarbetat detta – och gjort det framgångsrikt. Nu kan man

förhoppningsvis, eventuellt, kanske se en liten ljusning i tunnelns mörker. Politikernas slingrande har visserligen lärt mig att var försiktig i mina slutsatser och att inte ta ut någon seger förrän alla drivgarn ligger på land.

Det nygamla hoppet för laxen startade med en skrivelse initierad av vårt eget förbund Sportfiskarna. Tillsammans med Svenska Naturskyddsföreningen, Världsnaturfonden, Svenska Ekoturismföreningen, Sveriges Fisketuristföretagare, Coalition Clean Baltic, The International Ecotourism Society och European Anglers Alliance ställde man sig bakom ett upprop kallat "Samlad kamp för den vilda laxen".

Skrivelsen inleds med en redogörelse för drivgarnsfiskets förödande konsekvenser både vad gäller bestånden biologiskt sett och de ekonomiska konsekvenserna av misshushållningen. Man jämför vild kontra odlad lax och tar även upp M-74 problematikens oberäknliga konsekvenser. Sportfisketurismens potential och ekonomiska överlägsenhet kontra yrkesfisket påtalas och man avhandlar förvaltningen av laxstammarna samt kräver slutligen gemensamt att EU-kommissionen bland andra åtgärder förbjuder drivgarnsfisket eller harmoniserar det med de övriga EU-reglernas 2,5 kilometer per båt. Man vill också träffas för att klargöra sina ståndpunkter inför kommissionen.

Måndagen den 7 juli satte sig Sportfiskarnas generalsekreterare Stefan Nyström vid förhandlingsbordet i Bryssel. Det är inte fy skam att vår

främste sportfiskeföreträdare trängt längst in i maktens korridorer. Här träffade han fiskeföreträdande chefer och handläggare och lade fram våra och övriga organisationers ståndpunkter.

Det hela gick bra, och utan att nu ropa hej allt för tidigt, så ser det faktiskt ut som om drivgarnen i Östersjön kommer att förbjudas. Det jobbas nämligen på ett förslag om förbud, inte begränsning av garnlängder. Det är miljödirektoratet och inte fiskedirektoratet i EU som driver frågan. Detta beroende på att det i första hand inte primärt är laxen som ska räddas. Istället är det främst garnens bifångster av sjöfågel och framför allt de sällsynta tumlarna som upprör.

Man säger sig vara klar med utredningen i september, då den ska fram som remiss till parlamentet. Den troliga utvecklingen är att frågan dras för kommissionen under vintern och, peppar, peppar, om allt går väl, så kan nog ett totalförbud mot drivgarn i Östersjön börja gälla inför halvårsskiftet 2004.

Vad kommer då ett förbud mot drivgarnsfisket att få för konsekvenser? Det är svårt att svara på, men klart är att – om man inte ökar uttaget av lax med andra redskap – så skulle huvudparten av våra vildlaxstammar vara räddade.

Men nu är detta inte den verklighet vi kommer att få se. Uttaget med andra redskap kommer att öka. Önskvärt vore om man helt kunde få bort fisket på de blandade bestånden i öppna havet och samtidigt styra över fångsterna mot kusten, där uttaget av de olika stammarna kan regleras efter deras bärlighet.

Att yrkesfisket faktiskt ser faran, och på en del håll kanske till och med insett att drivgarnen kommer att förbjudas, visar det faktum att fångsternas fördelning vad gäller redskap redan förändrats. Andelen lax tagen på långlinekrokar ökade den gångna säsongen, troligen för att man på grund av osäkerheten inför framtiden inte vill satsa mer pengar i nya garn. Så länge långlinefisket sker på laxens uppväxtplatser är även detta principiellt felaktigt. Men i skrivande stund är det svårt att avgöra hur hårt ett utvidgat långlinefiske kommer att slå. Att det trots allt är ett kraftigt steg framåt, om nu drivgarnen försvinner, är dock alla initierade överens om.

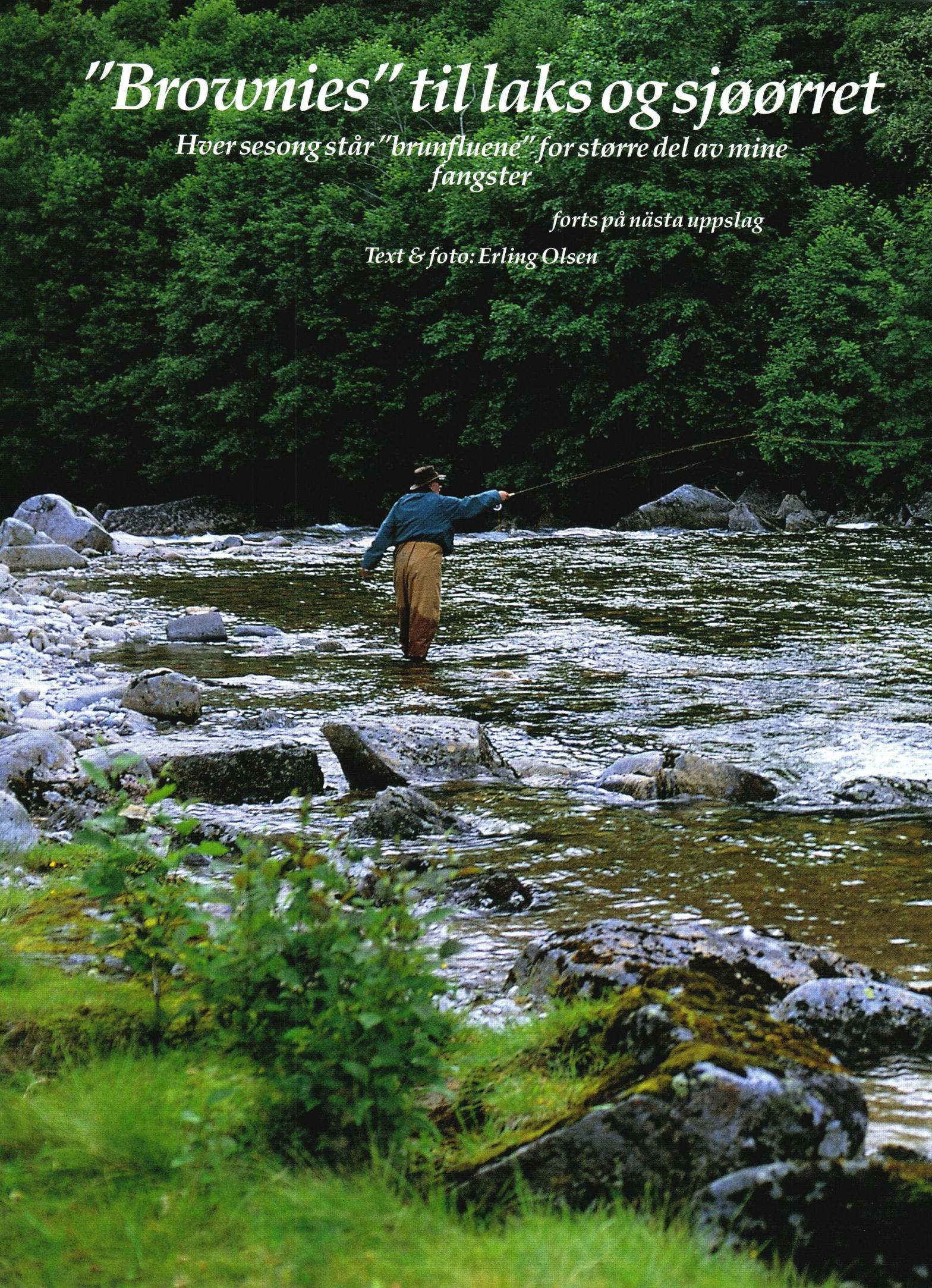
Ensam är stark, säger man, men inget kan vara mer fel. I detta fall har samarbetet mellan de olika organisationerna och det faktum att man kunnat förhandla med 30 miljoner organiserade medlemmar i ryggen säkert varit helt avgörande.

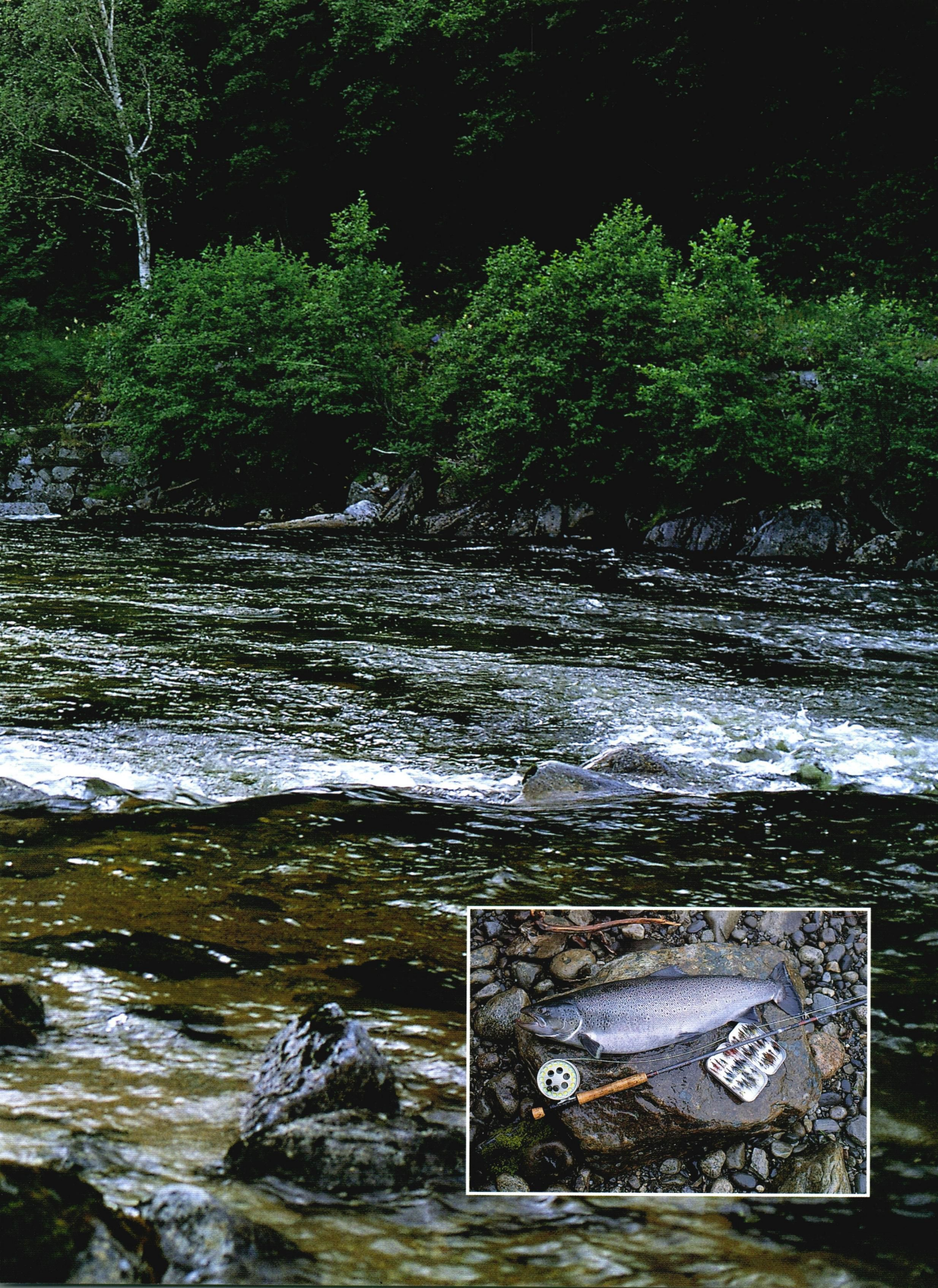
"Brownies" tillaks og sjøørret

Hver sesong står "brunfluene" for større del av mine fangster

forts på neste oppslag

Text & foto: Erling Olsen

Jeg startet min fiskekarriere sommeren 1950. Greenwell's Glory og March Brown toppet den gang blant favorittene, og årene helt frem til i dag har jordfarga, litt duse mønstre fortsatt å være mine bestfangende fluer

Med "Suset fra Ganges" – vel fire meter bambusstenger bare med et nødvendig antall dårlig surra ringer og ei mes-singsnelle innholdene noen titalls meter snøre – var det at jeg startet min fiskekarriere den sommeren i 1950. Elva var Glomma og stedet Bingsfossen bare 40 kilometer nordøst for Oslo. Kanskje en gang et av Europas beste habitater for harr, sik og brunørret.

I en årrekke fisket jeg og min tvillingbror hver sommer denne store elva og fort lærte vi fiskens standplasser og hvilket agn som var mest effektivt etter hvert som sesongen forløp. Etter den første vårfloppen var det mark eller små "Fly-Spoon" som gjorde dypeste innhogg i fiskebe-standen. Men fra juli og utover gikk det nesten bare i fluer, gjerne med to eller tre fluer i kastet. Som opphenger en fargerik flue på 10 eller 12'er krok slik som Telemarks-kongen, Alexandra eller Bloody Butcher mens fluene som dannet baktropp hadde noe dusere valør-er. Av disse var det fluer som Greenwell's Glory og varianter av March Brown som toppet blant favorittene. Og det var bare Mustads våtfluer som gjaldt! Betalt med dels hardt sammenskrapa lommepenger, eller slantene fra sommerjobb på bondens åker, vågde vi nesten livet de gangene fluene tok fast i en bergsprekk el-ler like ofte i tømmeret som hele ti-den i sommerhalvåret ble fløtet på elva. Ja, i sånne mengder at vi kun-ne gå tørrskodd på vasene og fiske for utilgjengelige steder.

Uregnelige var de fiskene vi løftet inn på de svaie steng-ene. Men det var før kraftutbyggingen...

Årene i mellom helt fram til i dag – hvor i stedet jakten på laks og sjørørret har tatt det meste av min fritid – har jordfar-ga, litt duse mønstre fortsatt å være mine bestfangende fluer. Med sikkerhet kan jeg konstatere at fluer som March Brown, Muddlere og Jock Scott er vel så giftige som allver-dens tube og rekefluer. Ikke at jeg kan skryte av å "tømme" elvene jeg fisker, derimot er fiskene jeg får av og til noen skikkelige rugger.

Det viktige for suksessen er at flua har "riktig" størrelse og at den er velbundet. Det er derfor jeg binder og bruker mine fluer i litt forskjellige tapninger for å mestre skiftende forhold. Det skal jeg utdype nærmere lenger ut i artikkelen.

At disse fluene ikke pranger med iøynefallende farger forleder nok mange fiskere til å tro at de ikke evner lokke laks og sjørørret til hugg. Så feil kan man ta. Faktisk mener jeg det forholder seg tvert om. For sterke farger og dyptgå-ende fluer kan av og til skremme bort fisken, mens derimot en mer nøytral flue fisket i overflaten heller synes vekke dens nysgjerrighet.

Salige Izaak Walton brukte et tilsvarende mønster blant de 12 forskjellige han foreslo gjennom sesongen. For juni måned anbefalte den gamle mester en flue han kalte "The Moorish Fly" – kropp av dyp grå ull og svarte fjær av andrik.

– Den kan ligne på en March Brown Male, men har mør-kere ving. En glimrende flue! skriver forfatteren Trygve Berntsen i boka "Du vandrende fisker", hvor han gjør en

sammenligning mellom Dame Ju-liana Berners og Izaak Waltons fluer.

Den gang var det bare Mustads våtfluer som gjaldt!

Som sagt, etter noen decenniers egen erfaring med denne flua og utprøving av ymse, nye materia-ler, har jeg gjennom årene gjort en-kelte endringer på det jeg vil kalle selve grunnmønsteret. Tre ting har jeg forsøkt holde fast ved (i tillegg godt tak i stanga hver gang jeg bruker denne flua); det er selve fargen og ullblandingen til krop-pen, fronthacket av rapphøne og at jeg stort sett binder mine MB'ere på enkelkrok.

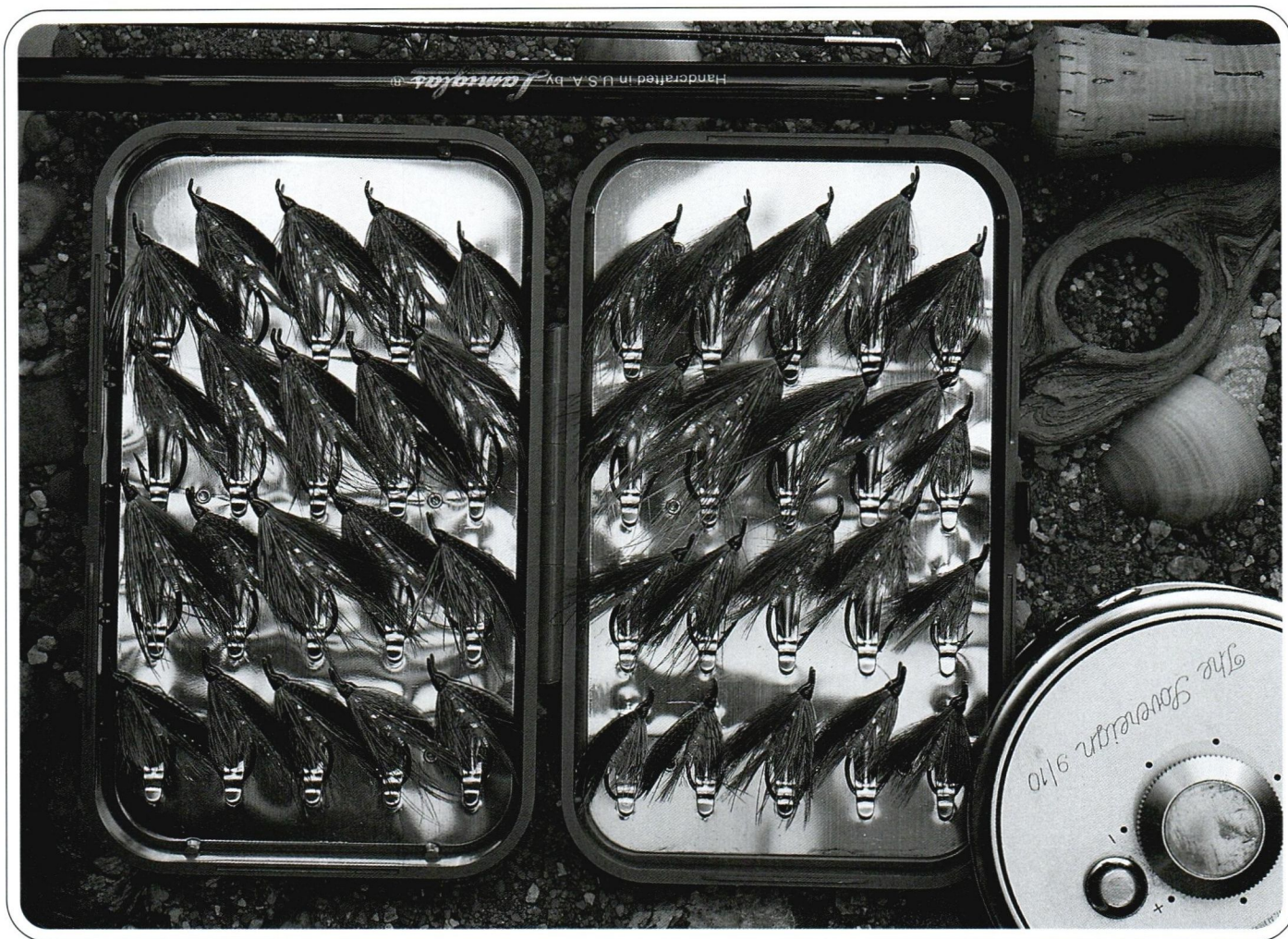
Videre lager jeg dem i flere vari-anter; som hår- eller fjærvinge – med eller uten kroppshackle – gull- eller sølvribbet. De største krokene gjerne med en form for speyhackle. Til sammen gir dette mange muligheter. En annen felles nevner er lengden på vingen. Den skal være kort, helst ikke lenger enn mot krokbøy.

Den største laksen jeg noen gang har kjempet med tok en MB #2. Etter en kort men hektisk kamp i regnværet brast 0,35 sena i et forrykende utras. Me-re heldig var jeg med den over 9 kilo tunge sjørørreten som forgapte seg på en MB #1 en sein kveld i 1989. Og hver sesong, enten jeg fisker elvene på Vestlandet i Trøndelag el-ler dem lengre nord, står March Brown-fluene for større del av mine fangster. – Han med brunfluene, sier folk om meg. Det kunne saktens vært sagt verre ting...

Det forholder seg bare sånn at finner jeg et fluemønster som er fiskelig, synes jeg heller ikke det er noen ulempe om flua har en viss forankring i kulturtradisjonen.

På tidlig, litt stor elv bruker jeg fluer med bra volum helt opp til #3/0. På vanlig sommerelv i juli og august går det fra normal til lettdresset størrelser mellom #1 og #8. Under fjorårets sesong (2002) hvor det knapt regnet, var det en vingeløs, kroppshacket variant av March Brown som brakte meg et par flotte fisker.

De forskjellige varianter av denne "brunflua" bruker jeg helt bevisst. Nettopp her ligger noe av hemmeligheten. Som kvelds og nattflue er de noe av det beste, men det er

En flueboks med Erling Olsens "Brownies" – fjærvinger og hårvinger.

ikke til å komme forbi at MB-flua også er mitt førstevalg på grå og regntunge dager. Bare elva ikke er for sterkt farget. Da har jeg andre gode klassikere å ty til. Kanskje får jeg lov å komme tilbake til det siden en gang.

På "kald" elv, under 10 grader celsius, er et intermediate-snøre eller en 9 fots poly-intermediate fortom å anbefale. Under vanlige forhold fisker jeg ellers mine MB kun med flytesnøre og ca 15 fots taperte fortommer.

Så kjære fiskerbror og søster, – all min høysang til dette fluemønsteret er til liten nytte for andre enn meg selv om ikke også du våger ta den i bruk. Mer enn 350 års erfaring følger som gratis ballast.

Her følger oppskriften på 4 varianter og en begrunnelse for når jeg foretrekker de forskjellige. Vanligvis er hårfluer det som jeg best liker å fiske med. Men ønsker jeg en strammere, mer tydelig profil på flua, spesielt ved overgangen fra kvelds til nattfiske, tyr jeg ofte til en fjærvinge. Men for å skape et pulserende inntrykk binder jeg inn et flagrende kroppshackel på speymanér.

I tillegg et nokså overdådig kragebundet fronthackel. Dette sammen med den relativt fyldige kroppen gjør at flua likevel "lever". Dette mønsteret lager jeg også i en noe enklere versjon.

"The Brown Erling" fulldresset lakseflue

Krok: Tiemco 7999 el. Mustad 80500 BL "3/0-#1.

Bindetråd: Hvit uvokset Danvilles #6/0 til kropp og rødbrun Danvilles #6/0 til hode.

Tag: Gull oval Veniard #15.

Hale: Gullfasan crest og en liten fjær fra rapphøne.

Kropp: Bakre 1/3 gul selull. Framre 2/3 miks av underull fra ulv, hare og Hareline Ice Dub #UV Tan.

Kroppshackle: To fjærfibere fra hannfasan (Ringed Neck Cock Pheasant Back Patch).

Ribbing: Embossed flat gulltinsel og gull Veniard twist.

Throat/Fronthackle: Ungarsk rapphøne.

Vinge: Undervinge av noen strå brun Lureflash. Over; doble seksjoner bronze Mallard.

Kinn: Små gråbrune brystfjær fra Ringed Neck Cock Pheasant.

Topping: Gullfasan.

Hode: Klar Veniard lakk i fem strøk.

"The Brown Erling" Featherwing, enkel versjon

Krok og bindetråd: Som ovenfor.

Tag: Gull el sølv Veniard #15.

Hale: Brunrøde gumpfjær fra fasan.

Kropp: Miks av underull fra ulv, hare og Hareline Dub. #UV Tan.

Kroppshackle: Et par tørt på speymanér med gråbrune fjærfibere fra Ringed Neck Cock Pheasant.

Ribbing: Embossed gull el sølv tinsel.

forts på næsta sida

*Øverste rad: Klassisk fulldresset Brown Erling og Brown Erling med hårvinge.
Nederste rad: March Brown Variant og March Brown Double Leg.*

forts från föreg sida

Fronthackle: Rapphøne.

Vinge: Undervinge av fasan og noen strå Angel Hair. Over; doble seksjoner bronze Mallard.

Hode: Klar lakk i fem strøk.

The Brown Erling Hairwing er en hårvinge bygd på samme lest. Dette mønsteret bruker jeg mer "all round" og til

alle døgnets tider. På tung elv i regnvær vet ike jeg om bedre flue. Varier med sølv el. gull i tag og ribbing.

"The Brown Erling" Hairwing

Krok: Tiemco 7999 el. Mustad 80500 BL #2/0–#4.

Bindetråd: UNI-Thread Dark Brown 8/0.

Tag: Gull eller sølv oval Veniard #15.

Hale: Gullfasan crest og en liten fjær fra rapphønas ryggskinn.

Kropp: Spunnet blanding av underull fra ulv, hare og Hareline Dubbing MB #2.

Kroppshackle: Ring Necked Cock Pheasant (back patch).

Ribbing: Embossed medium flat gull eller sølv tinsel.

Throat: Brun rapphøne i tre tønn kragebundet.

Vinge: Undervinge av et par strå brun Lureflash Twinkle, brun Angel Hair og noen fibre fasanhale. Overvinge; brunspettet sibir-ekorn.

Topping: Gullfasan.

Hode: Brunt klar lakk i fem strøk.

Herunder en forenklet hårflue mønster av MB, og kanskje den jeg helst bruker sånn litt utover juli og augustsesongen når elvene går stabilt sommersmål. Fisket oppstrøms på

forts på sid 54

The Brown Erling – forenklet versjon med fjærvinge.

Her en sjørret på 5,0 kg!

BOK- BITEN

Redaktör Jan Sekander

Laksen – elvas konge

En bred bok om lax och laxfiske inleder denna gång Bokbitens presentation av nya böcker. Därefter följer, i nämnd ordning, en norsk fiskebok med humoristiska vinklingar på vår hobby, A.K. Bests "Advanced Fly Tying", med många tips för höstens och vinterns stunder vid bindstället, Even Rises senaste bok "Fiske er livet", skriven med erfarenheter från fisket i NZ, författarens nya hemland, och slutligen en klassisk bok om harren.

Jan Sekander

Tom Schandy och Henning Røed (redaktörer): "Laksen – elvas konge". 191 s. Färgill. Pris: NOK 398:– direkt från Forlaget Tom & Tom, v/ Tom Schandy, Elgfaret 35, 3320 Vestfossen, Norge. Tel +47-32700585.

E-mail: tschandy@online.no

En modern trend inom fackboksområdet – särskilt när utgivaren siktar på en internationell lansering – tycks mig vara att inom samma pärmar söka täcka så många olika aspekter som möjligt, från de rent vetenskapliga till de mer populära. I bästa fall lyckas man att för en intresserad allmänhet förklara våra sammanhang på ett bra och begripligt sätt; ibland får sakinnehållet en styvmoderlig och ytlig behandling i författarnas strävan efter begriplighet. Lösningen på problemet är naturligtvis att ordentligt definiera vilken målgrupp man i första hand vill vända sig till.

Den här boken illustrerar mycket väl detta dilemma; här har en imponerande skara av biologer, sportfiskare och journalister tagit på sig att för "laxfiskaren och alla andra laxintresserade" beskriva så vitt skilda områden som laxens kulturhistoria, dess biologi, olika fiskemetoder, utvecklingen av laxfisket i Norge, laxfiskets etik, laxen ef-

ter fångsten och på matbordet och hotet, eller snarare alla hoten, mot laxen – och allt detta på de knappt 200 sidor, som stått till författarnas förfogande!

Utgivarnas uttalade ambition har varit att "inspirera och engagera till fortsatt kamp för att bevara den vilda atlantlaxen". Att man lyckats göra detta på ett begripligt och intresseväckande sätt är ett gott betyg. Själv har jag, som ivrig laxfiskare och allmänt naturintresserad, fått mig åtskillig kunskap till livs vad gäller laxen – inte minst gäller det avsnitten om dess biologi och hoten mot dess existens, som ehuru kortfattade, på ett föredömligt vis lyckas med konststycket att lättfattligt klargöra en del komplicerade sammanhang.

Svårigheten med att bestämma sig för vem man vänder sig till framstår i första hand i avsnitten om sportfisket efter lax. En nybörjare skulle säkert ha önskat sig mer handfasta och detaljerade råd om kastteknik, fisketaktik, redskaps- och flugval osv; för den mer erfarne, å andra sidan, finns kanske inte så mycket nytt att hämta, även om Arild Senekkenes, som huvudförfattare i detta avsnitt, ger åtskilliga intressanta synpunkter på vår kära sport och dess utövande.

Till de mer handfast matnyttiga (ut-

över diverse matrecept) delarna i boken hör en översikt över "Lakse-Norge", med kortfattad information om landets laxälvar, fylke för fylke. Boken avslutas med ett avsnitt om viktiga internetsidor i laxvärlden.

Nore Sundin

Morsom fluefiskebok

Lars Lenth: Flyt. Cappelen. Pris: NOK 298:–.

Flyt er noe så sjeldent som en morsom fluefiskebok! For forfatteren er det å lykkes med tørfluas perfekte flyt på blank elv selve essensen og meningen med fluefisket. Derfor tittelen "Flyt". Det spesielle med boken er den humoristiske vinklingen som forfatteren har valgt. Her er temaer og episoder som de fleste av oss lett vil kjenne oss igjen i, men det er først og fremst forfatterens refleksjoner som beskrives. Eller for å si det annerledes, det er fluefiskerens psykologi som gjøres til hovedsak. Det fortelles med en varme og selvironi som det er langt i mellom i denne genren av bøker. Det vanlige er forfattere som opphever seg selv til gu-ruer og skriver side op og ned om jakten på storørreten (som de fikk eller ikke fikk) med en passe dose av "nemedropping" for å gi legitimitet til seg selv og boken. Denne boken er befriende annerledes!

Lars Lenth skriver blant annet om å dra på fisketur med kjæresten, med ønsket om å skulle få det beste ut av begge deler (noe som ikke går så bra). Andre temaer vi nikker gjenkjennende til er "Den hemmelige fiskeplassen" og "Jakten på storørreten". Likeledes emner som "Suget etter å fiske etter en lang vinter" eller å "Dra på fisketur i grisevær" hvor normale mennesker ville holdt seg hjemme. Vi har vært igjen-nom det meste av det alle sammen og sikkert også tenkt; hvorfor driver jeg egentlig med dette? Lars har trolig rett i mange av betraktningene han gjør seg ved slike anledninger. Han får oss til å se de komiske sidene ved den hob-byen vi ofte dyrker med for lite humor og for stort alvor.

Vanligvis er de bøkene som anmeldes i FiN sendt redaksjonen for å få omtale i tidningen. Denne boken er derimot ikke tilsendt, men blir anmeldt på eget initiativ og i det ligger også en varm anbefaling!

Einar S. Ofstad

Advanced Fly Tying

A.K. Best: "Advanced Fly Tying". 234 sider. The Lyon Press 2002. £25.00 hos Coch-y-bonddu books.

Når en kapacitet som A.K. Best udgiver en bog med ovenstående titel, og oven i købet giver den undertitlen "*The Proven Methods and Techniques of a Master Professional Fly Tyer*", har man al mulig grund til at stille store forventninger. Man har også grund til at forvente en systematisk og velargumenteret bog, for det fremgår meget hurtigt ved læsning i bogen at forfatteren arbejder meget systematisk og velovervejet, og har gennemtænkt om ikke alle, så næsten alle detaljer i forbindelse med bindingen af fluer. Måske er John Gierach's indledende sætning i introduktionen det bedste bevis for dette. Gierach skriver: "*A.K. has always been a detail man*", og de ord kommer fra en der fisker meget sammen med A.K. Best.

Bogen indeholder utrolig mange tips, detaljer og overvejelser som bindere af ørred- og stallingfluer kan have glæde af. Ydermere er det gode tip på den måde at de gør arbejdet lettere og hurtigere. Bogen starter egentlig meget systematisk med kapitler om hvordan man passer sit værktøj, håndpositioner ved fluebinding (meget interessant!), tidsbesparende tips, overvejelser om hackel- eller sadel-fjer (igen et fremragende kapitel), og et kapitel om hvordan man redder situationen hvis man oplever uheld under bindingen.

Desværre forsvinder det systematiske så, og bogens sidste 2/3 ligner mere en række færdige tidsskriftartikler der er overført til bogen. Ikke at disse kapitler er uden værdi, tværtimod, der er masser af guldkorn i dem, men de tager næsten alle udgangspunkt i specifikke fluer til specifikke situationer under amerikanske forhold.

Disse kapitler er skrevet i et meget fortællende sprog, og er meget velegnede som selvstændig læsning, samtidig med at de kan give en glimrende inspiration og tips til fluebindingen, og undertegnede har allerede et godt øje til fluer som Winged Bettle og Clumsy Caddis.

Bogens store force er efter anmelderens mening at de mange tips og ideer ikke blot serveres som evigtgyldige sandheder der blot skal følges, men Best forklarer hvorfor og hvordan han er kommet til dette og hint resultat, ligesom fordele og ulemper ved forskellige teknikker diskuteres.

"Advanced Fly Tyig" er en velargumenteret bog, skrevet af en fluebinder der i sjældent høj grad er bevidst om hvilke teknikker han anvender, og som formår at viderebringe sin viden til andre på en forklarende måde frem for en formanende. Bogen er fremragende

som den er, men en større bog, med mere systematisk gennemgang af teknikkerne, suppleret med spændende kapitler hvor teknikkerne tages i anvendelse til binding af fluer, som de der optager en stor del af nærværende bog, vil efter anmelderens mening være ønskværdig.

Steen Ellemose

Fiske i NZ

Even Rise: Fiske er livet. Inb. 180 s. Färgill. Landbruksforlaget. Pris: NOK 388,-.

Even Rise förverkligade det som för de allra flesta flugfiskare stannar vid blott en dröm. Han drog från sitt fädernesland till New Zealand och slog ner sina bopålar i Upper Karamaea, Sydön NZ, där han sedan många år ägnar en stor del av sin tillvaro åt jakten på NZs storöringar.

"Fiske er livet" är Even Rises senaste bok. I förordet skriver han: "Fiske har alltid vært livet for meg, men det siste året har denne betegnelsen fått en langt dypere mening. Du kan næsten si det slik at jeg nå fisker for å leve." Det är ett antal spännande flugfiskeäventyr Even tar oss med på. Vandringar genom snåriga, stiglösa regnskogar eller livsfarliga klättringar för att nå kristallklara älvar med oftast kräsen och alltid lika skygg storöring där utmaningarna väntar och C&R är regel...

Med entusiasm berättar han om svårflirtade öringar i 4–6 kilosklassen i namngivna eller hemliga älvar och ger också tips om lämpliga flugor eller nymfer, ofta i storlek 16–20, för det uppströmsfiske som verkar vara det allena saliggörande, om man över huvud taget skall ha en chans att kroka någon av dessa superskygga giganter. Boken avslutas med fyra kapitler om fiske i "det gamla landet i väster", men det är framför allt om fisket i NZ som läsaren kan få ett antal goda tips och råd.

Det är engagemang och humor i Evens skildringar, men här och var skymtar osäkerheten fram om det etiska att återutsätta krokad och körd fisk, en tanke och känsla som återfinns även i hans tidigare böcker.

Fisket i NZ är billigt och en statlig årslicens kostar endast ca 65 NZ dollars. Men fisketrycket är hårt och älvarna ofta svårtillgängliga, såvida man inte har en plånbok tjock nog att klara helikoptertransporter och guide upp till de bästa vattnen eller att man som Even har den tid och kunskap om älvar, fisk och fiske som endast många års erfarenhet kan ge.

Boken är rikt illustrerad med vackra färgbilder av älvar, fiskare och fiskar, de senare av en storlek och skönhet som kan försätta även en hårdad flugfiskare i salig hänryckning.

Jan Sekander

En bok om harren

T.E. Pritt: The Book of The Grayling. Genoptryk af The Signet Press, Lockertbie, Skotland, 1992. Coch-y-bondhu books £40

Dette er det ualmindelig nydeligt genoptryk af en bog, der i førsteudgave er både sjælden og bekostelig. Bogen omhandler – ikke overraskende – udelukkende stallingfiskeri, og allerede i 1888, da bogen blev udgivet, var det nødvendigt at reklamere for stallingens gode egenskaber som lystfiskerfisk, og kulinariske ditto!

Bogen er delt i to afsnit, det første omhandler fiskens levevis, og indeholder bl.a. forfatterens overvejelser om hvordan fisken er kommet til England, idet Pritt er overbevist om at den er indført af munke – eller Romerne! Selvom denne del af første afsnit kan virke spekulativ på moderne fiskere, er det bestemt læseværdigt, og man må huske på at bogen er skrevet for over 115 år siden.

Det andet afsnit omhandler fluefiskeri efter stalling i efterårsmånederne, og orme-fiskeri i vintermånederne. Det sidstnævnte minder i beskrivelsen meget om moderne nymf-fiskeri med hugindikator, blot er den røde orm i dag skiftet ud med en tungt belastet flue! Til det almindelige fluefiskeri beskriver forfatteren tre "cast", altså forfang, hver med tre vådfluer på, mest klassiske stallingfluer som Bradshaws Fancy og Red Tag, men også fluer i klassisk Yorkshire stil.

Bogen er skrevet i et meget letlæst engelsk, selv set med moderne øjne, og Pritt formår at føre læseren ved hånden ind i det fiskeri forfatteren tydelig sætter stor pris på. Bortset fra at forfatteren betragter stallingen som en meget sky fisk, meget mere sky end undertegnede normalt har erfaret, er bogen fuld af god visdom, og et must for enhver stalling-entusiast.

Steen Ellemose

**Böcker för anmälan på
Bokbiten kan sändas till:**

**Jan Sekander
Pl 2252, Esseboda
280 70 Lönsboda**

Återanvändning: *Tradition och nytänkande*

Med lite fantasi finner vi flugbindningsmaterial överallt omkring oss

Text: Per-Olof Andersson Foto: Gunnar Johnson

Et besök i en sportfiskebutik för att botanisera bland deras material inför en flugbindningskurs med klubbens juniorer gav till resultat att klubbstyrelsen satte sig ned och räknade på inköpskostnaderna. Vissa saker, till exempel garner och dubbing, visade sig nämligen betinga grampriser jämförbara med dagsnoteringen på rent guld...

Samtidigt erinrade vi i klubbledningen oss hur det var när vi själva en gång i tiden började binda våra egna flugor. Då fanns det inte särskilt mycket att köpa över huvud taget. Istället var det en självklarhet att man hela tiden var på "skattjakt" efter lämpliga material och också fann sådana i vanliga vardagsföremål – oftast i form av olika förpackningsmaterial. Silverfärgad stanniol från chokladkakor gick till exempel att använda till kroppen på många våtflugor.

Garnstumpar i olika färger gick också att linda till flugkroppar eller blev efter nedklippning och kardning till utmärkt dubbing, som dessutom kunde blandas sinsemellan till önskad färgton.

Idag finns ytterligare mängder av nya konstmaterial överallt i vår vardag; stanniolen har till exempel ersatts av betydligt starkare och hållbarare metallskimrande plastfolier, som dessutom finns både i silver- och guldfärg. Sådan plastfolie finner man i mängder av matförpackningar – alltifrån kaffepåsar till chokladkakor och vakuumförpackad skivad medvurst.

Före användning är avtorkning med en bit fuktigt hushållspapper allt som krävs. Genom att hela tiden hålla koll på hushållssoporna kan man alltså finna mängder av folier i olika färger som lämpar sig ypperligt för de krav vi ställer på bra flugbindningsmaterial.

På samma sätt klipper man naturligtvis ögon till "opticflugor" ur kulkedjan till diskbänksproppen och finner spänstiga syntetfibrer till torrflugor i konstnärspenslar. Ett besök i en butik som säljer konstnärsfärger visar ett överraskande stort urval olika konstnärspenslar, varav en del

Plastfolier finns i många olika metallfärger.

har långa och spänstiga fibrer som passar utmärkt för våra önskemål.

På detta sätt kan man värdera mängder av vardagsföremål i den närmaste omgivningen. Det gäller bara att inte låsa sig av vad konventionen bjuder. Det går att använda allt från påsk- till julgransprydnader eller kika runt i hobbyaffärernas rika utbud av skilda material, kolla årets modfärger på nagellacket i varuhusets kosmetikaavdelning och kamma underullen ur grannens hund. Det finns egentligen inga

gränser för när, var och hur man kan finna lämpliga flugbindningsmaterial...

Vem minns till exempel idag att de första tubflugorna bands på plaströr från Tops-pinnar som fick en nedsmält halsring för att bindtråden inte skulle glida av huvudet och därtill försågs med ett ventilgummi för att hålla fast kroken?

Men när ett gäng unga och entusiastiska fiskejuniorer samlas i klubblokalen brukar fantasin flöda. Även om de kanske har köpt en nybörjarlåda tillsammans med de viktigaste verktygen, så kostar det ändå så mycket pengar att komma igång att det finns all anledning att inspirera dem att se på vardagsmaterialen runt omkring oss med öppna och nyfikna ögon. Dessutom kan vi råda dem att köpa material tillsammans med någon kamrat och sedan dela förpackningarna mellan sig. Det ger mer för pengarna och därtill var och en ett större urval i storlek och färg. Krok är till exempel billigare att köpa i hundrapack än i småaskar

forts på nästa uppslag

Överallt i vardagen möter vi föremål som kan användas till flugbindning. Det är en tradition vi kan följa mycket långt tillbaka i tiden; även de första klassiska laxflugorna tillverkades faktiskt av material som egentligen var avsedda för andra ändamål.

forts från föreg uppslag

och tupp- och hönsnackar kan med fördel delas mitt itu.

Garn och tinseltråd är billigt i handarbetsaffären men betydligt dyrare i sportfiskebutiken. Dubbing kan de, som jag redan nämnt, tillverka själva genom att klippa garn i småbitar, pillar isär fibrerna och karda samman dem. Det ger helt egna färgnyanser och därtill nya varierade egenskaper om de väljer att blanda garnet med andra fibrer – konstmaterial eller äkta pälshår. De lär sig alltså inte bara ett hantverk, som gör det möjligt för dem att längre fram skapa egna dubbingar med specifika egenskaper – de får samtidigt en materialkunskap som är svår att erhålla för den som enbart litar till "köpe-dubbing".

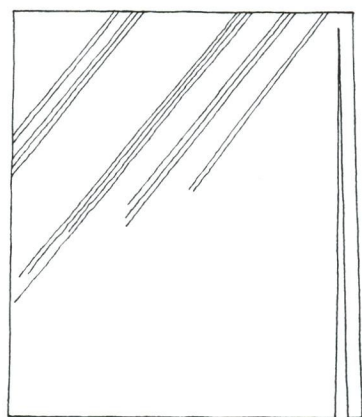
Det kan också vara tankeväckande att fundera på hur pionjärer i alla tider just gått utanför konventionen när de skapat nya flugor. Gunnar Isaksson, den skicklige flugbindaren från Luleå, var till exempel en av de första att experimentera med klippta och färgade plastremсор i sin flugbindning. Han tillverkade mycket realistiska nymfer och puppor med denna teknik.

En annan experimenterande flugbindare var Åke Bodén i Piteå, vars korkflugor tidigare har presenterats i FiN, och under senare tid har Peter Andersson från Göteborg visat sina flugor tillverkade av sugrör och smältlim. En fluga be-

höver alltså inte med nödvändighet vara tillverkad endast av hår och fjäder. Det finns gott om utrymme för alla material vi finner mitt i vardagen.

Samtidigt kan det finnas anledning att erinra sig att de material vi idag uppfattar som de allra mest klassiska – till exempel de som används till de fulldressade, klassiska laxflugorna – en gång lånades från helt andra användningsområden. Åtskilligt kom från hattmodisternas ateljéer och uppfattades som höjden av moderniteter; en exotisk fjäder var exotisk just för att den var exotisk – precis som många idag fascinerar av rymdteknologins alla nya material. Annat kom från den tidens militära paraduniformer, som också utstrålade glans, makt och kanske också flärd, egenskaper som man gärna ville föra över på flugorna – på samma sätt som vi idag vill ge våra nutida flugor "teknologiska" egenskaper med, om uttrycket tillåts, "lånta fjädrar".

Så när vi idag lånar annorlunda eller nya material från det "civila" samhället är vi i gott sällskap och i allra högsta grad flugbindningstraditionen trogen – det må sedan gälla silverfolien i en kaffepåse eller remсор skurna ur en plastkasse – eftersom flugbindare i alla tider lånat från sin tids vardagsmaterial och inkluderat dem i sitt hantverk. Det är bara nu i efterhand som vi upplever vissa material just och enbart som flugbindningsmaterial, medan de från början var avsedda för helt andra användningsområden.

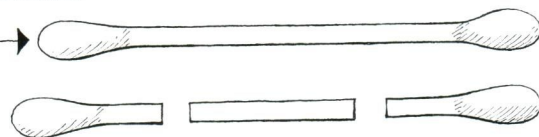

En del plastfolier kan vara stumma i ena riktningen och töjbara i den andra. Prova dig fram.

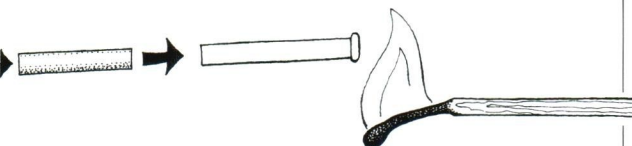
A

De första små tubflugorna bands på Tops-pinnar med ventilgummin.

Tops på plastpinne

Ventilgummi

B

Vanligt garn finns i en mängd skilda kvaliteter – både av naturfibrer och tillverkade i syntet. Garn kan lindas direkt runt kroken eller klippas ner till korta biltar som sedan blandas till dubbing med olika egenskaper.

Gunnar Isaksson var inte bara en av sin tids skickligaste flugbindare, han var också pionjär när det gällde att binda imitationsflugor med smala remсор från färgade plastark. Han experimenterade med många olika plastkvaliteter för att få rätt utseende på sina realistiska nymfer, puppor och andra insektsimitationer.

Titta efter
den här dekalen!

HÄR KAN DU KÖPA
Flugfiske i Norden

Följande redskapshandlare säljer **FLUGFISKE I NORDEN**

Göteborg: Strömvalls, Redbergsv. 5
EL-GE Sportfiske, Gustav Dahlseng. 13
Lennart Bergqvists Flugfiske,
Industriv. 2, Partille

Halmstad: Wittlock Sportfiske,
Tyghusg. 2

Jakobsberg: Fly Fisherman, Vasav. 46

Kalmar: Vapencentralen AB

Karlshamn: Fiskeshopen i Karlshamn,
Saltsjöbadsv. 53

Karlskoga: Groddenbutiken,
Magasinsvägen 1

Karlskrona: Fiskerimagasinet,
Amiralitetstorget 23

Lerum: Lerhems Fiske o Fritid AB,
Pomonav. 4

Ljungby: Skand Sportfiskecenter,
Skåneg. 10

Luleå: Vildmarksshopen, Ålg. 18

Lund: Sportfiskehuset, S:a Esplanaden 20

Malmö: Fiske & Fiskar,
Regementsg. 17

Mörum: Bringséns Sportfiske, Parkv. 33
Fiskeshopen i Karlshamn

Norrköping: Norrköpings Sportfiske,
Trädgårdsg. 15

Sandviken: Sportimport, Storg. 22

Stockholm: Fiskarnas Redskapshandel,
S:t Paulsg. 4

Berras Sportfiske AB, Valhallav. 46

Stöllet: ML Sportfiske o Laxfiskespec.,
Värnäs 25

Umeå: Blixt Sport, Kungsg. 94

Uppsala: MÅ Fiske o Fritid, Björkg. 4

Västerås: Willy's Sportfiske AB,
Långmårtensg. 2

Älvsbyn: Gardings Järnaffär AB

Ängelholm: Varuhallen Hobby,
Storg. 62

Östersund: Fiskeservice, Stortorget 6

Danmark: Sport-Dres,
Fredriksundsv. 20, Köpenhamn NV
Hunters House, HC Ørsters v. 7B,
Fredriksberg
Bössemager Korsholm A/S, Skjern
Jagt- og Fiskerimagasinet A/S,
N. Voldg. 8-10, Köpenhamn K

Norge: Jarle & Bjørnar Fluefiske,
Sörumsg. 28, Lillestrøm
Nordisk Fiskeutstyr, Chr Kroghs gate 16
Millenniums Sportfiske, Fauske

Flugfiske i Norden säljs även i väl sorterade tidningskiosker, varuhus och bensinstationer i Sverige, Danmark, Finland och Norge.
Fråga efter Flugfiske i Norden om den saknas på tidningshyllan.

Dan-Tackel Sweden

Neoprenvadare

Lagoon RT Ord pris: 999:- **NU 799:-**

Dakota RT Ord pris: 1299:- **NU 799:-**

ABU Ord pris: 995:- **NU 799:-**

2:a sorteringsfluglinor

Float WF/DT 2-13 • Interm. WF/DT 2-13

Sink WF/DT 2-13 • Sink Tip WF/DT 5-12

Fast Sink WF/DT 4-13 • Ultra FS WF/DT 4-13

Även Shootingheads!

Finns det fel på linan byter vi!

Från 90:- st vid köp av 5 st. **Flugor**

25 olika Torr **85:-** 25 olika Våt **85:-**

25 olika Nymf **85:-** 25 olika Stream. **85:-**

50 st P&T i box **225:-**

Många olika mönster i vår katalog. Över 300 olika dussin!

Dan-Tackel Sweden

Borgmästareg. 4-6

263 31 Höganäs

Öppettider:

Måndag - Fredag 10.00-18.00

Lördag 10.00-13.00

www.dan-tackel.com
042-34 06 01

Flugfiskare!

**och alla andra läsare
som bor utanför landets gränser.**

Vi har nu möjlighet att ta emot betalning
för prenumerationer via betalkort såsom:

• Eurocard • Mastercard • Visa

Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning
kan vi hantera på samma sätt.

Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:

- Ditt ärende
- Kortets namn, ex. Visa
- Kortets giltighetstid
- Kortets nummer
- samt Din underskrift

Flugfiske i Norden

Södra Parkgatan 8, S-343 31 ÄLMHULT

Fax 0476-160 64

AnneMarie Skarp

www.flugfiskeinorden.se

Test av flugspön

För ett hundra år sedan ställde han sitt spö mot några låga buskar vid en älv, det stack upp som en trädtopp mot den böljande heden i bakgrunden. Det var något som inte stämde, det var han säker på. Framför honom låg älven, full med fisk, men morgonen hade bara givit en enda av alla de silverlaxar som nyligen anlänt från sin långa resa över Atlanten. De sprätte i ytan, hoppade och head-and-tailade lite överallt. Stod det inte några till och med bakom ålledaren i kanten av vattenfallet? A.H.E. Wood reste sig upp från bänken och smög sig fram mot ålledaren. Han hukade sig ner bakom en buske och halvkröp ut mot stenarna. Jovisst, där stod de. Tre svarta ryggar mot den gula sanden. Plötsligt gjorde en av dem ett utfall mot ytan, vände och var i nästa ögonblick tillbaka på ståndplatsen. Gång på gång, samma sak. Än den ena, än den andra. Det var då han kom på det! Han skulle fetta in linan och fiska högt, i ytan, och låta flugan driva utan att dragga. Greased line fishing for salmon!

Ibland går vi på dessa sidor lite utanför Nordens gränser för att leta efter intressanta redskap för flugfisket. En företeelse inom laxflugfisket som börjat bli allt mer populär de senaste åren är speykastning. Speykastning uppfanns ju en gång i tiden i Skottland vid floden med samma namn, och utfördes med den tidens redskap, det vill säga i huvudsak splitcanespön. Dessa har för länge sedan försvunnit ur marknaden och med dem nästan helt även speykastningen. Det finns dock en del företag som envist hållit kvar vid tanken på speykastningens överlägsenhet och fortsatt tillverka speyspön. Ett sådant är Clan Rods i Grantown on Spey – alltså vid speyfiskets vagg. Ett sådant spö testades för några år sedan på dessa sidor, ett Castle Grant 17,5 fot, klass 8, ett ljuvligt spö, som dock kräver gott om tålamod och – i viss motsats till dagens snabba shooting headspön – mycket teknik och timing och mindre kraft och snabbhet. Spöet finns fortfarande i tillverkning, men har moderniserats och klassats upp ett par snäpp och tillverkas numera i 18 fot klass 9–10. Företaget uppger att man säljer väldigt många av dessa spön till Japan, vilket kanske överraskar. Tyvärr har vi ännu inte lyckats få över den nya varianten av detta spö, eller något annat av deras nyare speyspön, för test, men för den som själv vill undersöka möjligheterna är det bara att gå in på företagets hemsida: <http://www.clanrods.com> och ta kontakt med tillverkaren.

Däremot har vi fått in ett spö från en litet familjeföretag i Kanada som spe-

Med Guideline LPXe 864-3 får en betalt för å bruke muskler, og når standplasser som tidligere var utenfor rekkevidd med lett redskap.

cialiserat sig på speyfiske, Gold-N-West Flyfishers, ägt av Mike & Denise Maxwell. Mike Maxwell har ägnat ett helt liv åt speyfisket och är en verklig auktoritet på området. Trots att under-teknad själv varit hängiven speykastare under snart 40 år och försökt komma över det mesta inom området speyfiskets kast- och fisketeknik har jag aldrig kommit i närheten av vad Mike Maxwell kan erbjuda i dessa ämnen. Maxwell erbjuder nämligen inte bara speyspön – han har ett helt fiskekoncept som han kallar "Speyfiske". De flesta man diskuterar speykastning med idag är intresserade av två saker – single och double speykast. Men speyfisket innebär enligt Maxwell oändligt mycket mer, allt presenterat i två pedagogiskt utmärkta videos och en alldeles utomordentlig bok om speykastning, som beträffande upplägg och pedagogik är den bästa instruktion som Marknadsnytt sett – inte bara beträffande speykastning, förlåt speyfiske – utan om kastteknik överhuvud taget.

Boken "Advanced Spey fishing" presenterar en mängd olika kasttekniker med speykastet som utgångspunkt, t.ex. en sorts backhandkast – över "fel axel" – både single och double, samt dessa grundkast i kombination med reach cast, curve cast, arial mending, och mycket, mycket annat. För varje kast finns utmärkta illustrationer i form av flera bildserier som fokuserar på händerna, spötoppen, linan och helheten. Tillsamman ger detta sätt att närma sig tekniken ett utmärkt material för den som verkligen vill fördjupa sig i ämnet speyfiske. För den som är lite historiskt bevandrad är det intressant att se att fisketekniken som sådan baseras på Woods flytlineteknik, som faktiskt i år fyller 100 år, ett jubileum så gott som något! Sedan finns som sagt alltihop på två videos, som videotekniskt kanske saknar en del, men som i pedagogiskt hänseende ger väldigt mycket information om själva kasttekniken.

Maxwell tillverkar tre olika Speyspön: 13,9 fot klass 8, 14,9 fot klass 9 samt 15,9 fot klass 10. Vi har fått det längsta spöet för test – vi tror nämligen på den gamla teorin om speykastning – ju längre spön desto lättare och bättre blir kasten. Alla spöna är fyrdelade, med holkarna top-över. 15,9 fotaren har en mörkgrön klinga, relativt långt handtag i utmärkt kork, rullfästet skruvas uppifrån och har en bas av mörkt trä. Ringarna är snake av hårdmetall, förutom linföraren som har keramisk inläggning. Lindningarna är mörkgröna runt ringarna men med guld-

Vision Midge 3466 ger glassfibersk långsom kasterytme, og snørebyktene blir forholdsvis åpne.

tråd vid holkar och runt dekaleringer och inskriptioner. Butten är av lätt, enkelt men effektivt gummi.

Klingan är, enligt tillverkaren, av HMG med inslag av titan. Titan ger styrka och spänst på de områden där spöet behöver detta, medan grafiten ger ryggen och mjukheten. Spöet består nämligen bägge dessa egenskaper, men inte lika fördelat över sin längd utan på något sätt inbakat i kastfasen, så att speykastens långsamma fas ger kraft och timing, medan själva avslutningsfasen, där linan får farten för utsträckning över vattnet, har snabbhet och kick. Det går därför inte att klassa aktionen efter normalt system – här finns flera olika aktioner i samma spö.

Vi har nog aldrig träffat på ett spö förut som ger denna egendomliga men

utomordentliga kastkänsla! Ett enkelt speykast består ju av flera faser, som utförs i olika hastighet, med olika delar av spöet som huvudaktör. På det viset kommer spöet i avslutningsfasen att böjas åt två håll, samtidigt! Det är denna egendomliga kick i avslutningsfasen, som skiljer detta spö från de vanliga hel- eller trekvartsaktionsspön som brukar användas som speyspön.

Genom denna egenskap är det fullt möjligt att byta vinkel mellan bakkast och framkast och lägga framkast 45 grader uppströms, för att till exempel uppnå den speciella drift av flugan som Wood ansåg mest fisklig.

Den som vill överhandskasta med spöet kommer att bli positivt överraskad, men det är på speyfiskets område
forts på nästa sida

Mike Maxwells kanadensiska speyspö på 15,9 fot har en unik aktion som är perfekt för speykastning – både single och double.

forts från föreg sida

som detta specialverktyg hör hemma! Till speyfisket hör inte bara kastningen, utan i olika hög grad förmågan att kontrollera linan efter kastet, att kroka fisken effektivt samt att drilla och landa den säkert och skonsamt. Beträffande linkontroll kan vi menda linan över hela dessa drift, undvika bakströmmar, stenar etc. med stor effektivitet. Drillning av fisk med mjuka spön är ju alltid en glädje och här får man, om man har turen att fightas med större fiskar, känna på ett spö som dämpar alla hopp eller slag från fisken på ett utmärkt sätt.

Finns det då inget negativ, eller mindre bra, med detta spö? Möjligtvis kan det upplevas något tungt av dem som är vana vid snabba, toppiga fjortonfotare, men det är nog det enda vi kan komma på. Med andra ord – Maxwells Effective Power Speyrod, 15 fot 9, är ett spö av högsta klass.

Tyvärr finns det ännu inte på den nordiska marknaden, men den som själv vill undersöka möjligheten att fiska med ett speyspö av denna kaliber kan gå in på företagets hemsida: www.speycast.com eller pröva denna adress: Contact: Mike & Denise Maxwell, Gold-N-West Flyfishers, PO Box 41134, 2529 Shaughnessy Street, Port Coquitlam, B.C. V3C 5Z9, tel/fax: (604) 552-2181.

Pris: 950\$, dvs. cirka 7 600 svenska kronor.

Betyg:

Vision Midge 3466

"Splitcanekänslan" var et honnør-begrep i FiN:s spalter i bladets første årganger, og ble gjerne brukt om grafittstenger som fant nåde for Bengt Östes kritiske blikk. Men ingen snakket eller skrev om "glasfiberkänslan". Gammelt håndverk basert på naturmaterialer er verd å holde i hevd og jeg forstår at det fortsatt bygges fluestenger i split cane. Men at glassfiberen skulle få en rennesanse hadde jeg sant å si ikke trodd. Som split cane brukes materialet helst der hverken vekt eller rå ytelse har noen betydning, – til korte stenger for lette snører.

Min erfaring med glassfiberstenger (og den er lang og til dels smertefull) er at de er kritiske på valg av snøre, så jeg brukte litt tid på å finne det rette. AFTM 4 står det på stanga, og det fungerer bra til bekkefiske med maks. 7–8 meter utenfor stangtoppen. Prøver jeg å mate ut en normal klumplengde på

ca. 10 meter, blir det tungt. Det beste snøret viste seg å være Guidelines Presentation i AFTM 3. (Se forøvrig omtale i FiN 1/03.) Dette har en klump på korte 6,5 meter, og for å fylle klassens vektkrav blir den forholdsvis kompakt. Dette snøret lader stanga perfekt, og gir også mulighet til å skyte litt løslin. På plenen nådde jeg kastlengder opp mot 20 meter, men i praktisk fiske vil nok ca. 15 være maks.

Den praktiske testen ble derfor lagt til ei lita skogselv med riktig "trange" forhold, og stanga gjorde bedre figur her enn på kastebanen. Den korte lengden kombinert med den ekstremt dype helaksjonen gjør at man kan utføre "normale" fluekast i posisjoner hvor man ellers bare har plass til å "vifte". Kastrytmen er glassfibersk langsomt, og snørebuksene blir forholdsvis åpne. Det gjør det lettere å få til kurvekastene som er så nyttige på steder hvor du sjelden kommer i optimal posisjon. Hva jeg imidlertid savner er en høyere grad av presisjon.

Det er nærmest umulig å sette pintrange bukter for å trø bakslingen inn i små åpninger i vegetasjonen. En litt mer crispy aksjon hadde løst dette, og man trenger ikke ty til grafitt for å få det til.

Men Vision viser at man godt kan bygge myggstenger i glassfiber. Fordelen i forhold til grafitt er at materialet er robust, og det kan komme godt med i dimensjoner hvor grafittstenger blir særlig spede og ømfindtlige. Fordelen i forhold til split cane er prisen. Glassfiber har alltid vært fattigmannens materiale, men Vision har gitt serien en finish og et utstyr som vi bare er vant til å se på dyre toppmodeller. Surringer og lakking er perfekt utført, og snellefestet ultralett av typen "sliding ring/butt cap" på kork. Fargen er dyp burgunder. Stanga er praktisk 3-delt, og leveres i et ikke fullt så praktisk cordaturukket plastrør med innsydd pose. For norske forhold vil bruksområdet være vel begrenset, men kanskje noe for de danske åer?

Pris: Nok 2 695,-.

Terje Bomann-Larsen

Betyg:

Guideline LPXe 864-3

Mitt første møte med Guidelines nye LPXe 864 fant sted under Villmarkslivsmessa i Olympiahallen på Hamar, og det ble kjærlighet ved første kast. Da fortommen i enden av 4-er snøret "dunket" mot bassengkanten i andre

enden (av arrangøren oppgitt til 30 meter), ante det meg at denne 8 1/2-foteren kunne bli min nye følgesvenn langsørretelver og -vann.

Neste møte skulle vise om det var grunnlag for et varig forhold: Dypt utvartet i Numedalslågen vil jeg vite om den duger der det virkelig gjelder. Det gjør den. Stanga er rask, aksjonen nærmere 1/2 enn 3/4, og pintrange snørebukter kommer nesten automatisk. Dermed holder luftkastene seg klar av vannet, og jeg savner ikke den halve foten jeg har gått ned i forhold til mine tidligere tørrfluestenger.

Ikke alle stenger i denne klassen reagerer positivt på langkasteteknikker, men denne gjør det. Her får jeg betalt for å bruke muskler, og jeg når standplasser som tidligere var utenfor rekkevidde med lett redskap. Og selv om jeg pøser på med rift og lange dobbelttrekk opplever jeg at flua slår vakert over og lander dunlett på den blanke overflata – gang på gang! Selv om avstanden mellom over- og undersnøre i buktene er minimal, er "tailing loops" et ikketema. Også i trange farvann går det greit. Vinklede kast legges med samme kontroll og fine, trange bukter, og setter jeg den opp med en kortklumpet WF3, gir toppaksjonen meg et farlig presisjonsvåpen i mindre skogselver. Ellers er 864 ei ekte 4-erstang. Visst finnes det krefter i rota til å bære en 5-er, men det gir ikke annet enn muligheten til å kaste større fluer.

Jeg har testet LPXe-864 grundigere enn de fleste stenger, og har ikke funnet noe som røper at prisen ligger på Nok 2 198,- og ikke på det 3- eller 4-dobbele. Det eneste som røper "østen", er at lakken på surringene ikke er helt perfekt. Ellers er utstyr og finish i overkant for denne prisklassen. Klingen er sober matt svart, og særlig snellefestet er stilig, men det var for trangt for min gamle STH! Ringene er enbente hardchrome og to keramiske dragringer. I forhold til den noe dyrere "Trout" (test i FiN 1/03) har Guideline spandert to ekstra ringer på samme stanglengde, og plassert dem korrekt. Forøvrig er stanga hendig 3-delt og kommer i cordaturukket plastrør med separat innerpose.

Jeg har testet mange stenger i denne klassen, i FiN og andre steder. De fleste har vært bra, og noen av dem har fått toppkarakter. Hermed er lista lagt ett hakk opp. Guideline LPXe-864 er den nye målestokken.

Terje Bomann-Larsen

Betyg:

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FiN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:

Anne-Marie Skarp, S. Parkgatan 8, S-343 31 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser:

Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, S-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26.

Redaktion:

Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt:

Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt:

Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige:

Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

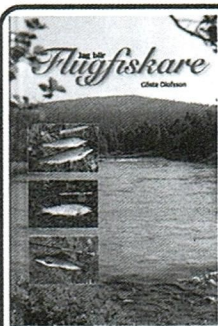
Nytt fra Danmark:

Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge:

Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

Gösta Olofsson *Jag blir flugfiskare*

Enligt läsarna den mest roande och underhållande bok som skrivits om flugfisket - gentlemannafisket.

Läs den Du också!

Bästa julklappen till en flugfiskare!

Endast 175 kronor + porto.

Tel 0570-158 82.

gosta.olofsson@mbox302.swipnet.se

SJÖFLYG I DALAFJÄLLEN

Vi flyger dig från Grövelsjön till fjällfisket
Tel. 0560-312 05.

www.fiskebokhandeln.com

www.elgeco.com

Kolla på den. Det kan löna sig !

DET MESTA FÖR SPÖBYGGET !

Mycket flugbindning, verktyg, material
och bästa kroken, **SPRITE !**

MILL END linor. 2:a sorteringslinor i mängder !

Shakespeares Linor till kalaspriser !
Ex. Worcestershire 32m. DT linor - 360:-
Professional - 140:-

Mycket bra startutrustningar som tagits fram
genom samarbete med Sportfiskarnas
kastinstuktörer.

ELGECO

Bronsåldersgatan 66
421 63 Västra Frölunda
Tel. 031-473560
E-mail elgeco@algonet.se

Flugfiskarens fåglar:

Nötskrikan hör hösten till

Det är nu på hösten vi ser den resten av året så tillbakadragna nötskrikan, när den med fylld kräva flyger på provianteringsturer för att lägga upp matförrådet inför den annalkande vintern

Text, foto & teckning: Gunnar Johnson

Nötskrikan flyger tungt med fylld kräva på täta provianteringsturer för att lägga upp matförrådet inför den annalkande vintern.

Det är nu på hösten man ser den; en brokig fågel flyger på breda vingar över vägen framför bilen med sin vita övergump bjärt lysande mot den mörka skogen – och så är den borta...

Resten av året är nötskrikan tämligen anonym. Den är visserligen ganska allmän i hela landet, men den lever ett tillbakadraget liv inne i skogen. Ibland avslöjar sig en familjegrupp genom ihärdigt skränande, men fågeln har en i grunden förvånansvärt rik repertoar av olika läten och kan till och med lura oss med ett klagande rovfågelsläte, som låter oss tro att vi har en ormvråk alldeles i närheten.

Vintertid kan den någon gång ge avkall på skyggheten och besöka trädgårdens fågelbord, men normalt litat den till sitt eget på hösten insamlade och undan gömda matförråd, och eftersom det främst är vid dessa provianteringsturer vi ser den, så upplevs den som en "höstfågel" – precis som vipan och staren hör våren till.

Kommer man nötskrikan närmare in på livet finner man en närmast exotiskt färggrann fågel med vackert rostrosa kroppsfärg, ljus beige hjässa med tunna, mörkare streck och en svart mustasch i kontrast mot den ljusa strupen. Vingar och stjärt är mörka och övergumpen lysande vit, liksom de breda vingbanden. Med andra ord en "brokig" representant för familjen kråkfåglar.

Men kikar vi ännu närmare, ser vi också de i blått, vitt och svart bandade fjädrarna vid vingknogen. Och det är kanske främst dessa små fjädrar som kan inspirera flugbindaren i oss...

Vid ett av mina hemmavatten häckar en nötskrikefamilj. Fåglarna är mycket skygga, men fram på höstkanten brukar de bli riktigt sällskapliga – eller i varje fall mindre varska – där de håller till i kanten av sitt favorithygge med enstaka större träd och med den täta storskogen alldeles intill. De befinner sig alltid på behörigt avstånd, men tillåter mig att passera – beredda att ta till flykten med oroligt resta hjässfjädrar.

Stigen till vattnet går i kanten av hygget och många gånger kan jag på långt håll höra dem skräna i kapp. Nötskrikan gör verkligen skäl för sitt namn. Emellanåt hittar jag en liten blåbandad vingfjäder på stigen och kan inte låta bli att plocka upp den och stoppa den i jackfickan. Fjädern är ju så vacker, och är man intresserad av både fåglar och flugbindning kan man knappast låta bli...

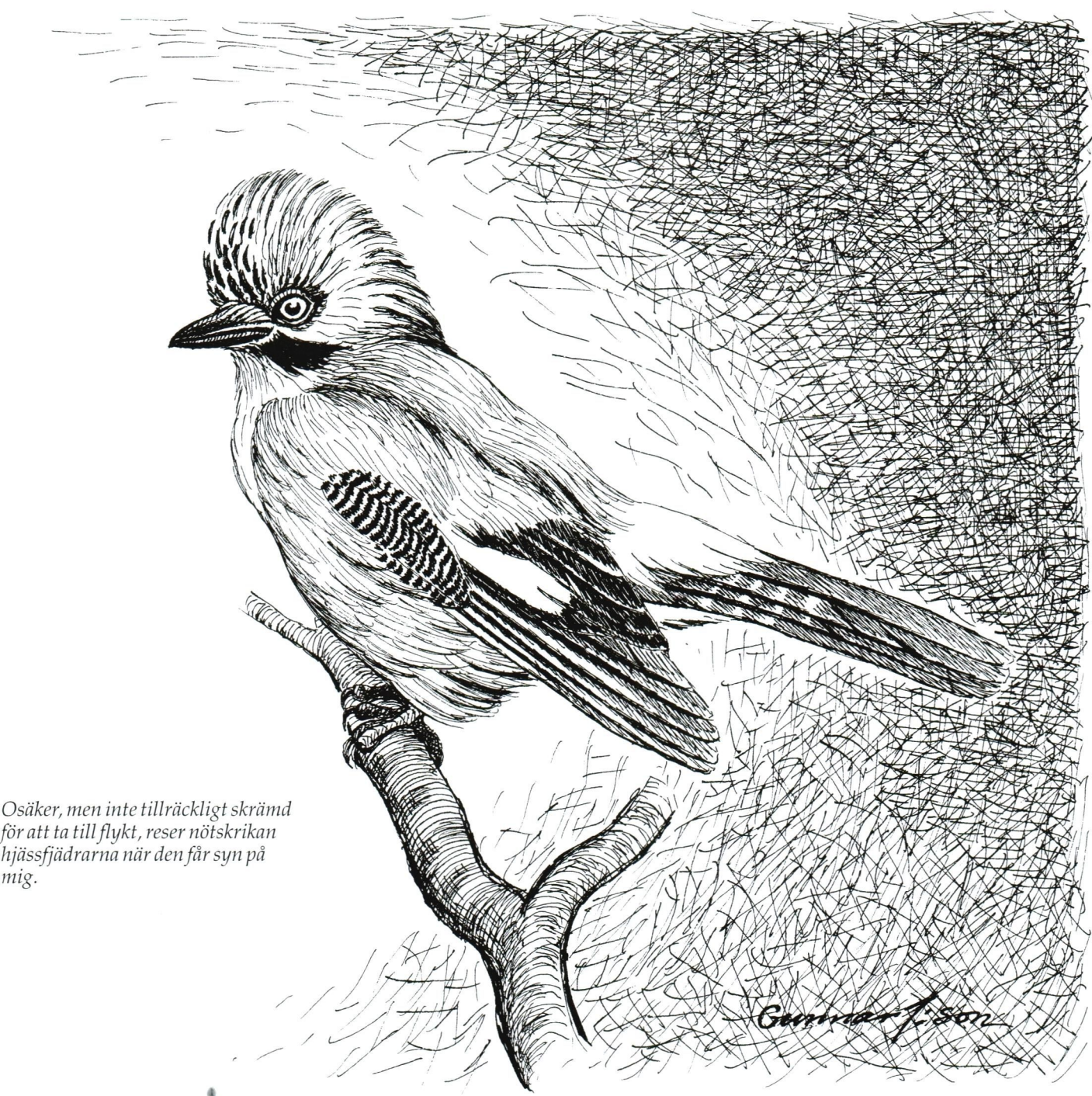
Den lilla blåbandade fjädern vid nötskrikans vingknoge väcker flugbindarens fantasi. Trots det används den bara i några få flugmönster. Ett sådan är våtflugan Blue Jay, som finns i flera färgvarianter, alla med vinge från nötskrikans blå fjäder.

Det är märkligt att så få flugmönster innehåller den vackert blåbandade fjädern. Nötskrikan finns i hela Europa, alltså även i England, som ju sedan gammalt varit flugfiskets förlovande hemland. Förr fanns visserligen nötskrikefjädrar hos alla välsorterade leverantörer av flugbindningsmaterial, men med tanke på vår svaghet för vackra och lite exotiska fjädrar är mönster med nötskrikans blåbandade vingpennefjädrar förvånansvärt få.

Det mest kända är kanske Blue Jay, som egentligen finns i flera färgkonstellationer med samma namn. Jag har sett den med guldribbad kropp av ljusblått flossilke och med ljusblått hackel, men också med silverkropp, det vill säga egentligen en Silver Jay. I sin bok "Flies – A Dictionary of 2200 Patterns" redovisar J Edson Leonard ytterligare tre varianter med olika kroppsfärger, alla under namnet Blue Jay.

De yttre och minsta fjädrarna på vingknogen är liksidigt blåbandade och lämpliga till vingar på våtflugor, medan de större endast är blåbandade på ena sidan om mittstammen och mörkgrå till nästan svarta på den andra. En sådan nötskrikefjäder kan emellertid klyvas längs mittstammen, så att de blåbandade fibrerna hänger samman längs en tunn remsa, vilken sedan kan lindas som ett hackel på små laxflugor som ett alternativ till blåfärgad pärlhona. Jag har även sett flugor av Bivisible typ med ett fronthackel av lindad nötskrikefjäder.

Märkligast är kanske att nötskrikans vackra blå fjäder inte avsatt några djupare spår i laxflugbindningens stolta tradition. Den borde ju kunnat vara ett gott alternativ till både jungle cock och blå kungsfiskare som cheeks på traditionella flugor. Jag har visserligen sett fulldressade laxflugor som innehållit den blåbandade fjädern, men de har inte varit många. Orsaken är kanske bristen på material, nötskrikan har ju bara några få blå fjädrar på varje vinge.

Osäker, men inte tillräckligt skrämmd
för att ta till flykt, reser nötskrikan
hjässfjädrarna när den får syn på
mig.

Själv låter jag mig helst bara inspireras av mötet med den levande fågeln ute i skogen. För förblir alltså nötskrikan i grunden mer flugfiskarens än flugbindarens fågel, när jag möter den på väg till mitt fiskevatten.

Men egentligen kan alla fåglar försva titeln "flugfiskarens fågel". Vår sport utgår ju i grunden från ett genuint naturintresse – eller borde i varje fall göra det...

Vissa fåglar förknippar vi mer än andra med vårt fiske; strömstaren hör lika självklart till det strömmande vattnet som både öringen och harren, men vi tänker inte alltid på att den också är en "husmaskspecialist" och därför indikerar att de strömmar den helst uppehåller sig vid kanske i

första hand borde fiskas med olika nattsländeimitationer...

På samma sätt är forsärlan starkt bunden till strömmande vatten.

Och tar vi oss tid att för en kort stund studera den i minikikaren, så är det troligt att den kan vägleda oss i valet av dagens fluga.

Andra fåglar hjälper oss kanske inte lika mycket i vårt flugval men utgör ändå självklara inslag i våra fisketurer. Vad vore till exempel ett fjällfiske utan sällskap av ljungpipare, ripa eller den skönsjungande blåhaken?

Och när gässen ritar plogar mot söder berättar de att det nu är nötskrikans tid...

NYT FRA DANMARK

Redaktør Steen Ulnits

Storå-laksen fredet i fem år

Med virkning fra 1. maj 2003 har Danmarks Fiskeriundersøgelser (DFU) totalfredet Storå-laksen i såvel Storåen som Nisum Fjord. Formålet er naturligvis at redde de sidste rester af den oprindelige laksestamme, som nu er dokumenteret via DNA-undersøgelser af arvmassen hos laksene i Storåen.

I forbindelse med totalfredningen af Storå-laksen har DFU ophævet den hidtidige totalfredning af selve åen i perioden 15. september 15. april. Fremover gælder således den normale fredningstid for havørred, nemlig 16. november – 15. januar. Lystfiskerne har dermed fået mere fisketid ved åen, men må blot ikke tage eventuelle laks – kun havørreder. Laksene skal gendannes.

Som en ekstra bonus til lystfiskerne har DFU også forbudt alt garnfiskeri efter ørred (havørred og regnbueørred) i Nisum Fjord. Om alt går efter planen, skulle der således blive flere havørreder til Storåens faste dyrkere i de kommende år. Og flere vildlaks på gydepladserne i Gryde Å og Idom Å.

Som bekendt blev der i 1999 under megen postyr udsat 18 bævere ved nordjyske Flynder Å i Klosterhede Plantage. Skov- og Naturstyrelsen havde til formålet importeret dyrene fra Tyskland, mens man ikke kunne acceptere laks fra Sverige til udsætning i Gudenåen. Forstå det, hvo som kan. Logik er der i hvert fald ikke i det – politik derimod.

Men de 18 udsatte bævere lever og har det godt. Så godt, at de nu er blevet til 45 dyr, der på godt og ondt påvirker

det nordvestjyske landskab. Det er bæverens natur at stemme vandløb op, så de danner en lille sø – en bæverdam, hvor mange dyr og fugle trives godt. Til formålet fælder bæverne en masse træer, som de bruger til dæmningsbyggeriet. Det giver lysninger i skoven og lys til den ellers mørklagte skovbund.

Efter nogen tid flytter bæverne til et nyt skovområde, hvor de igen begynder at fælde træer og bygge dæmningsvær. Den gamle bæverdam bliver da til en såkaldt "bævereng", der langsomt gror til og bliver til skov igen. Dette tager typisk 20–30 år, og da vil bæverne atter kunne vende tilbage til området, de forlod.

Sportsfiskerne frygter imidlertid, at bæverne med deres opstemninger vil hindre laksefiskenes adgang til deres livsvigtige gydepladser, og protestere derfor mod udsætningen.

Miljøminister Hans Christian Schmidt er minister for et svindende ministerium. Et ministerium, der tilsyneladende er ved at nedlægge sig selv. I hvert fald kunne ministern her for nylig meddele, at der fra 2002 til 2006 samlet vil blive sparet en halv milliard kroner – 500 millioner – på det danske miljø. Det svarer til en besparelse på godt 25%.

Således er der skåret 120 millioner på diverse råd og nævn, og samtidig er der sparet hele 350 millioner på forskellige institutioner og deres drift. Endelig er der brugt 50 millioner mindre på anlægsarbejder. Miljøministeren regner med, at Miljøstyrelsen mister godt en tredjedel af sit budget og mere

end 100 ansatte, inden sparerunden er slut i 2006. I det lys forstår man godt, at Miljøstyrelsens direktør Steen Gade, valgte at tage sit gode tøj og gå.

Til gengæld har regeringens eget Institut for Miljøvurdering (IMV) i samme ombæring ansat nye medarbejdere. Instituttets bevilling blev nemlig fra den 1. januar 2003 øget med 5 mio. kr., og instituttet har efterfølgende ansat 7 nye medarbejdere. Dette trods en dom over IMV direktør Bjørn Lomborg for videnskabelig uredelighed. Og trods en massiv kritik af instituttets mildest talt useriøse og dårligt gennemarbejdede rapporter om emballage og dåsepant.

Så med den ene hånd sparer regeringen altså 500 millioner på miljøet, mens den med den anden giver 5 til IMV, der bestemt ingen planer har om at redde det danske miljø...

Efter hård kritik fra landbruget og den borgerlige regering, som mistænkte Danmarks Miljøundersøgelser (DMU) for at overvurdere landbrugets skyld i iltsvindsproblematikken, lod DMU i 2003 et uvildigt udenlandsk forskerpanel vurdere sitt arbejde med iltsvind i de indre danske farvande.

Den efterfølgende evaluering, der blev forestået af tre professorer fra USA og en fra Norge, gav DMU det blå stempel for dets arbejde. Det internationale panel af forskere bakkede således op om DMU's opfattelse af, at landbruget bar hovedskylden for det rekordstore iltsvind, vi oplevede i 2002.

DMU's forskning og rådgivning omkring iltsvind er af høj international standard og et godt grundlag for politiske beslutninger. Det konkluderer de udenlandske eksperter. Sikkert til stor fortrydelse for regeringspartiet Venstre, hvis formand for Folketingets miljøudvalg, Eyvind Vesselbo, først såede tvivl om DMU og derfor foreslog en uvildig vurdering.

Det skete umiddelbart efter, at Venstres egen smagsdommer, Bjørn Lomborg, af Udvalget for Vurdering af Videnskabelig Uredelighed (UVVU) blev vurderet som værende "i klar strid med normerne for god videnskabelig skik".

Det kunne Venstre ikke have siddende på sig og måtte straks ud med riven. Valget faldt på DMU, der havde formastet sig til at pege på landbruget – Venstres kernevælgere – som hovedansvarlig for iltsvindskatastrofen i 2002. Venstre fik imidlertid ikke andet ud af sit korstog end en international bekræftelse af landbrugets skyld...

Ett kardborreband på fiskeskjortan

Ett kardborreband fastsytt längst upp på fiskeskjortans bröstficka fungerar utmärkt att fästa våta flugor i. Använd den "mjuka" och velourliknande delen av bandet och fäst det så långt upp att ficklocket går ner över bandet och skyddar flugorna.

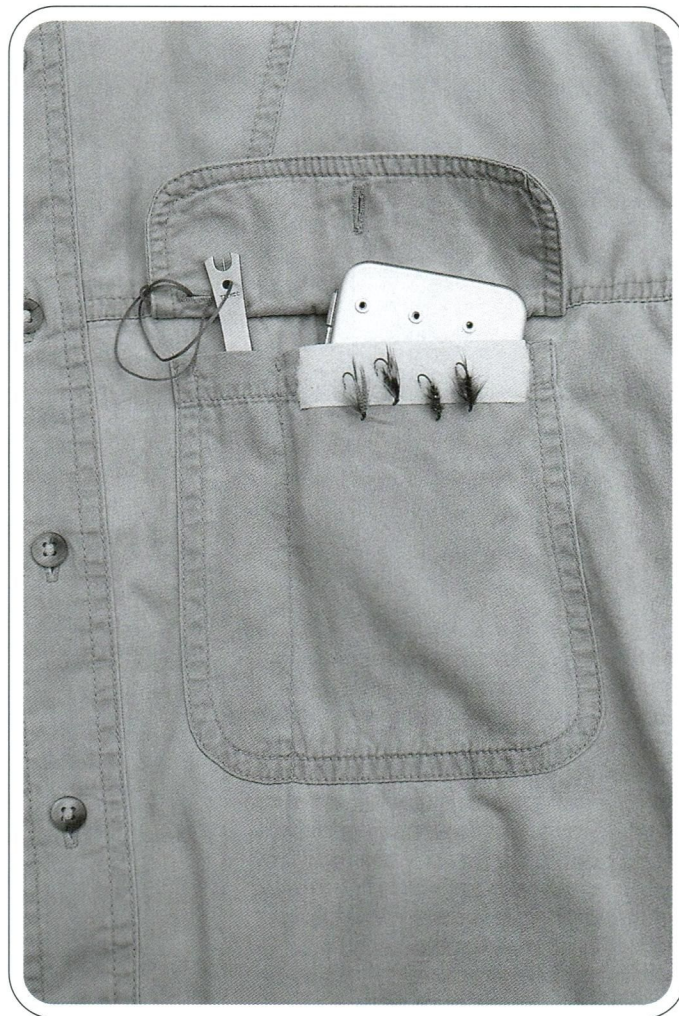
Krokarna fäster bättre i kardborrebandet än i den traditionella fårskinnsbiten som oftast finns monterad på fiskevästen. Risken att tappa de flugor som sitter på tork i bandet är därför minimal.

Dessutom skyddas de av ficklocket då du tränger dig genom strandvegetation och videsnår – tillfällen då många flugor annars lätt går förlorade genom att de sveps bort av närgångna grenar.

Allt för många flugfiskare har någon gång gjort misstaget att stoppa tillbaka en fuktig fluga i asken, bara för att finna hur lukten spridit sig och fått många flugor att rosta eller missfärgas. Därför är det viktigt att torka använda flugor ordentligt innan de sorteras ned i flugasken igen.

Vi får acceptera att flugor med tiden slits av vassa fisktänder och till slut måste slängas. Det ingår också i spelets regler att fisken ibland sliter tafsens och går iväg med flugan eller till och med att den kan gå förlorad i något buskage vid ett slarvigt ansatt bakkast. Men det är inte acceptabelt att välbundna flugor måste kasseras för att de förstörts genom att de inte varit torra när vi stoppat tillbaka dem i flugasken.

Gunnar Johnson

Hovmästarn, det är en fluga i glaset!

När flugfiskekompisarna är på besök för att binda flugor, kika på sommarens fiskebilder eller planera inför nästa års fjällfiskereser, är det en trevlig överraskning om du fryst in några fiskeflugor i de iskuber du kanske serverar i en liten kvällsdrink till eftersnacket fram på småtimmarna.

Gör så här:

Häll vatten endast till hälften i en iskubsform och ställ in den i frysfacket. När vattnet frusit till is lägger du i en fiskefluga i varje fack och fyller sedan på mer vatten. Blöt först flugorna, så flyter de inte upp utan fryses in mitt inne i iskuberna.

Det bästa är att lägga de blöta flugorna på den undre ishalvan och omedelbart ställa in formen i frysen igen så att flugorna fryser fast. Droppa därefter på någon millimeter vatten åt gången och frys in på nytt mellan varje gång. Om du fyller hela den övre halvan på en gång är det risk för att flugorna rubbas ur sitt läge eller flyter upp till ytan.

Vid serveringen smälter ytan på kuberna och isen blir glasklar så att man tydligt ser flugan i den flytande isbiten. Men se ändå upp så att ingen av misstag sväljer drinken med isbit och allt i pur förvåning.

Den infrusna flugan får var och en naturligtvis ta med sig som en liten present, och som en variant kan du också prova att frysa in en liten blomma eller ett höstmoget bär.

Martin Eriksson

Tankar kring en flugask

*Flugorna jag samlat i min svarta ask väcker minnen
och får tankarna att löpa iväg*

Av Lennart Svensson

Så här års brukar det vara dags att summera säsongen som gått; att se över fluglinor och rullar som fått en eller annan törn och kanske byta en ring på flugspöet.

Men det finns ytterligare ett skäl att plocka med grejorna; man minns helt enkelt det gångna fiskeåret lite mer påtagligt när man håller sina mest omhuldade ägodelar i handen. Främst är det kanske flugaskarna, med sina nu efter säsongavslutningen mer eller mindre skamfilade innehåll, som lättast lockar tankarna tillbaka till vissa inte helt oangenäma turer...

Förutom mina olika askar, som trots mina föresatser inför varje ny säsong tycks bli allt fler, så är det en liten svart ask som är allra roligast att gå igenom efter årets slut. Den innehåller flugor som jag fått av andra fiskebröder under säsongen, alla med sin egen lilla notering om den frikostige givarens namn och vad flugan heter. Några flugor i asken får tankarna att löpa iväg...

Jag minns vårt första höstmöte i min gamla fiskeklubb i Stockholm. Vi hade lyckats ordna en känd föreläsare som hette Nils Färnström. Han skulle visa bilder från sin senaste fisketur till Lappland samt berätta om fiske med något som kallades "nymf", vad det nu var...

Nu sitter jag här och fingrar på en oansenlig liten nymf ur min svarta ask. Att man skulle kunna lura en fisk att hugga på en sådan fluga ansåg jag på den tiden vara mer eller mindre osannolikt, och jag minns att det bara berodde på den kände föreläsarens goda renommé att vi inte lämnade tillbaka de små dyrgripar han förärade mig och en kamrat, som efter mötet stannade kvar för att fråga lite om hur man band en sådan tingest. Nils berättade då att de flugor han just givit oss var bundna av en fiskevän till honom vid namn Frank Sawyer – och resten är idag historia. Tänk så fel man kunde ha...

Ett annat minne dyker upp: En tidig vårdag vid sjön Larmen norr om Stockholm satt jag tillsammans med en kompis på en bergklack där snön just smält undan. Solen låg på och trots att vi ännu inte hade sett eller känt någon fisk var livet inte helt oangenämt.

Originalnymfbunden av Frank Sawyer.

Ute från sjön kom en annan fiskare roende mot vår udde och frågade försvunt om han fick göra oss sällskap. Med en kaffekopp i ena näven och en ostmacka i den andra förklarade han, att ville vi ha bäckröding skulle vi ro in bakom vassarna. Det var mycket snö som hade smält undan och de låga strandängarna stod under halvmeterdjupt vatten. Då vi undrade vad vi skulle binda på tafsens sa vår nye bekantskap:

"Pröva den här", samtidigt som han räckte över en fluga som vid första anblicken mest liknade en svart tuss.

Den hade en fet kropp av påfågel och var bunden på en streameråtta med några varv brunt hönshackel och en tunn rib av guldinsel.

"Ja, den ser ju fin ut", sa min kompis med viss tvekan.

Fiskaren hette Rolf och dyrgripen sitter fortfarande i min "Hall of Fame" bland alla de flugor jag fått under åren. Att vi sedan fick var sin grann bäckröding på just den flugan gjorde ju inte upplevelsen mindre.

Men ibland undrar jag om vi inte överskattar vår motståndare – det vill säga fisken – lite väl mycket i våra försök att lura den. Kanske är flugbindningen i sig själv den motor som driver oss att binda våra egna flugor. Finns det förresten någon "copyright" på flugmönster? Jag har nämligen en känsla av att många "uppfinner" samma fluga gång på gång och oberoende av varandra. Det har ofta slagit mig, att hur tokiga mönster man än totar ihop med de mest bisarra material, så kan man ge sig sjutton på att någon annan redan fått samma idé.

Jag fick till exempel ett par flugor med polyvinge – så kallade Polywing Caddies – i min hand långt innan Rackelhannen blev känd för den stora allmänheten. Likaså minns jag hur någon skrev en artikel om sina älskade marabouflugor, vilket knappast var någon revolutionerande nyhet för oss som fiskat med dem sedan 1970.

Nej, nu stänger vi askarna för denna gång. I morgon ska jag prova några flicksländeimitationer med kropp av ljusgrön disktrasa.

Kan det vara något...?

Nedslående fangst langs Vormas bredder: *Søppel og ulovlig snarefangst*

I slutten av september 2002 foretok jeg en oprydning ved de mest populære fiskeplassene i Vorma fra Svanfoss og ca 2 kilometer nedover på vegne av elvelaget. Den nedslående fangsten ble 14 søppelsekker. Blandt "pynten" langs breddene var kanskje 50 engangsgrillere det som opprørte meg mest. Rundt fem av fiskeplassene har jeg plukket søppel flere ganger før.

Fiskeplassen helt oppe ved Svanfossen er den definitivt mest brukte. Der kan man kjøre helt ned til elven. Her hadde det hopet seg op søppel i en to-tre års tid.

Resultatet ble bl.a. 41 engangsgrillere. Av annet søppel var det vanlige: Flasker, hermetikkbokser, tomme cola-, brus- og ølbokser, isoporeemballasje til gatekjøkkenmat, sigarettpakker, tobakkspakker og snusbokser, emballasje til fiskeutstyr og plast.

For ikke å glemme flere tusen meter fiskesene, noe som kan være livsfarlige feller for fugler og dyr!

Fra enkelte båter blir det også kastet mye søppel. Ikke skjønner jeg hvordan enkelte folk er. De forsøpler overalt hvor de ferdes. Miljøbevisstheten er hos noen helt fraværende.

Angående engangsgrillere tok jeg i min naivitet kontakt med miljøverndepartementet. Det er visstnok et prinsipp at forurenser betaler. Spurte om de så noen problemer med disse engangsgrillene og om de hadde noen planer. Nevnte svimerker på fjell og vegetasjon...

Fikk vite at bransjen hadde hatt frist til 15.09.02 med å komme med forslag. Pant eller lignende. De kom ikke med noe.

Pant var uaktuelt. Det var konkurransevidende.

Man burde stoppet salget av noe som etterhvert har blitt en storforsøpler av naturen.

Det er en kjensgjerning at deler av det norske folk ikke er

modne for å bruke engangsgrill.

Ta med søpla hjem!

Som oppsynsmann i Vorma fant jeg søndag 20. juni 2003 en nesten død stokkand i en bunte av fiskesene. Det var dessverre ikke annet å gjøre enn å avlive fuglen. Tanken på denne fuglen og andre dyrs lidelser i disse fellene er ikke oppmuntrende.

Sammen med snarene lå det også emballasje fra diverse fiskeutstyr og kvittering for dette, betalt med bankkort.

Dette ble overlevert politiet og saken ble formeldt anmeldt som ulovlig snarefangst!

Man må dessverre innføre nulltoleranse når det gjelder forsøpling og annet hærværk!

Bjarne Thomsen

Även vid Mörrumsån...

I södra Sverige har vi två världsberömda åar med lax och havsöring. Den ena är Mörrumsån – den andra Emån. Men miljön runt de båda vattnen skiljer sig markant till Emåns fördel.

Till Mörrumsån kommer årligen mängder av fiskare från hela Europa. Stolta kallar man sig "sportfiskare", men när man ser resterna av deras besök kan man undra. Grillplattor med tomma ölburkar, härvor med linrester och annat skräp som kastas just där man står – trots att det finns en soptunna alldeles i närheten. Om man nu gör gällande att man är sportfiskare borde man inse att naturen innehåller mer än fisk. Det finns ett djurliv också runt vattnet. Det är inte särskilt trevligt när exempelvis fåglar trasslar in sig i linresterna och går en plågsam död till mötes.

Bengt-Åke Karlsson

"Brownies" til laks og sjørret

forts från sid 37

nymfevis gjør av og til susen. Varier med sølv eller gull ribbing.

March Brown hårflue, standard versjon

Krok: Mustad 36890 el. Sprite #2–#8. Men sterke bronse ørret-krok er også ok.

Bindetråd: Rødbrun Danvilles 6/0.

Tag: Oval Veniard sølvotinsel.

Hale: Fjærstråler fra fasan, (varierer med brystfjær fra fasan).

Kropp: Miks av gråbrun underull fra ulv og naturel hareøre.

Ribbing: Embossed flat sølvotinsel på store fluer, mindre fluer oval sølv i vide tørt.

Vinge: Undervinge av brune fjærstråler fra fasan, et par strå brun Lureflash Twinkle. Overvinge av brungrå sibirekorn eller bucktail.

Hackle: Naturlig rapphøne, fyldig, kragebindes.

Hode: Klar lakk.

Utover sommeren opplever en fra tid til annen gjerne skikkelig finføre. Ikke nok med at strømmen som før rant i svimlende fart nå bare siger dovent hen av sted, i tillegg holder vannet badetemperatur.

Da er MB Double Leg mønsteret suverent. Fluer med

ving (oftest for lange) tenderer å henge feil på slake strømmer. Fisken kan selvfølgelig ta, men feilkroker ofte. Denne flua derimot ligger nokså vannrett. Det sørger det doble, kragebundne hacklet for. Det kan lønne seg å binde den på en bronsekrok, low-water eller Mustads 80500 krokserie. Dette har min gode venn Petru Dima funnet ut og det er han som har gitt meg ideen til formen på denne March Brown flua.

March Brown Double Leg Sea-Trout

Krok: Mustad 80500 #4–10.

Bindetråd: Brun.

Tag: Tre tørt oval #14 gull el sølvotinsel.

Hale: Ingen.

Kropp: Miks av gråbrun underull.

Ribbing: Oval #15 gull el sølvotinsel.

Hackle: Tre; rapphøne ved krokboøy og et som kroppshackle. Fronthackle kragebindes.

Hode: Klar lakk.

Hackle ved krokboøy kan ha noe kortere fibere enn det i front. Begge kragebindes og presses en aning bakover med bindetråden.

Næsten ingenting

forts från sid 15

Mine Ingenting-fluer er variationer over et tema. Grunlaget er et hvitt hårhackle, som er lengere end krogskafte, og som altså rækker et stykke forbi krogbojningen. Forrest på krogskafte, bagerst på et lille bindetrådsunderlag, formes en bindetråds-løkke.

Trådholderen kan bare dingle, mens løkken holdes åben, og et bundt polar-rævhår sniges ind og fordeles, inden løkken samles og spindes med dubbingsspinderen, som hænges i løkken, før hårene sniges ind. Trådene skal holdes stramt mod hinanden, indtil løkken spindes.

Når løkken er spundet forestår lidt pilleri med at rede de længste hår ud, så hårhacket kan "dobles" tørt for tørt, mens den spundne trådløkke bliver tørt fremefter.

Til slut friseres hårhacket med en grov børste.

Ud over bevægelighed tror jeg, at kontrast kan være vigtig i en flue. Oven på hårhacket binder jeg ofte en sparsom vinge, f.eks. indfarvet brun, sort eller oliven polar-ræv. Tror man på

"glimmer", kan et par strimler Flashabou eller lignende hæftes oven på krogskafte mellem hackle og vinge. Glimmeret bør være en anelse længere end hårhackle og vinge.

Ikke for meget

Når man sætter et hårbundet i løkken og gør klar til at spinde, er det vigtigt, at rodenderne af hårene er halvlange, ca. én centimeter, fordi det er dem, der under indtagningen skal flytte lidt vand og holde på luftbobler. Det sikrer man ved at lægge et par bindetrådstørn bagud, når løkken er tørt og trimmet. Tørnene kan samtidig være underlag for vingen.

Ønsker man lidt ekstra liv i fluen, kan man forsyne den med et "spey-hackle", tørt af teal, fasangumpefjer eller guldfasan, så de længste fjærstråler omslutter krogen og rækker forbi krogbojningen.

Der stopper jeg, fordi det jo var min mening, at fluen skulle være så enkel, at den kunne hedde Ingenting. Kom-

mer man i sin iver efter at gøre det så godt som muligt mere på krogen, risikerer man, at fluen bliver så overpynet, at den "dør" i vandet, og så fisker den ikke.

Desværre må jeg skuffe læsere, der gerne ville have haft et egentligt bindemønster. Der er nemlig ikke meget at fortælle. Men en "kutling", som jeg har haft held med forår og efterår i danske fjorde, ser sådan ud:

Krog: F.eks. Partridge CS 52 (Sea Prince) str. 2–4. Den har kort, tykt krogskafte og ringed eye

Bindetråd: 8/0 hvid, evt. brun tråd til hovedet på fluen

Hackle: Hvid polar-ræv spundet i trådløkke og "friseret"

Vinge: Indfarvet brun polar-ræv

Hoved: Bindetråden

Vanens magt er stor. Også forestillingerne om, hvordan en kystflue "bør" se ud. Måske der skal en dyb indånding og megen nødvendighed til for at prøve fluen uden underkrop.

Ånd ind og prøv!

LAGERRENSNING HOS TIGHTLINES!

25% rabatt på samtliga flugor i vårt sortiment t.o.m. oktobers utgång.
Oslagbart prisex: 6 pack med "Europa 12" = 22,50 Sek. (ord. Pris 30 Sek)

Vi håller som du säkert vet landets lägsta priser på kvalitetsflugor och alla flugor binds på kemväsad krok. I vår shop hittar du mer än 1.000 (!) olika mönster. Välkommen!

www.tightlines.nu
Tfn. (S) 013 13 30 87

Kvalitets flugor från SANDELL FLIES

Binder både på tub & krok
för lax & havsöring

Titta in på min hemsida
för ett besök

www.sandellflies.com

Undrar Ni över något?
Ring eller e-posta
0431-432 310, 070-335 93 70
sandellflies@home.se

BRODERADE TYGMÄRKEN

Skriv/ring för info och priser.

Tel/Fax 040-49 65 33

E-mail: carrek@b4.nu www.b4.nu

Carrek

Vikingagatan 100 A, 217 75 Malmö

www.sportfiskebutiken.se

Hos oss finner du allt
för flugfiskaren och
flugbindaren.

Vi satsar på kvalitet
i stället för kvantitet.

Lax- & Havsöringsflugor & Spön

Spey, Dee, Eagles, Prawns, Bombers med vingar av ex.
Tempelhund. Alla flugor på bild. Nu även Saltvattensflugor &
Customspön med renhorn, masur mm. Allt efter önskemål.

www.ppsalmonflies.com
070-595 54 84

Fiska harr i ett av landets bästa strömvatten.
Flugfiskesträcka med max antal spön och höga
minimått. Fiskekurser & Guide & Fiskeshop mm.

GÖRÄLVEN

Ring Åke på Stötens Camping
0280-850 11 alt 070-571 92 44

SPORTFISKARN

i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik!

Störst i Sverige på flugor & flugbindning!

www.sportfiskarn.com

Vi har spännande Regnbågsfiske i flera
sjöar i vild och vacker Smålandsnatur.
Exklusivt med grov fisk & enbart flugfiske.
Camping, Stugor, Vindskydd, Grillplats mm.
OBS! Titta alltid in på hemsidan för info!

www.go.to/bergetssportfiske
bergets.sportfiske@swipnet.se

Bergets Sportfiske
575 21 Eksjö

Tel: Edel 0381- 830 43

WWW.JKFLUGFISKE.COM

Massor av fina hösterbjudanden
i vår webbutik!

- ✓ Flugfiske
- ✓ Flugbindning
- ✓ Frlluftsutrustning
- ✓ Kursprogram 2004

VÄLKOMMEN!

Tfn 0152-13355, E-post info@jkflugfiske.com

JK FLUGFISKE
www.jkflugfiske.com

Dan-Tackel Sweden

REA! REA! REA! REA! REA!

Komplett Flugset Loop Blackline

Finns i klasserna 4, 5, 6 o 7

Detta ingår:

Blackline spö inkl tub,
Okuma Airstream flugrulle,
backing 65m, fluglina 2:a sort WF,
tafs och flugor!

Ord. pris: 2127:- **NU 1775:-**

Komplett Flugset Loop Adventure

Finns i klass 5/6, 6/7 o 7/8

Detta ingår:

Spö, rulle fluglina, backing,
tafs, flugor och keps

Ord pris: 1595:- **NU 1395:-**

RT Stocking Foot Neopren

Tillfälligt parti,
begränsat antal!

Finns i strl M och XL

Ord pris: 899:- **NU 699:-**

Tillkommer: 100:- i frakt+37:- i postförskottsavgift.

www.dan-tackel.com
042-34 06 01

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader debiteras med **30:-/rad** som bifogas med beställningen. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, Sälj och Byt marknaden avser endast PRIVAT annonsering och gäller ej affärsdrivande verksamhet.

Annonser vars innehåll tyder på kontinuerlig verksamhet i inkomstsyfte tas endast emot av FIN prenumeranter såsom betalda radannonser där 30:-/rad bifogas manus.

Skicka eller maila Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik, klippinge@ebox.tninet.se. Uppge namn och fullständig adress!

Deadline för nästa Köp, Sälj & Byt är den 20 oktober.

SÄLJES

Sage GIII 9140-4, använt 7 ggr, 3 500:-. Nytt Scott G1409-4, 5 000:-. Nytt Scott SAS 1409-3, 3 800:-. Nytt G Loomis GL3 14', #9/10, 3 200:-. Jim, tel (S) 0431-20739.

Fiskeresan till Skottland 5-12 juni 2004. Öringsfiske i skotska högländerna med möjlighet till laxfiske. En garanterad minnesvärd vecka. Helpension. För info ring Tomas Johansson 0701-58 85 88, eller e-mail tomas.johansson@kvv.se

G Loomis Distance GLX 10', #7, 7 500:-, nytt. Mats, tel (S) 0730-208958.

G Loomis GLX 9', #7, 3 800:-. Mats, tel (S) 070-6637067.

FiN 1979-2002, **inbundna**, aldrig använda! Ge mig ett bud! Tel (S) 0121-152 19, 0709-297969, cay.b@swipnet.se

Alltmore Orator 9', #5-7 + tub. Nytt, 3 000:-. System Two 10/11. Ny, 500:-. Loop dry fly. Ny, 1 800:-. + Postförskott & frakt. Christer, tel (S) 0250-142 66, 010-264 23 20.

FiN 1979, 400:-. FiN 1981, 300:-. Ekman - Sju nätter på Alta, 400:-. A Wiklund, tel (S) 070-5749694, el anderswi@spray.se

Kassnar Windsor Graphite 9', #6-7, 600:-. Kingfisher Black Gnat 10', #4-5, 600:-. Shimano Sportsman 8', #5-6, 400:-. Tel (N) (+47) 41 55 86 12, tom.roger@start.no

"Anderbergspön". Tel (S) 0501-353 67 alt. 070-377 8470.

TriCast T800, 11', #8, 3-del extra tarpon-handtag, extra fightingbutt 750:-. TriCast T800 9?', #5-7, säljer en underdel för 400:-. Normark Norboron Salmon Fly 15', #9/10, 3-del endast 1 195:-. Flugspö Strömslåndan III Graphite 6, 10', #8/9, endast provfiskat 795:-. Stefan, tel (S) 0961-30268, cygnet@home.se

Powell Scandinavia 9', #3/4 original med alutub. Pris: 2 000:- + frakt. Jörgen Swensson, tel (S) 0910-77 65 08, 070-678 87 18.

FiN årg. 2002 i fint skick. Pris: 100:-. Tel (S) 08-648 0074.

Fenwick "Ironfeather" 12,6' med alutub. Pris: 1 400:-. Tel (S) 070-261 2986.

P.T. Jacobsen "Fluebinding" -76, No. 476/1000. "Fluer, fisk og fiskere" -77, No. 132/1500. "Törfluefiskeri" -78, No. 421/1500. Samtliga med dedikation säljes för 1 000:-/st (hbj) + porto. Tel (S) 08-863561.

KÖPES

Hardy "Golden Prince" 10-12 samt spole till Hardy "Marquis Salmon" No 2. Tel (S) 035-13 38 65.

Rød Mucilin til behandling av silkesnører. Øystein Nord, Maurtun. 40, 1291 OSLO. Tel (N) 22 61 24 93 el 901-65 216. E-post: oysten@mail.hf.uio.no

Underdel till 2-del Tri-Cast T800 9', #4-6, ev helt spö. Anders Kero, tel (S) 0924-554 57.

Winstonspö el klinga #4 el 5 (även glasfiber), Hardy GEM el Smuggler samt rulle, Hardys Bouglé, Marquis el. Orvis CFO i #4/5/6. Calle, tel (S) 070-200 04 99.

Förkortningar:

AFTM-klass	= #
Fot	= '
Tum/inch	= "
2-delat	= 2-del
3-delat	= 3-del
Reservspole/extra spole	= res.spole
Dubbeltaperad lina	= DT
Weight	
Forward-/klumplina	= WF
Long Belly-/Speylina	= LB
Shooting Taper lina	= ST
Flytande	= F
Sjunkande	= S
Snabbsjunkande	= FS
Intermediate	= I

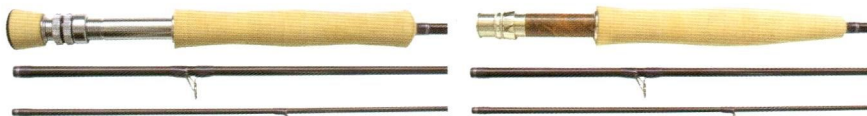
patagonia®

25% på årets kollektion !

SST-Jacket	4395:-	nu: 3296:-
SST-Waders	4695:-	nu: 3521:-
Deep-Wading-Jacket	2499:-	nu: 1874:-
Vertical-Pocket-Vest	1959:-	nu: 1469:-
ReInvest	1999:-	nu: 1499:-
Double Haul	1099:-	nu: 824:-
Beefy Wading Shoes	1999:-	nu: 1499:-
Wading Shoes	1649:-	nu: 1237:-

gäller så länge lagret räcker

världens lättaste flugspön

GHR serien är en av världens lättaste spöserier. Ett nio fots spö i linklass 8 väger endast 92gram. Och inte nog med det, viktfordelningen är helt enastående! Toppen till nämnda spö väger endast 6,5gram! Detta gör att spöna känns som en fjäder i handen. Att dessa spöna dessutom är 50% billigare än USA producerade spöna gör att GHR serien är den mest prisvärda spöserien på marknaden. Finns som tre och fyrdelade, från linklass 4-10. Spöna har en snabb progressiv helaktion. Prisexempel:

Spö: 31086 / 9,0' #6, vikt 86g. Pris: 4295:- Klinga: 31086 / 9,0' #6, vikt 41g. Pris: 2595:-

G.Loomis®

IMX Slate custombyggen

7,6' #3	3195:-	7,6' #4	3195:-
8,0' #4	3195:-	9,0' #4	3295:-
9,0' #5	3495:-	9,0' #6	3495:-
9,0' #7	3595:-	9,0' #8	3595:-
9,9' #8	3795:-	13' #7	5195:-

Alla längder finns på lager för omedelbar leverans!

C&F DESIGN

C&F Flugskar från: 350:-

T-220 T-203 T-229 T-228 T-226 TS-226 TS-229 TS-228 TS-203 TS-209

Spöbyggnad

Elkhorn rullfästen, ändbuttar & korkandtag. Rullfästen i utsökt kvalitet från: 198:- Korkandtag "extra selected" kvalitet från: 215:- Pacific Bay's produkter till kanonpriser!

www.flyfishingmasters.nu

Tel: 040 82365 070 799 8843

Din guide till Kalix Älvdal

www.kalixriver.se

Kalix Älv ekonomisk förening
Tel. 0926-779 90, fax 0926-107 36
E-mail: information@kalixriver.se

Det är alltid

REA

hos CAPRICORN.SE besök exempelvis http://www.capricorn.se/lagerrensning_h2000.html

Nya fiskevatten..?

Anmäl din nya adress
när du flyttar.
Då kommer FiN fram
även i fortsättningen.

Skriv till
FLUGFISKE I NORDEN
S. Parkgatan 8
343 31 ÄLMHULT
eller
faxes till 0476-160 64

www.flugfiskeinorden.se

Sverige har mängder av småtjärnar som bara ligger och väntar på att upptäckas av oss flugfiskare. Många av dem håller fina bestånd av vild och ursprunglig öring och borde vara ett intressant alternativ till fiske i mer avlägsna drömvatten...

Text & foto: Tore Axelsson

Den glömda tjärnen

Längtan står ofta till avlägsna och mångomtalade vatten, medan vårt hemmafiske ter sig blekt vid en jämförelse. Men är det verkligen sanningen? Eller är det så att vi i själva verket stressas av all den information om olika drömvatten som ständigt öses över oss?

Många far iväg, men kommer hem trötta och besvikna. Besvikna över ett fiske som inte alls motsvarades av löftena i den fina turistbroschyren...

Själv bestämde jag mig en sommar för att göra tvärtemot. Jag skulle ge närvattnen i min hemmiljö – den värmländska finnskogen – chansen! Så jag letade bland tjärnar och andra småvattensystem. Här finns mängder av fiskevatten, men de anses tydligen vara tämligen enkla, eftersom de aldrig kommer med i turistbroschyerna. De oändliga skogsvidderna hade emellertid – skulle det visa sig – en hel del goda småvatten att bjuda på. En del var därtill verkliga pärlor med kristallklart källvatten!

Låt mig berätta om hur jag fann en sådan tjärn, som givit mig otaliga fina fiskeupplevelser. Visst hade jag tidigare hört talas om den högt belägna tjärnen, tre mil "bort i skogen", men det hade aldrig blivit av att jag sökt mig dit.

Här följer mina intryck från det första mötet:

Det klara bäckvattnet kom utför den branta bergsluttningen med hård kraft och

Vingemævern och andra småflugor samt två "biffar" för busvädersfisket.

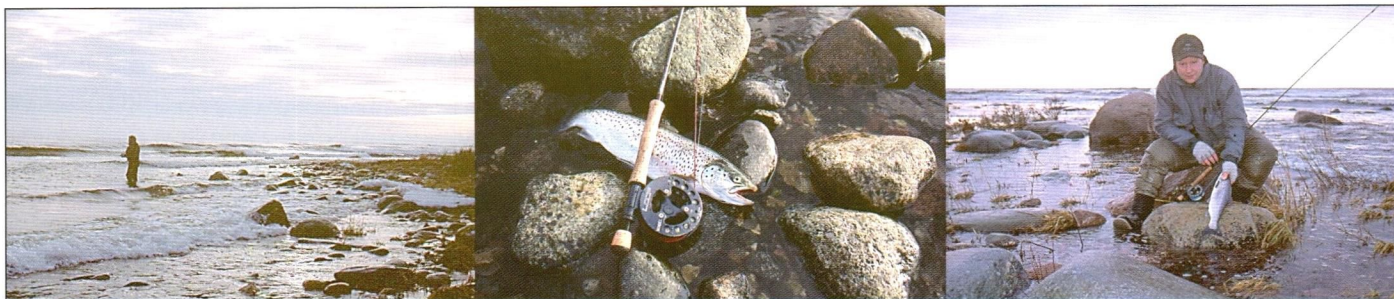
bildade stora skumbollar vid mötet med ån. Bäckens vatten blänkte och lockade mig; följ mig, besök min källa, viskade det. Jag följde rådet och slog an på tvåhundra meters stigningen upp mot källan, som visade sig vara en underbart vackert belägen tjärn. Gammelskogen slickade stränderna runt om, utom i sydväst, där ett fyrtio till femtio meter högt stup reste sig nästan lodrätt upp ur tjärnen. Vid strandkanten låg en halvt förfallen roddbåt, så visst hade här fiskats en gång. Men stränderna verkade

nu vara i det närmaste otrampade. Båten hade väl körts upp med snöskoter en gång i tiden. Kanske hade även båtens ägare åldrats. Och så hade både båten och tjärnen fallit i glömska. Men fisk fanns det, för i viken hitom stupet bröts vattenytan av karaktäristiska rullvåk från myggätande örningar...

Sällan har jag upplevt ett vatten med så vakvillig fisk som i denna tjärn – och detta dessutom genom hela säsongen från islossning till sen höst. Även mitt i den varmaste sommaren vakade örningen i stort sett varje kväll.

Fjädermygg visade sig stå högt på fiskens meny. Både pupporna och de vuxna myggorna har varit begärliga. Detta fiske kan dock tidvis vara svårt, då det mestadels äger rum på blankt och stilla vatten. Då måste kasten vara mjuka och linan stoppas högt, så att tafs och fluga dalar ner på vattenytan. Lite för mycket plask leder ofelbart till att fisken slutar vaka. Stor försiktighet och mycket tålamod är därför en nödvändighet om det ska bli fisk under dessa myggkvällar.

Myror är också omtyckta av tjärnens öringar, då de svärmar i perioder under försommar och tidig höst. Under "myrbetten" har jag haft särskilt stor framgång med en spentvingad norsk
forts på sid 62

Åland! En fluga gör att ingen somnar...

Havsöringsfisket har varit strålande på kusten de senaste åren. Bäst är det i mars – maj och oktober – december. Vadarbyxor är nödvändigt för landfiskaren. Prova flytring eftersom det finns många kuststräckor som är perfekta för flytringsfiske.

Fiskepaketet från 560 kr / person

I paketet ingår: personbiljett på Eckerö Linjen t/r, 2 dygn i stuga, båt med motor, 10 l bensin, fiskekort, flytvästar, bastu, lakan och handdukar samt slutstädning av stuga.

Rekommenderade flugfiskeguider på Åland:

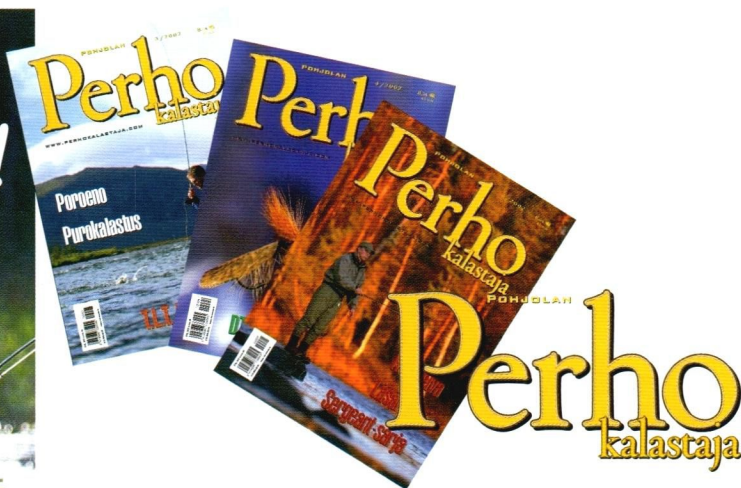
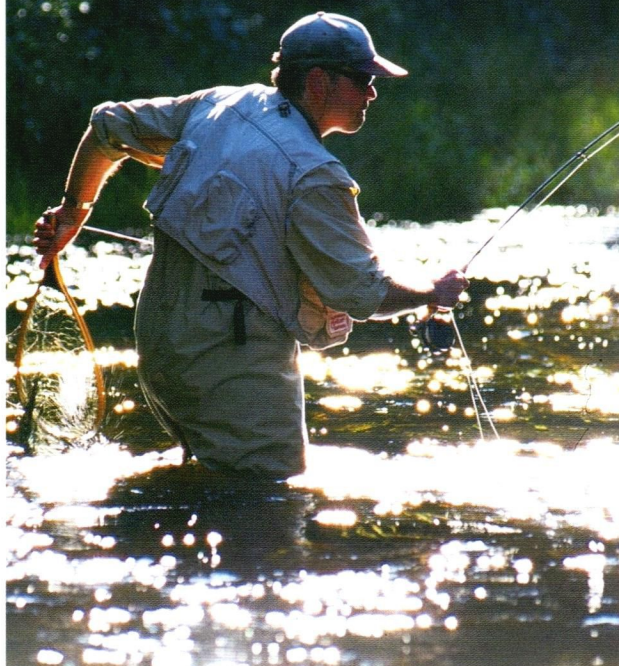
Vidar Häggblom tfn. +358 40 528 1828, Ingmar Eriksson tfn. +358 50 3135 599 alt. pingo@aland.net

ECKERÖ LINJEN

Bokning: 0175-25800, fax 0175-33054
eller logi@eckerolinjen.fi

Den finska flugfisketidningen!

Pohjolan Perhokalastaja är den ledande finska flugfisketidningen för Nordens flugfiskare. I varje nummer finns minst 76 sidor fyllda med artiklar om flugmönster, fisketeknik, fiskevatten, natur, insekter, fiskedon, böcker – allt som intresserar flugfiskaren. Pohjolan Perhokalastaja utkommer med sex nummer om året.

Prenumerera nu! Helår kostar 43,50 • (395 SEK).

Sänd din prenumeration med post till: Pohjolan Perhokalastaja, PL 106, 40101 Jyväskylä, Finland.
Eller via e-mail: tilaukset@perhokalastaja.com
Kreditkort behövs inte vi skickar faktura efteråt.

Abborren hugger – på fluga!

Det fanns ingen öring, röding eller harr i mina egna hemmavatten. Men man tager vad man haver. Abborren gjorde mig till flugfiskare!

Text: Stellan Johansson

Foto: Gunnar Johnson

De senaste åren har flugspöet varit mitt vapen när jag dragit ut på abborrfiske. Det hela började lite trevande för ett par år sedan. En fiskeberättelse av Gunnar Westrin gav mig blodad tand. Där fanns en bild av en flugfiskare med ett böjt, smäckert spö som etsade sig fast på näthinnan.

Gunnar fiskade visserligen harr, men någon sådan fanns inte i mina fiskevatten. Inte heller någon öring eller röding. Men man tager vad man haver, har alltid varit min melodi. Abborren, denna underbara fisk, har därför fått ersätta både harren, öringen och rödingen.

Den första tiden gick åt för att finna lämpliga flugor för abborrfisket. Och det var inte lätt. Många timmar stod jag vid mitt fiskevatten och viftade med mitt flugspö. Abborre fanns det i vattnet, men ingen som behagade nappa. Jag provade Mickey Finn, Whiskey, White Marabou och Black Chenille, men med dåligt resultat. Och efter några veckors fiskande var jag nära att ge upp.

Men så av en slump fick jag i en fiskebok se en fluga som hette Dog Nobbler. Jag besökte några sportfiskebutiker på jakt efter denna fluga, men ingenstans fanns den att köpa. Det återstod bara en enda sak att göra; jag fick försöka binda den åtråvärda flugan själv!

Så en kväll satte jag mig vid mitt skrivbord och kämpade med det som på fackspråk kallas flugbindning. Några verktyg eller riktigt material hade jag inte. Sambons syskrin fick istället släppa till de trådar och garn jag behövde.

Hur band jag då denna min första abborrfluga? Jo, på en vanlig metkrok fäste jag ett litet blyhagel till huvud. Kroppen lindade jag med vitt virkgarn och till stjärt använde jag några vita strån från en dammvippa. Sedan målade jag huvudet vitt och döpte skapelsen till HJ Special. HJ står för "Händig Johansson", ett namn som en snabbtänkt kompis kom på...

En vacker sensommar dag stod jag så vid mitt vanliga fiskeställe med min nybundna HJ Special knuten på tafs. Det var mycket spännande att lägga ut det första kastet. När flugan landat på den blanka vattenytan lät jag den sjunka en stund. Sedan tog jag hem den med små, korta dragningar. Hela tiden väntade jag på det där underbara hugget, som skulle bekräfta att jag lyckats binda en fluga som föll abborren i smaken. Men hugget uteblev.

Jag gjorde ett nytt kast. Och nu tog jag in linan snabbare. Och se, det gav önskat resultat!

Nästan direkt kände jag hur spöspetsen vickade till och hur den underbara känslan fortplantade sig ner i korkhandtaget. Det riktigt vibrerade i handen. Hjärtat slog extra volter och svetten fuktade min panna.

Gode Gud, låt mig få denna fisk, bad jag. Och Han där uppe hörde min bön. Lite senare kunde jag landa mitt livs första flugfångade abborre. I samma ögonblick var jag flugfiskefrälst!

Någon vecka senare köpte jag mig en riktig flugbindningsutrustning. Nu skulle det bindas flugor – abborrflugor! Den första flugan jag band var en riktig Dog Nobbler. Sedan bestämde jag mig för att komponera några egna mönster.

Jag skulle bli abborrfiskets egen Gunnar Westrin! Många kvällar och nätter satt jag vid mitt bindställe och

Abborren finns över hela landet och är en god inkörsport till flugfisket.

lekte fram fantasifulla skapelser som jag trodde skulle kunna locka de mest svårtrugade abborrarna till hugg.

Mycket nöjd kröp jag sedan till sängs och såg med stort förtroende fram mot morgondagen, då de nya flugorna skulle testas.

Nästa dag stod jag vid sjön igen och kastade och kastade utan att någon enda abborre behagade hugga. Det var bara när jag plockade fram min vita Dog Nobbler som jag lyckades fylla fiskekorgen. Men jag gav mig inte. Envis – eller "stönete", som vi dalslänningar säger – är jag förvisso. Och en kväll lyckades jag. Julia skapades. Här kommer bindbeskrivningen:

Julia

Krok: Streamerkrok nummer 10.

Bindtråd: Svart.

Stjärt: Några strån Flashabou i guld- eller silverfärg.

Kropp: Rött presentsnöre.

Ribbing: Tunn, rostfri ståltråd.

Vinge: Röd kalvsvans.

Huvud: Svart.

Nu har det gått några år. Mitt flugfiske har utvecklats ytterligare. Ett nytt flugspö och mycket träning har gjort att jag kastar bättre. De flugor jag binder ser vackrare ut och fångar mer fisk. En fiskeväst har jag köpt mig och en flätad fiskekorg, små saker som ökar trivseln när man står där vid vattnet och kastar sin fluga.

Nya mönster har skapats, men den gamla Julia-flugan lever kvar. Ett mönster som på senare tid gett mig fina fångster är den lilla "abborrnymf" som såg dagens ljus hösten 1997. Den har jag döpt till A-Killer och binder så här:

forts på nästa sida

Abborren hugger – på fluga!

forts från sid 61

A-Killer

Krok: Våtflugeskrokar nummer 12.

Bindtråd: Svart.

Stjärt: Yvig, svart marabou.

Kropp: Ett brunt strutsherl lindat runt krokskaftet.

Ribbing: Koppartråd.

Huvud: Svart.

I samma stund som jag blev flugfiskefrälst förändrades mitt fiske. Att håva upp fisk ur vattnet blev inte längre lika viktigt. Istället lärde jag mig att uppleva omgivningen på ett annat sätt. Nu kan jag sätta mig ner i lugn och ro och se mig omkring. Se ett molns rörelse uppe på himlen, se hur en mås cirklar omkring på stolta vingar. Jag tar mig tid att koka en kåsa kaffe och bara sitta där och njuta av ensamheten. Jag upplever hur jag har blivit ett *med naturen* – inte *mot*.

Förr var det alltid vädrets fel när fisket slog slint. Det blåste för mycket, eller det blåste för lite. Som spinnfiskare var jag rovgirig och självisk. Såg bara det antal fiskar som jag lyckades dra upp. Tänk att ett flugspö kan förändra så mycket; numera är jag harmonisk, ödmjuk och tacksam. Får jag fisk är jag glad, men världen rasar inte samman om jag blir utan. Andra värderingar styr vistelsen ute vid vattnet.

Tack, Gunnar Westrin, som öppnade mina ögon och lärde mig se den natur vi vistas i när vi svingar våra spön...

Den glömda tjärnen

forts från sid 58

myrimitation med namnet Vingemævern.

Men egentligen tycker jag att tjärnöringen är ganska okräsen av sig. Oftast behövs det endast några olika smånymfer och enkla hackelflugor. Långt viktigare är istället hur flugan fiskas och – framför allt – att man betar sig försiktigt; med andra ord att man smyger som en indian, kastar mjukt och lägger ut flugan någon meter framför fiskens senaste vak i den riktning som den går.

Regn och bläst gör öringen mindre skygg, och då kan man också bjuda den större flugor – till exempel en hassande Muddler eller en Montana.

Ett är dock säkert; man behöver inget dyrt superspö eller flugor med hack-

el från genetiskt odlade tuppnackar för att bli en framgångsrik tjärnfiskare. Nej, tvärtom är oftast det enkla bäst. Men kanske är det så att de flugor som ser enklast ut i själva verket är svårast att både binda och fiska...

Många må lockas av teknisk utrustning, komplicerade flugmönster och fiske i fjärran drömvatten. Men samtidigt är Sverige rikt på små glömda tjärnar. Många av dem är därtill goda öringvatten.

Det krävs inga dyra resor för att nå dem. De ligger bara där, redo att upptäckas av den som är redo att studera kartan och som sedan inte är rädd att vandra en bit för att nå dem – och som förstår att glädjas över deras skatter i form av vild uröring...

Glöm inte att meddela FiN om du flyttat!

*Adressen till vår prenumerantsservice
finner du i spalten här intill*

Flugfiske i Norden

Nr 4 okt 2003

Ärgång 25

Redaktör:

Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:

Nore Sundin

**Prenumerationer,
beställningar, kassa:**

Anne-Marie Skarp

Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult
tel. 0476/160 90, fax 0476/160 64
order@flugfiskeinorden.se

Annonser:

Pelle Klippinge

Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik
tel 0491/913 23 eller 0708/74 32 26
klippinge@ebox.tninet.se

Redaktion:

Gunnar Johnson

Box 22, 571 06 Bodafors
tel 0380/37 11 25

Prenumerationspris för kalenderår:
SEK 280 i Sverige, NOK 330 i Norge,
DKK 330 i Danmark, EUR 43 i Finland,
SEK 430 i Europa och SEK 495 i
övriga världen.

Konton för inbetalningar till oss:

Postgiro i Sverige nr: 10794-6
Konto i Danmark nr: 5 00 21 33
Konto i Finland nr: 800015-7084 5389
Konto i Norge nr: 9046.10.42022

IBAN SE60 6000 0000 0001 0696 6502
SWIFT:HANDSESM

Används som bankförbindelseupp-
gift vid utlandsbetalningar.

Payment from abroad by e.g. Euro-
card, Visa, Mastercard or interna-
tional money order in Swedish
crowns.

Glöm ej att adressändra **skriftligt**
när du flyttar. Uppge också alltid
gamla adressen.

Redaktionen tar gärna emot artik-
lar, reportage och bilder från läsar-
na. För ej beställt material ansvaras
icke. Eftertryck eller annat mångfal-
digande av innehållet i denna tid-
ning, helt eller delvis, är ej tillåtet
enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsak-
tiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningen
utkommer med sex nummer om året: febr,
april, juni, okt och dec (dubbelnummer).

Sättning: Art Graphia AB.

Repro: Reprografen AB.

Tryckt 2003 hos Abetryck, Helsingborg.
ISSN 0349-3849.

**Nummer 5/6 av Flugfiske i Norden
2003 beräknas utkomma i dec.**

www capricorn.se

Top of the Line

FLY ONLY

Capricorns affärsidé sedan 11 år att erbjuda ett komplett utbud av de intressanta och mest efterfrågade flugfiskeprodukterna som finns tillgängliga på den skandinaviska marknaden, exempelvis LOOP, GUIDELINE, LOOMIS, VISION, HI LEVEL m fl. till **mycket konkurrenskraftiga priser**. Därutöver erbjuder vi egenimporterade varumärken som vi anser tillför en stor portion mervärde, vi hoppas du tycker detsamma...

**STORSÄLJARE
No:1**

ST. CROIX Legend Elite®

har redan blivit favoriten. Utan minsta tvekan det härligaste flugspöt vi någonsin testat. Maximal känsla med outtömlig reservkraft. En delikat klinga för stordåd som spöar alla konkurrenter i kombinationen kraft/känsla. Aktionen är helt enkelt unik...! Pris från 6795 SEK (4-delad 8'6" #4) till 7545 SEK (4-delad 9' #10) Klingor ca. 50%.

FISHERS MOTION

För 7:e säsongen erbjuder vi marknadens särklass mest prisvärda GORE-TEX® vadare. Ny stretch modell 2003. 6-lagers Microfiber GoreTex® byxa med 4 mm neoprenfot med integrerade gruskydd eller med det mest komfortabla alternativet... stövel av naturgummi av högsta kvalitet. REKOMMENDERAS...!! Storlekar S, M, L, XL, XXL. Exklusiv försäljning i Sverige. Pris 3995 SEK/ 4695 SEK

SUCCÉ

COCOONS

Heltäckande polariserande flugfiske glasögon att användas över vanliga glasögon. Formbara skalmar för maximal passform. 100% skydd mot störande sidoljus. Finns i tre storlekar med gul eller amber lins. Exklusiv försäljning i Sverige. Pris 540 SEK

SUCCÉ

NYHET

POLAROID CcEyes Hardcore

De fräckaste flugfiskeglasögonen som skådats, ventilerande, stötdämpande, integrerat nackspännband, flytande... helt enkelt designade att tåla de tuffaste miljöerna. Maximalt polariserande och 100% sidoljus- och UV skydd. Kopparlins. Pris 540 SEK

**Super
REA**

REDINGTON AL Series

En storspole rulle av högsta kvalitet. Brons bussning. Bromsskiva i syntetmaterial ger mjuk och jämn bromsverkan. HiGloss Black, eller Guld

Modell	Bredd	Diameter	Linklass	Ord. Pris	X-Pris
AL 5/6	47 mm	81 mm	# 5/6	3060:-	1499:-
AL 7/8	47 mm	87 mm	# 7/8	3225:-	1599:-
AL 9/10	47 mm	95 mm	# 9/10	3390:-	1699:-

OUTLAST

Äntligen... Nu är problemet löst med svettiga, blöta fötter i andasvadarna. Outlast® PCM, Phase Change Material, värmeregleringsmekanism utvecklades ursprungligen för astronauterna i NASA:s rymdprogram. FISHERS MOTION-OUTLAST Wading Socks är temperaturreglerande högteknologi som garanterat minimerar fotsvett och höjer trivselfaktorn betydligt när du fiskar...

FISHERS MOTION-OUTLAST Wading Socks är speciellt framtagna för att användas tillsammans med GORE-TEX vadare med neoprenfot men passar naturligtvis lika bra för alldagligt bruk. Tänk efter - ingen mer fotsvett...! Lycra- och Polyamid förstärkning gör att strumpan sitter som handen i handsken... Storlek S (35-38), M (39-42) L (43-46). Exklusiv försäljning i Sverige. Pris 249 SEK.

NYHET

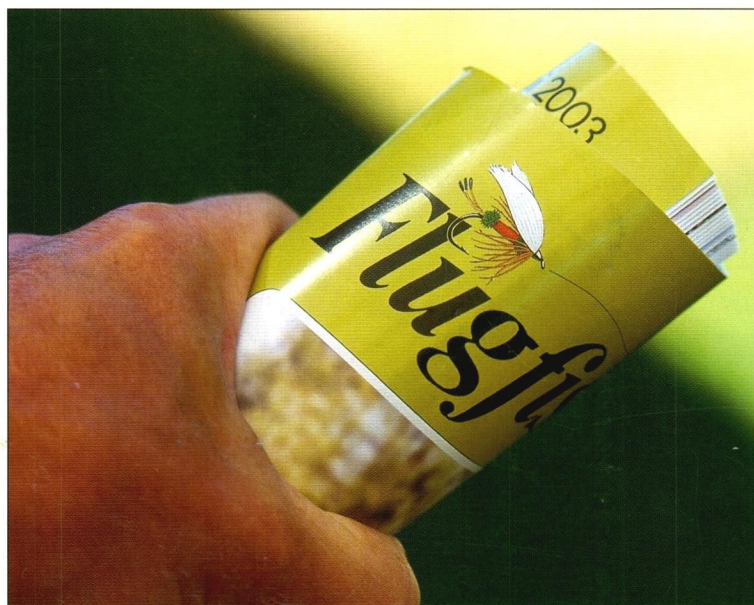
Utökat varusortiment och NY WEB SAJT

Vi var på inköpsresa till USA i September och besökte världens största flugfiskemässa i DENVER. Vi fann ett flertal intressanta produkter nyheter som visas på **CAPRICORNs nya websajt**. Besök den för att uppdatera dig med de senaste produktnyheterna för en seriös flugfiskare. Adressen är:
<http://www.capricorn.se>

FLY BOOKS

CAPRICORN har av Allan Pettersson, FLY DRESSINGS grundare, förvärvat FLY BOOKS, Nordens största bokhandel av litteratur för seriösa flugfiskare. Merparten av titlarna är engelsk och amerikansk med ett brett utbud av svenska titlar samt även norska titlar. Katalog finns att hämta som PDF-fil på <http://www.capricorn.se/flybooks.pdf>

Är flugfiske din passion
– prenumerera på specialtidningen
Flugfiske i Norden

- Skildringar och fiskevattenreportage från när och fjärran
- Klassiskt flugfiske och nytänkande – metoder och teknik
- Etikfrågor, vattenvård och insektslära
- Flugbindning – klassiska och nya mönster
- Opartiska tester av utrustning och tillbehör
- Recensioner av ny och gammal flugfiskelitteratur
- Kultur, natur och miljö som berikar flugfiskeupplevelsen
- Kostnadsfri radannonsering för prenumerant
- 352 sidor, 6 nr, intressant och spännande läsning om just det fiske som ligger Dig närmast – för endast 280 kr!

Gör som andra kvalitetsmedvetna flugfiskare – samla och bygg upp Ditt eget referensbibliotek med artiklar.

Beställ Din prenumeration

www.flugfiskeinorden.se